MILDRED DAVIS

Până la delir

Traducerea și adaptarea în limba română de

CECILIA IONESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Aruncând-și spre spate părul greu, arămiu, Cassie Ryan expiră îndelung. Cum îndrăznea oare Derric Watley s-o facă responsabilă de necazurile lui? Nu respinsese în mod categoric toate manechinele pe care i le propusese? Blestemându-și clientul, își fixă două greutăți de paisprezece kilograme la fiecare extremitate a barei și-și reluă exercițiul. N-avea nimic de-a face cu faptul că manechinul ales de Derric își rupsese tibia în urma unei căzături nenorocite! Din piciorul său elegant nu se mai distingeau decât vârfurile degetelor roșii și umflate, restul fiind ascuns sub un ghips gros. Argumentând cu fotografii, îi recomandase lui Derric alte manechine a căror formă a picioarelor ar fi trebuit să-i convină perfect. Cu toate acestea, nici unul nu-i fusese pe plac.

Vag conștientă de un zgomot de pași pe covorul de la sol din spatele ei, Cassie lăsă halterele. Îndreptându-se, scuturâ brațele și privi cu atenție bărbatul care tocmai intrase. Ochii săi verzi îl cântăreau ca pe un eventual angajat, oprindu-se asupra umerilor lați, picioarelor frumos modelate și a chipului

seducător, încadrat de un păr șaten ciufulit. Era frumos, foarte frumos și, în emoția sa, realiză că interesul ei îl depășea pe cel al unei profesioniste.

Din obișnuință, îi studie nasul – clasic, dar puțin prea lung – urechile – nimic interesant – și mâinile lungi și puternice. Ochii bărbatului, umbriți de gene dese îi întâlniră pe ai ei și, o clipă, el o privi intens, fără să spună nimic. Ea încremeni și fu cuprinsă de un sentiment de vinovăție. Poate ar trebui să-i explice că meseria sa consta în a-i privi astfel, pe bucăți, pe necunoscuți. Se abținu. N-o va crede niciodată.

Alegând o pereche de haltere de optsprezece kilograme, înălță brațele încet, în arc de cerc spre tavan. Deși practica zilnic acest gen de sport, de ani de zile, simți pe neașteptate înțepătura unei crampe în brațul drept. Reținându-și respirația, se înclină ușor până la sol și lăsă greutățile. Necunoscutul îi întrerupsese concentrarea, era inutil să mai insiste.

Aruncând o privire peste umăr, îl văzu pe însoțitorul său venind spre ea.

– Dacă nu folosiți halterele, mi-ar plăcea să încerc eu.

– Desigur, sunt ale dumneavoastră.

Era timpul să se întoarcă la muncă, dar o emoție inexplicabilă o reținu. Să fi fost oare perspectiva puțin atrăgătoare de a înfrunta vântul înghețat și vijelios care sufla pe străzile din Chicago în acest început de iarnă?

La capătul a trei încercări nereușite, bărbatul putu în cele din urmă să îndrepte brațele deasupra capului, punctându-și eforturile cu gemete înăbușite, când, dintr-o mișcare prea bruscă, greutățile îl traseră în mod irevocabil spre spate, provocându-i căzătura.

– Cum vă simțiți? strigă Cassie, grăbindu-se spre forma inertă ghemuită pe covor.

El deschise ochii și un zâmbet ironic descoperi un șir de dinți perfecți: rapid, Cassie înregistră acest amănunt ce-i putea servi mai târziu pentru o reclamă la produse pentru dinți.

– Ați avut noroc să nu vă răniți la cap.

– O singură parte din mine suferă: mândria.

Bărbatul se așeză în capul oaselor și, înjurând, se frecă în mod energic pe cap.

– Iată ce se întâmplă când încerci să impresionezi o fată drăguță, declară el cu un aer stânjenit.

Ignorând remarca, ea îl ajută să se ridice.

– După toate aparențele, nu practicați acest sport de mult timp. Am impresia că nu cunoașteți noțiunile elementare.

El clătină din cap și își aranjă pantalonii de trening, care coborâseră în mod periculos pe șolduri, descoperind o porțiune din pielea bronzată.

– La drept vorbind, este prima dată, dar dumneavoastră dădeați impresia că este foarte simplu...

– La asta se ajunge la capătul unui an sau doi de practică. Nu-mi place să mă amestec în ceea ce nu mă privește, dar...

– În cazul meu, veți face, desigur, o excepție.

Un licăr de amuzament îi apăru în ochi.

– Dacă nu vă dați seama ce faceți, riscați să vă rupeți un mușchi, îl avertiză ea, știind foarte bine, după cum se vedea în privirea lui, că n-o lua în serios.

– Totuși, dumneavoastră nu sunteți foarte musculoasă!

Cu un zâmbet ce exprima îndoiala, își plimbă privirea peste șortul foarte scurt și tricoul scurt fără mâneci, care abia îi ascundea corpul superb. Ea scutură din cap cu nerăbdare și

buclele arămii mângâiară umerii presărați cu pistui. Refuză să răspundă provocării. Dacă el avea nevoie s-o insulte pentru a-și ușura mândria rănită, puțin îi păsa. În ceea ce-o privea, trebuia să se întoarcă la birou, unde o așteptau probleme reale.

– Dacă sunteți începător, vă sfătuiesc să luați câteva lecții, îi sugeră ea pe un ton neutru. Vă veți simți cu siguranță mai bine cu aparatele universale. Cu ele, vă mențineți corpul și nu riscați să vă răniți.

– Îmi cer iertare! exclamă el cu un aer pocăit. Nu voiam să vă ofensez. Dar înțelegeți-mă, de unde vin eu, femeile...

– ... nu sunt foarte sportive? termină ea pentru el, întrebându-se din ce parte a țării era originar.

– Dar acesta este adevărul! exclamă el. Este pentru prima dată când nu sunt la înălțime în fața unei femei.

La acest joc de cuvinte, izbucniră amândoi în râs. Când el își recăpătă respirația, își ceru multe scuze celei care-l asista.

– Trebuie neapărat să ajung în formă. Mă voi lăsa de fumat.

– Trebuie întotdeauna să se înceapă cu o încălzire. Cinci sau șase kilograme ajung cu prisosință. Dacă vreți să începeți din nou cu greutăți mai mici, vă voi ajuta să vă păstrați echilibrul. Dar mai întâi, scoteți-vă încălțămintea.

Privindu-și ceasul, se gândi că va fi probabil în întârziere la întâlnirea de la ora unsprezece și jumătate. Cu coada ochiului, îl privi sprijinindu-se pe picioare, desfăcându-și șireturile de la tenișii și scoțându-și șosetele de lână.

Desigur, picioarele lui purtau urmele șosetelor, dar erau cu adevărat frumoase... și dacă se gândea bine, chiar absolut minunate. Fără să-și dea seama de mirarea care se întipări pe chipul bărbatului, ea nu-și putea desprinde privirea de la ele.

Bolta tălpii de la picior era bine formată, fără a fi prea pronunțată. Forma generală era categoric demnă de interes. Nu erau nici prea înguste, nici prea late. Pielea era netedă și nici o bătătură nu deforma vârfurile degetelor. Derric va sări în sus de bucurie.

– Nu-mi cred ochilor, murmură pentru ea însăși, înainte de a-i ordona să se ridice în picioare. Chiar astfel, sub greutatea corpului, curbura tălpilor rămânea grațioasă și delicată, iar degetele se așezară bine, orizontal pe sol. Fără nici o îndoială, acestea erau picooarele pe care le căuta.

Îngenuche în fața lui, la aceeași distanță cu cea la care se întindea fotograful, cu aparatul în mână.

– Perfecte! Sunt perfecte!

– Ați vrea totuși să-mi explicați ce se întâmplă?

O apostrofase cu o asprime care o aduse la realitate, dar calculă în minte mărirea comisionului la care va ajunge dacă va reuși să-l facă să semneze un contract și clătină din cap.

– N-am văzut niciodată picioare atât de frumoase. Mi-ați salvat viața! Este un miracol!

Se ridică grăbită în picioare și-i întinse mâna.

– Să mă prezint, Cassie Ryan. N-am înțeles bine numele dumneavoastră.

– Credeți-mă, nu-l veți auzi niciodată! îi strigă el încruntat, cu ochi disprețuitori. Și acum, fiți amabilă și mă scuzați, domnișoară...

El își adună rapid tenișii și șosetele și bătu în retragere cu prudență, spre ieșire.

– Încântat că v-am cunoscut!

Cassiei nu-i trebui mult să reacționeze. Fără să stea pe gânduri, se avântă în urmărirea lui de-a lungul culoarului ce ducea la vestiarul bărbaților.

– Opriți-vă! îi strigă ea. Vă implor! Am nevoie de dumneavoastră pentru o ședință foto!

Fără să răspundă, el trânti cu un gest furios ușa metalică în urma sa. Cassie trebui să facă un imens efort cu ea însăși pentru a nu-l urmări înăuntru. Rezemată de perete, puse la punct o strategie. Nu exista o altă ieșire din vestiar. Așadar, n-avea decât să-l aștepte aici.

Ceva mai târziu, ușa se întredeschise și bărbatul aruncă prudent o privire pe culoar. Când o zări, închise imediat ușa.

– Știu ce credeți. Am uitat să vă spun că eu conduc o agenție de manechine, începu ea, abia stăpânindu-și un râs nebun. Am să vă fac o propunere.

Cererea sa rămase fără răspuns, dar nu renunță pentru atâta lucru.

– Să nu aveți nici o teamă, sunt total inofensivă. Ascultați, vă promit că nu mă voi mai uita niciodată la picioarele dumneavoastră dacă vreți să mă ascultați.

Încet, ușa de deschise și bărbatul se strecură pe culoar, cu toate semnele de uluială. O privea insistent, parcă subjugat de această situație necuviincioasă. Tricoul gri deshis accentua impresia de forță ce emana din el, iar pantalonii din catifea reiată de culoare bej se modelau subliniind șoldurile înguste.

– Înțeleg foarte bine că vă imaginați ce este mai rău, dar sunt obsedată de...

– Picioare!

Nici chiar politețea pe care o simula nu-i putea ascunde disprețul din glas.

– Există femei ca dumneavoastră în Atlanta, dar au cel puțin decența și inteligența de a nu-și afișa perversiunile în public! Aveți probleme grave, domnișoară. Vă sfătuiesc să vorbiți despre asta psihiatrului dumneavoastră și să mă lăsați în pace.

– Dar vă asigur că eu conduc o agenție de manechine! Am căzut în admirație în fața picioarelor dumneavoastră din motive pur și simplu estetice. În consecință, sunteți oare de acord să mă ascultați, da sau nu?

Îndoiala dăinuia în mintea interlocutorului său. Totuși, dădu din cap.

– Spuneam, așadar, că agenția mea recrutează manechine nu pentru parade de modă, ci pentru publicitate specializată, ca de exemplu bijuterii, articole de lenjerie de corp, șampoane. Sunt fără încetare în căutarea unui zâmbet care să pună în valoare o anumită marcă de ruj de buze, a unei mâini pentru o anumită marcă de praf de spălat. Astăzi sunt în impas. Am nevoie de picioarele unui bărbat, începând de mâine dimineață la ora nouă. Este în joc viitorul afacerii mele.

Făcând apel la spiritul său cavaleresc, spera să-l convingă. Dar îl ademeni totuși, cu avantajele financiare de care colaborarea sa l-ar face beneficiar.

– Îmi dau seama că v-am luat pe nepregătite, dar vă ofer cinci sute de dolari dacă acceptați.

Recăpătându-și respirația, îl privi atent cu un ochi interogativ. El o fixă timp îndelungat, apoi, convins în cele din urmă de buna sa credință, trăsăturile i se destinseră.

– Vă cred.

– V-ar interesa oare această muncă?

El îi acordă un zâmbet încântător și inima Cassiei începu să bată mai repede.

– Vă rog să primiți scuzele mele, spuse el.

Ea se lăsă o clipă distrasă de vocea blândă cu inflexiuni calde, uitând ce o făcuse să alerge după acest bărbat. El îi întinse mâna și când degetele li se întâlniră, Cassie se înfioră.

– Mă numesc Adam, Adam Bradshaw.

– M-am purtat ca o idioată, dar vă asigur că sunt perfect normală.

O privea cu un interes neascuns, care o tulbură profund. Pupilele sale căprui erau presărate cu puncte verzi și aurii și în ele juca o licărire de admirație.

– Nu sunt obișnuit cu femei întreprinzătoare, începu el. Recunoașteți că este cel puțin ciudat să te vezi urmărit de o femeie până în vestiarul bărbaților, pur și simplu pentru că i-au plăcut picioarele tale...

Un râs sonor scăpă de pe buzele ei senzuale.

– Dacă aveți amabilitatea să mă așteptați până fac un duș, vom putea merge împreună la biroul meu și acolo vă voi explica în amănunt ce aștept de la dumneavoastră.

– De acord.

Cassie făcu stânga-mprejur și porni spre vestiarul femeilor, conștientă de jocul mușchilor sub pielea sa și de grația cu care se deplasa. Simți apăsând asupra ei privirea lui Adam și se emoționă mai mult decât ar fi vrut.

Fu străbătută dintr-o dată de un fior de teamă și nu mai era atât de sigură că voia să-l regăsească la întoarcere. Făcea să apară în ea emoții de care, de mult timp, se hotărâse să uite.

* * *

– De cât timp vă aruncați la picioarele necunoscuților, domnișoară Ryan?

Urcau amândoi, înfășurați în trenciurile groase și călduroase, pe bulevardul pe care era situat biroul Cassiei.

– Patru ani, răspunse ea fără să clipească. Și, din nefericire, nu mă preocup doar de picioare. Această ramură a profesiunii

nu este cea mai pasionantă, fără îndoială, dar nu este mai puțin rentabilă. Oricum, este totuși mai interesant decât să lucrezi pentru un patron.

Când traversară strada, mâna sa înmănușată îi căută brațul. Acest gest i se păru Cassiei atât de normal, încât se sprijini de el, căutându-i în mod instinctiv căldura. Obișnuită să nu se încreadă în galanteria bărbaților, spontaneitatea sa o miră.

– Îmi puteți spune Cassie, spuse ea încet.

Plimbarea se termină prea curând, după gustul său. În ascensor, se surprinse regretând că va împărți pe viitor munca sa cu Adam Bradshaw. Deși vorbiseră puțin pe drumul spre birou, tăcerea lor complice nu fusese apăsătoare. Dimpotrivă, nu crezuseră necesar s-o umple cu o flecăreală inutilă. Blânda apăsare a mâinii lui Adam pe brațul său spunea destul... mai mult decât destul.

Galant, el împinse ușa de sticlă ce se deschidea spre birourile agenției Ryan și se dădu la o parte în fața ei. Plăcerea ascunsă pe care o avea în prezența lui dispăru în clipa în care întâlni privirea îngrijorată a Nancyei.

– Derric Watley te-a sunat de trei ori, domnișoară Ryan. Devine amenințător...

Vocea gazdei era ridicată, nesigură. Deși fusese angajată la agenție încă de la deschidere, Nancy nu dobândise niciodată tăria de caracter esențială în acest gen de activitate trepidantă. Imediat, Cassie luă lucrurile în mână.

– Sună-l, spuse ea pe un ton fără replică. Voi prelua apelul în biroul meu.

Brusc, Nancy se destinse și-i indică din bărbie Cassiei sala de așteptare.

– Întâlnirea dumitale de la ora unsprezece și jumătate a sosit, domnișoară Ryan.

Momentul era prost ales pentru a juca rolul de psiholog în folosul unei tinere femei disperate de greutățile de a deveni manechin. Cassie își înăbuși un oftat de pictiseală, își îndreptă umerii și merse spre tânăra femeie. Întinzându-i mâna, îi zâmbi călduros.

– Am fost reținută, îi explică ea. Sunt în întârziere și vă mai cer puțină răbdare.

Dintr-o privire, cuprinse silueta fragilă și blondă, ca și degetele încrucișate nervos pe genunchi.

– Doriți o ceașcă de cafea?

Tânăra femeie se îndreptă și clătină din cap.

– Nu, mulțumesac. Cofeina nu-mi priește deloc...

– Înțeleg.

Cassie își aminti foarte bine de regimurile severe pe care și le impusese la sosirea la Chicago, cu ferma intenție de a deveni ea însăși manechin. Acum, la douăzeci și cinci de ani, visurile de adolescentă dispăruseră. Celebritatea nu va înlocui niciodată plăcerea de a înghiți un pui fript, sau o bucată de pizza caldă cu brânză topită.

– În acest caz, în câteva minute sunt a dumneavoastră.

Clipi încurajator spre tânăra candidată, sperând s-o facă să se simtă mai bine, dar realiză imediat inutilitatea efortului său. Numai un tranchilizat o putea liniști în acest stadiu și s-o facă să sufere mai puțin când biata copilă va auzi adevărurile dure pe care Cassie se pregătea să i le servească în cursul întrevederii lor.

Făcu stânga-mprejur, se pregăti să-l prezinte pe Adam lui Nancy și să-i ofere o cafea înainte de a se retrage în biroul său să-l înfrunte pe Derric Watley. Ochii tânărului erau ațintiți asupra vizitatoarei și un zâmbet admirativ începuse să se contureze în colțul buzelor sale. Cassie își simți umerii încordându-se.

– Doriți o cafea, domnule Bradshaw? spuse ea pe un ton tăios. În timp ce mă așteptați, Nancy vă va arăta un exemplar de contract și vă va explica modul în care lucrăm.

Încă o dată, ochii mângâietori se fixară asupra chipului său.

– Nu vă faceți griji, nu sunt grăbit. Nu vă grăbiți. Voi sta de vorbă o clipă cu domnișoara.

– Poți forma numărul domnului Watley, îi spuse Nancyei ducându-se grăbită spre biroul său, nerăbdătoare să-i anunțe lui Derric vestea cea bună.

Se dezbrăcă grăbită de mantou, își scoase cizmele și le aruncă grăbită în fundul unui dulap în perete, înainte de a se încălța cu pantofii eleganți. Era nedrept ca Adam Bradshaw să-i stârnească interesul în așa puțin timp, mai mult decât orice bărbat, de la ruptura sa cu Mark. Mark îi jurase dragoste veșnică și apoi ieșise cu toate manechinele agenției, sub pretextul că le învață meserie. Obosit de scenele permanente, terminase prin a o părăsi.

Cursul gândurilor îi fu întrerupt de soneria telefonului. Ridică receptorul și se instală într-unul din fotoliile din piele verde cu care își mobilase biroul.

– Pentru Dumnezeu, Cassie, eu sunt în pragul unei crize de nervi și tu îți permiți să dispari o dimineață întreagă! Responsabilii Societății Americane de Cosmetice mă strâng de gât, draga mea!

Cassie luptă pentru a nu închide și se strădui să-și păstreze calmul.

– Am picioarele dumitale, Derric. Seamănă mult cu cele pe care le-ai ales din catalogul meu, dar sunt chiar mai sexy.

– De ce ți-aș acorda încrdere, Cassie? Fotografiile pe care mi le-ai trimis până acum erau oribile!

Cassie închise ochii și văzu în gând fața rotundă și jovială a lui Derric, bărbia tremurând de mânie. Trebuia să-l îmbuneze. Era o rutină cu care se obișnuise și pe care o manevra cu ușurință.

– Știu că ești foarte bogat și că reputația dumitale este excelentă.

Vorbea aproape în șoaptă, seducătoare.

– Cu toate acestea, îmi fac multe griji pentru dumneata, Derric. Dacă nu ești atent, ți se va deschide ulcerul. Îți iei oare întotdeauna medicamentele?

Cu o mulțime de amănunte, el îi relată ultima vizită la specialist și, ascultându-l doar cu o ureche distrată, gândurile Cassiei pluteau până în sala de așteptare unde și-l imagină pe Adam și pe manechinul începător înlănțuiți într-un sărut pasionat. Ce inventa oare? Adam Bradshaw nu reprezenta nimic pentru ea. Nimic mai mult decât un comision de zece procente. Era imposibil să se îndrăgostească de un bărbat pe care nu-l cunoștea decât de o oră și jumătate. Imposibil!

– Vorbește-mi despre acele picioare minunate, o rugă Derric, potolit.

– Sunt cele din visele dumitale, începu ea. Corespund pe deplin conceptului de publicitate al lui Savon Animal și, mai mult, n-au fost niciodată fotografiate. Acordă-mi atenție, Derric, și îți promit un contract de exclusivitate pentru Animal.

Obținu succesul scontat. Promise să nu-și scape din ochi manechinul până la ședința fotografică de a doua zi de la ora nouă dimineața, acceptă propunerea unei săptămâni de vacanță în Insulele Virgine în cazul în care campania publicitară a lui Savon Animal se va dovedi profitabilă și în cele din urmă închise. Cu prețul unui imens efort asupra ei

însăși, se abținu să alerge până la ușă pentru a-l surprinde pe Adam. Cu gesturi automate, își trecu un pieptene prin buclele strălucitoare și dădu coafurii sale un aspect neglijent studiat. Cu cât mai repede va isprăvi cu întâlnirea care urma, cu atât mai repede domnul Bradshaw va dispărea din viața sa, se gândi ea. Nu se punea problema ca acest necunoscut să mai continue s-o tulbure astfel.

Cu o voce sigură, îi ceru Nancyei, prin interfon, s-o introducă pe candidată. Așteptându-i sosirea, Cassie îi căută numele în agendă. Sarah Elliot. Își aminti dintr-o dată că era vorba despre fiica unor vechi cunoștințe ale părinților săi și se hotărî să fie cinstită față de domnișoara Elliot, căutând s-o menajeze.

Ușa se deschise și Sarah înaintă cu un pas nesigur până la biroul Cassiei. Îi întinse un plic mare brun și Cassie scoase de acolo fotografiile pe care le așeză cu grijă în fața ei.

Evaluă în minte șansele tinerei fete. Era fără nici o îndoială frumoasă și va fi și mai mult dacă va accepta o dată pentru totdeauna prospețimea sa naturală în loc să se ascundă sub acest machiaj încărcat.

Curriculum vitae n-avea nimic remarcabil. Urmase cursuri de ținută într-un mic oraș de provincie și fusese aleasă regina frumuseții în orășelul său. Trecând peste tot, Cassie studie pliantele și mai multe pagini de fotografii în alb și negru, sperând s-o găsească fotogenică. Dar nu era cazul. Făcând apel la toată omenia sa, înălță ochii spre tânăra femeie a cărei nervozitate era în creștere.

– Când v-ați decis să deveniți manechin?

– De când eram mică, răspunse Sarah, brusc volubilă, parcurgând cu o privire neliniștită biroul luxos al Cassiei. Am bătut la toate ușile, fără succes.

În timp ce vorbea, își agita mâinile lungi, aruncându-și fără încetare părul blond platinat pieptănat cu grijă, spre spate, într-un gest ce-i demonstra nervozitatea.

– Cea mai mare parte a agenților n-au catadicsit măcar să arunce o privire peste fotografiile mele. Și când au făcut-o...

O expresie de tristețe se întipări pe chipul său, în timp ce vocea îi deveni aproape de neauzit.

– Nu sunt foarte bune, nu-i așa?

Ochii i se ațintiră pe fața Cassiei, subjugată de frumusețea sa uimitoare.

Cassie ar fi vrut să mintă, dar efectiv, fotografiile erau dezastruoase și sub lumina proastă, chipul lui Sarah devenea dacă nu urât, în orice caz banal.

– Sunt de trei luni la Chicago și nimeni nu mi-a propus niciodată nici să fac o încercare.

Ochii tinerei fete se umplură de lacrimi și Cassie îi întinse o batistă.

– De ce nu încercați să găsiți un alt angajament?

– Este imposibil... părinții mei au cheltuit două mii de dolari ca să învăț această meserie și o mie de dolari pentru fotografii, gemu Sarah.

Pentru Cassie, această situație nu era nouă. Și cu toate acestea, ca de fiecare dată, ochii imploratori care se întorceau spre ea o făceau să-i vină să plângă.

– Mi-ar plăcea să vă ajut, Sarah, dar nu pot face nimic pentru dumneavoastră.

Cassie se gândi la vulturii care vor profita de eșecul lui Sarah Elliot, la fotografii prefăcuți care o vor convinge să pozeze nud pentru revistele pentru bărbați, promițându-i marea cu sarea. Dacă o va încuraja să persiste pe acest drum, din nenorocire, asta se va întâmpla.

– Agenția noastră este foarte specializată, îi explică ea. Nu știți, dar noi căutăm unul sau două caracteristici frapante la fizicul angajaților noștri. Standardele de frumusețe care se referă la mâini, gât, picioare sunt și mai severe. În plus, v-ar trebui un alt album de prezentare, adăugă ea cu o ridicare dezolată din umeri.

Aerul consternat al lui Sarah îi reaminti Cassiei propriile decepții din vremurile când căuta cu disperare să se angajeze ca manechin.

– Când vă privesc, mă văd pe mine acum câțiva ani, murmură ea, compătimitoare.

Ținuse acest discurs de sute de ori în acești ultimi ani și cuvintele îi veneau în mod automat.

– Din cinci mii de femei care își încearcă norocul, Sarah, una singură își atinge scopul.

Ochii mari, albaștri, o priveau cu atenție, neîncrezători.

– Sunt sigură că părinții dumneavoastră vor înțelege, spuse ea cu o voce uniformă. Dacă vreți într-adevăr să lucrați în lumea modei, căutați o altă slujbă. Când veți înțelege cum funcționează această profesiune din interior, poate veți întemeia într-o zi propria agenție.

Înainte de a continua, tânăra fată se grăbise spre ușă și traversă în fugă holul de la recepție, cu ochii plini de lacrimi și corpul scuturat de suspine. În pragul biroului său, Cassie îl văzu pe Adam aruncând revista ce o avea în mână, sărind în picioare și întâmpinând-o pe nefericită.

Cassie, luând cartea de vizită a unei agenții locale de angajări, pe care era pe punctul de a i-o recomanda lui Sarah, se apropie încet de pereche. Dar, cu vocea sa blândă, Adam murmura la urechea tinerei cuvinte încurajatoare și ea se opri

la câțiva pași. În câteva secunde, suspinele lui Sarah dispăruseră. Adam o ajută să-și îmbrace mantoul și, luând-o de talie, o însoți până la ascensor. Când dispăru, el se întoarse și o înfruntă pe Cassie, încruntat.

– Ce i-ați spus? i se adresă el pe un ton acuzator. Când am părăsit-o, cu câteva minute mai devreme, era în plină formă!

Cu un gest obosit, Cassie își trecu mâna prin părul arămiu și-i făcu semn lui Adam s-o urmeze în birou. Închise ușa în urma lor și oftă, lăsându-se să cadă într-un fotoliu.

– Această meserie este foarte dură, începu ea, făcându-i semn lui Adam să ia loc. Sarah este foarte drăguță, dar din nefericire genul său de frumusețe nu este la modă. Și, în tot cazul, nu este pregătită pentru genul de muncă pe care-l așteptăm de la un manechin.

– Dar acesta nu este un motiv pentru a-i vorbi cu asemenea cruzime! Este bolnavă, Cassie, n-a mâncat de câteva zile. Ai fi putut cel puțin să-i dai o speranță.

Cassie clătină din cap.

– N-am fost crudă, domnule Bradshaw. Doar cinstită. Nu este același lucru.

– Oare n-ai inimă? Murea de foame...

– Dacă vrea să fie manechin, trebuie să fie foarte suplă, îi explică ea. Măsura treizeci și șase cel mult. Unele manechinme suferă de tulburări nutriționale; uneori, ele încetează pur și simplu să se alimenteze și se îndoapă cu calmante.

– Este o lume a lupilor, declară Adam, clătinând cu tristețe din cap.

– Într-adevăr, acesta este motivul pentru care am întemeiat o agenție care nu-și recrutează personalul decât după

frumusețea mâinilor, a gâtului... sau a picioarelor. În acest mod, sunt mai în măsură să ofer de lucru, chiar dacă, în cele din urmă, angajații mei nu devin niciodată celebri.

– Nu te înțeleg. Dacă această profesiune este atât de ingrată, de ce vrei să mă faci să intru în ea?

Ea îi înțelese neliniștea. Îi părea probabil teribil de inumană și insensibilă.

– Crede-mă, mi-a fost foarte greu să-i spun că nu va primi de lucru. Dar trebuia ca cineva să-i deschidă ochii. Și preferam să fiu mai curând eu decât unul dintre acei fotografi obsceni care nu trăiesc decât din dezamăgirile acestor sărmane fete.

– Dar, totuși, era atât de drăguță...

Fără să vrea, Cassie ridică din umeri.

– Nu destul, domnule Bradshaw și prea inocentă pentru a reuși.

Regretându-și gestul nepotrivit, se ridică și se apropie de fereastră. Contemplă un moment gânditoare fulgii de zăpadă care dansau după bunul plac al vântului, cu fruntea sprijinită de geamul înghețat.

– Pentru bărbați, lucrurile sunt diferite. Damien îți va pregăti o ședință foto fără nici o problemă. Nu este un lucru la care ai visat toată viața și pentru a ajunge acolo, nu ți-ai chinuit corpul pentru a-ți da oricum seama că există manechine mai frumoase decât dumneata. Pentru a reuși, trebuie să fii energic. Ea nu era.

– Te-am judecat greșit, Cassie. Sarah a trezit amintiri dureroase, nu-i așa?

Cassie tresări. Îi evită privirea și cercetă gânditoare fotografiile publicitare care-i decorau biroul.

– Într-adevăr, dar acea perioadă a trecut.

– Și n-ai devenit insensibilă.

Brusc, ea realiză că-l monopolizase pe Adam și, mai rău, că se lăsase îndepărtată de la intenția de a menține relații pur profesionale cu el.

– Domnule Bradshaw... Adam, sunt sigură că ești foarte ocupat și pentru că acum cunoști termenii angajării, n-aș vrea să abuzez de timpul dumitale.

Își reluă locul din spatele biroului și-i întinse contractul. El o privi o clipă atent, pupilele i se îngustară și Cassie își simți inima bătându-i grăbită.

– Nu te neliniști. În prezent sunt la o schimbare în cariera mea și sunt complet liber.

– Sunt mirată că nu te preocupă produsele pe care picioarele dumitale le vor promova în viitor.

– Nu este vorba despre chipul sau despre numele meu, spuse el ridicând din umeri dezamăgit. După cum ai spus mai devreme, este o glumă.

Va trebui să-i explice imediat, în amănunt, ce aștepta Derric de la el. Nu putea să scape de asta. Când va înțelege stupiditatea acestei campanii publicitate, va rupe probabil contractul în mii de bucăți și ea nu va putea decât să-i dea dreptate.

Ușa se deschise și Nancy apăru în prag.

– Tocmai am auzit la radio că din cauza timpului urât, copiii părăsesc școala mai devreme, astăzi. Mă întrebam...

– Bineînțeles, Nancy, te poți duce acasă. Dar promite-mi că vei fi la birou mai devreme mâine dimineață. Eu voi lipsi o mare parte din zi și vei fi singură la agenție.

– Dar dacă viscolul...

– Sunt sigură că vor fi autobuze mâine, nu te neliniști.

– De acord, domnișoară Ryan, răspunse Nancy cu o figură contrariată, înainte de a închide ușa.

Cassie se spălă pe mâini. Adam rămase nemișcat. Părea că se hotărâse să-și petreacă restul zilei în biroul ei. Avea multe de făcut. Avea de pregătit un catalog de bijuterii și unul dintre cele mai celebre magazine din Chicago îi ceruse niște busturi pentru o publicitate de lenjerie. Privi din nou pe fereastră și văzu că viscolul se întețea. Până seara, nămeții vor acoperi străzile și va regreta că venise la birou cu autobuzul.

– Cred că ar trebui să urmez exemplul Nancyei.

Se îndreptă cu pas hotărât spre vestiar, unde era agățat mantoul.

– Mașina mea este în parcarea sălii de gimnastică. Vrei să te conduc?

Cassie ezită o clipă, dar imaginându-se în mijlocul frumoasei vijelii, așteptaând un autobuz probabil arhiplin, acceptă în cele din urmă.

Dintr-o săritură, el fu lângă ea și o ajută să-și îmbrace mantoul.

– La urma urmei, nu se întâmplă în fiecare zi ca o femeie să mi se arunce la picioare! glumi el.

Poate nu în fiecare zi, se gândi Cassie. Dar era sigură că farmecul și frumusețea sa zdrobiseră multe inimi.

Capitolul 2

Cu degetele amorțite de frig, Cassie învârti cheia în broască. Căsuța mică din cărămidă era situată într-un cartier liniștit din orașul vechi. Cum ajunsese oare să-l invite pe Adam Bradshaw la cină? Probabil nu va ști niciodată. Impulsivitatea nu era totuși trăsătura dominantă a caracterului său, dar se liniști gândindu-se că furtuna ducea deseori la legături de prietenie.

O dată ușa deschisă, un ghemotoc de blană gri se grăbi torcând spre picioarele sale apoi, remarcând prezența lui Adam, înaintă cu prudență. După ce adulmecă partea de jos a pantalonilor, pisica se frecă de el.

Când Adam se aplecă să-l mângâie și să-l scarpine pe cap, Ralf Katz, de obicei sălbatic, se rostogoli pe spate fără nici o pudoare, cerând cu insistență ca Adam să-l gâdile pe burtă.

– Este pisica dumitale de pază?

– Nu-ți bate joc de el. Este foarte susceptibil. Îl cheamă Ralf Katz.

Încă o dată imaginația îi jucă o festă și se văzu în locul lui Ralf. În timp ce lupta pentru a alunga aceste gânduri nepotrivite, Adam se îndreptă și o dezbrăcă de mantoul pe care-l agăță lângă al său în dulapul în perete din vestibul. La urma urmei, poate că amabilitatea lui nu era inspirată numai de dorința de a place femeilor.

Frecându-și mâinile înghețate, Adam o urmă pe Cassie în salon, apoi în bucătărie, înregistrând fiecare detaliu. Ea regretă că lucrările de restaurare pe care le făcea nu erau terminate. Într-un colț al salonului erau stivuite bidoane de decapant și benzi mari de tapet pe jumătate smulse, suspendate lamentabil de-a lungul pereților.

– Sunt în pline lucrări, se scuză ea. Casa aceasta era o cocioabă când am cumpărat-o... Din nefericire, mi-e greu să mă descurc între zilele mele lungi la agenție și lipsa de experiență.

– N-ar fi mai ușor să angajezi niște muncitori? Veniturile dumitale trebuie să-ți permită!

– Dar îmi place casa mea. Are personalitate și vreau să mă ocup eu însămi de ea, izbucni Cassie, scuturând din cap în semn de negare. Am descoperit singură că podelele erau din stejar și lambriurile din cireș.

Se îndreptă spre unul din pereți, pe care începu să-l dea la iveală cu gesturi lente, smulgând mai multe bucăți de tapet suprapuse.

– Privește, sub acest tapet, sunt o sută de ani de istorie. Acum, mă face să mă cred un arheolog ce reface trecerea timpului. Când voi termina, această casă își va tripla valoarea.

Adam nu era deloc impresionat, după cum arăta privirea sa ce exprima îndoiala. Desigur, îi plăcuse la ea imaginea de

femeie modernă și sofisticată și acum îi venea greu să descopere că locuia într-un loc atât de puțin confortabil. În acest moment, probabil și-o imagina îmbrăcată într-o pereche de blugi vechi, decoloraţi și o cămașă pătată de vopsea, iar această imagine avea aerul că-i displace. Nu va fi primul care era decepționat față de imaginea prestigioasă pe care o oferea la lucru. Mark n-o acuzase oare de publicitate mincinoasă acum doi ani? Insultele sale – sau mai curând justificările comportamentului său desfrânat – îi vor rămâne pentru totdeauna în minte.

– Mor de foame, spuse ea pe negândite, blestemându-se că-și sacrificase singurătatea pentru un străin din care, în mod clar, nu va face un prieten.

Deschise frigiderul și scoase două cotlete de vacă, o enormă salată proaspătă, un sortiment de brânză și o salată de fructe. La urma urmei, decepția lui Adam n-avea importanță. În tot cazul, era de preferat ca el să observe acum că greșise.

– Mă duc să mă schimb, spuse ea cu un zâmbet care nu lăsa nimic să se vadă din necazurile ce-i reveneau în minte. Supraveghează-l atent pe Ralf, este un pungaș.

Urcă în grabă treptele până la camera sa. Îi va arăta care este adevărata Cassie Ryan, se gândi ea și vom vedea dacă totuși îl interesează.

Pe întuneric, se dezbrăcă în grabă de fustă și lăsă să-i alunece de-a lungul brațelor bluza de mătase pe care ea însăși și-o făcuse. Luând din dulap niște blugi curați îi îmbrăcă peste lenjeria de culoarea nisipului și puse o bluză călduroasă. Apoi, suflecându-și mânecile până la coate, coborî scara și se năpusti în bucătărie.

La intrarea sa, Adam puse la loc manualul de tâmplărie pe care Cassie îl ținea întotdeauna la îndemână de când începuse

lucrările. Îmbrățișă cu o privire fermecătoarea apariție, ochii săi întârziind pe curbele delicate puse în evidență de blugii mulați. Spre marea surpriză a Cassiei, o licărire de admirație animă ochii căprui. Totuși, ea nu avu încredere. Acest bărbat era cu siguranță un seducător și regreta că-l invitase. Acum, când era așezat în bucătăria sa, imaginându-și greșit sfârșitul serii, ținând cont de purtarea ușoară pe care o avusese față de el în sala de gimnastică, nu știa ce să-i spună. Se gândi cu spaimă la farmecul pe care-l exercitase asupra lui Sarah și a lui Ralf Katz și se adânci în prepararea mâncării.

Cu agilitate, aruncă trei cartofi în direcția lui Adam, care-i prinse precis, acceptând cuțitul pentru curățat pe care i-l întinse.

– Începi să-i cureți de coajă până când pregătesc salata.

În timp ce Cassie spăla și zvânta salata, îl observa cu coada ochiului, muncind cu stângăcie, stricând o bună parte a legumelor. Cum se putea oare trăi fără să gătești? Se duse repede în ajutorul lui.

– Termină salata, mă ocup eu de asta.

Cu un zâmbet recunoscător, el își ocupă locul în fața chiuvetei din bucătărie. În timp ce uleiul se încingea în tigaia din fontă, Cassie sparse două ouă, cufundă cotletele în ele și le acoperi apoi cu pesmet. Le aruncă în uleiul încins și în timp ce le supraveghea prăjirea, simți apăsând asupra ei privirea insistentă a lui Adam.

– Nu gătești prea mult, nu-i așa?

Regretă pe loc faptul că abordase un subiect atât de delicat, ce putea răni orgoliul însoțitorului său.

– Nu, admise el. Când eram mic, aveam o bucătăreasă și acum, mănânc la restaurant.

Cassie înțelese acum uluiala sa când constatase starea de deteriorare a casei ei. Probabil fusese crescut într-o locuință frumoasă. Hotărât lucru, prăpastia dintre ei se adâncea.

Întorcându-i spatele în mod voit, se răsuci spre cotletele din tigaie, căutând cu disperare un subiect de discuție.

– Îți voi explica modul în care se desfășoară o ședință fotografică, începu ea. Astfel, nu vei avea surprize.

– Cassie, îmi plac surprizele.

Se apropie de ea și își strecură brațele în jurul taliei sale.

O strânse lângă el și-l simți că era sincer. Se abandonă acestei îmbrățișări și parfumului de apă de colonie al lui Adam, care-i umplea nările. I se părea atât de normal să fie astfel în brațele lui! Rămase nemișcată, savurând fără vreun gând ascuns acel moment de tandrețe reciprocă.

– Îmi închipui că nu obișnuiești să inviți acasă bărbați la cină, murmură el cu o voce suavă și irezistibilă.

Cassie se abținu să-i mărturisească faptul că împărțise un apartament un an întreg cu Mark și că de atunci trăise ca o celibatară, preferând siguratatea mai curând decât să mai retrăiască durerea unei despărțiri. Apropierea corpurilor lor făcu să se nască în ea o amețeală ușoară și trebui să se sprijine de el ca să nu cadă.

– Nu te neliniști, nu mușc.

Își aplecă spre ea capul și răsuflarea îi mângâia ceafa, în timp ce buzele îi atingeau ușor obrazul.

Cassie regretă că se schimbase. Până la urmă, departe de a-l descuraja, blugii și bluza sa veche se pare că-l seduseseră mai mult decât hainele rafinate ale tinerei directoare de agenție. Și admirația neascunsă cu care o privea insistent, o alarmă.

Se îndepărtă și stinse focul la cotletele pe care le așeză pe o farfurie. Cu regret parcă, Adam se așeză la masă și zâmbi.

– Îmi place prospețimea și candoarea ta. Îmi placi mai mult astfel.

Slavă Domnului, se pare că nu-i observase tulburarea. Dar curând, masa se va termina și jena pe care o simțea sporind nu va mai trece neobservată.

– Pari gânditoare. Dacă regreți că m-ai invitat, spune-mi și voi pleca.

Cuvintele sale rămânând fără răspuns, începu să elibereze masa și să stivuiască vesela murdară în chiuvetă. Înainte să aibă timp să se ridice, el se apropie din nou și-i masă ușor mușchii încordați ai gâtului. Ea se destinse imediat sub căldura acestei atingeri.

– De ce te temi, Cassie?

– Te asigur că mă simt perfect.

Spunea doar adevărul. El se aplecă, atât de aproape încât gura îi atinse obrazul. Simți pe toată fața mângâierea respirației sale și, pe neașteptate, buzele lor se întâlniră. Căldura care-i cuprinse corpul era de-o tandrețe atât de convingătoare încât se întoarse spre el.

Era primul sărut pe care-l primea de foarte mult timp și, cu siguranță, primul care trezea în ea asemenea senzații. Prea rapid, el se îndreptă și sărutul lor luă sfârșit. Totuși, urma buzelor sale ardea încă pe gura ei, iar focul ce-l aprinsese în ea o mistuia fără milă.

Degetele lui Adam îi mângâiau pielea moale a gâtului și, înainte să realizeze ce făceau, îi descheiară bluza. Tresări când mâna i se închise peste unul din sâni. Cu gesturi blânde, el

mângâia pielea mătăsoasă, oprindu-se peste aureolele brune, enervându-le vârfurile întărite. Își înfundă capul în părul des, respirând cu plăcere parfumul său de mosc.

Cassie se simțea slabă și vulnerabilă împotriva dorinței ce creștea treptat în ea. Cu capul dat pe spate, întredeschise buzele, în speranța secretă că el va domoli tensiunea căreia îi căzuse pradă. Totuși, ceva în ea îi interzicea să se abandoneze complet.

Se încordă și își reținu respirația.

– Ce s-a întâmplat?

El își opri mângâierile, dar Cassie simți exact opusul celor pe care le aștepta. Cu cât se îndepărta mai mult de ea, cu atât îl va dori mai mult. Acest bărbat o înnebunea!

– Vreau să fii a mea, Cassie. Dar, știi bine că trebuie să fim doi.

– Dar eu...

Era împărțită între dorința nestăpânită de a se cuibări lângă el și aceea de a-și veni în fire. Refuzându-i orice mângâiere, Adam o privea lung, aproape ironic.

– Corpul tău mă dorește. Am simțit asta. Dar mintea?

– Ce vrei să spui?

El se apropie, își trecu mâna prin părul său, apoi îl lăsă să cadă, admirând reflexele pe care le dădea lampa peste masa lui arămie. Pentru prima dată îi auzi respirația întretăiată și înțelese că reușise să se controleze cu prețul unui efort supraomenesc.

– Dacă nu mă dorești cum te doresc eu, Cassie, poți oricând să mă dai afară sub pretextul că am încercat să te seduc. Multe femei acționează în acest fel. Astfel, le este mai ușor să se elibereze de orice responsabilitate.

– Eu nu sunt așa! protestă ea cu vehemență.

– Desigur. Altfel n-aș fi acceptat invitația ta.

Încremenită, îl privea fix, descumpănită. Ochii i se umplură de lacrimi la ideea că stricase totul. Adam îngenunche lângă scaunul său și-i prinse încheieturile în mâinile sale.

– N-am nici o intenție să te forțez, dacă nu ești pregătită. Totuși, ideea de a aștepta, nu mă încântă deloc.

– Te-am invitat pur și simplu la cină. Nu voiam...

Aparența ei de femeie energică și sigură de sine dispăruse complet. Câteva clipe mai înainte, nu-l dorise oare cu disperare? Acum, îi era teamă să nu sufere. Mergea prea repede.

– Mi-ar plăcea să te cunosc mai bine, Cassie. Pentru mine, nu ești o aventură fără viitor și te rog să-mi scuzi comportarea.

– Mă duc să fac un ceai. De acord? îl întrebă ea nervoasă, mâhnită de-a ajunge la o asemenea portiță de scăpare.

O întrebare îi răsuna fără încetare în minte. Dacă nu era doar o aventură pentru el, atunci ce era oare? O clipă, fu îngrozită. Rămăsese celibatară atât de mult timp încât se temuse că a uitat gesturile și cuvintele ce se potriveau în asemenea împrejurări.

Rapid, pentru a-și ocupa mâinile și mintea, scoase două cești din dulap și turnă lichidul auriu.

– Să mergem în salon, îi propuse ea. Dacă ne hotărâm să ne povestim viața, de ce nu începi tu?

Se așeză pe o canapea tapisată cu catifea și se instală confortabil între perne. Așezându-se alături, el se gândi o clipă înainte de a vorbi.

– Sunt un copil de bogătași îngrozitor de răsfățat, mărturisi el. La treizeci și patru de ani am părăsit în sfârșit casa părinților mei. Puțin cam târziu, de acord!

– Vorbeai despre Atlanta?

Adam dădu din cap și bău o înghițitură de ceai.

– Acum cinci luni, am refuzat să preiau succesiunea afacerilor familiei. Și, de atunci, încerc să-mi trăiesc propria viață. Din nefericire, nu mă simt destul de productiv.

– Ești prea dur cu tine însuți, spuse ea amabil, atingându-i mâna. Ascultându-te, s-ar spune că ai trăit în una dintre acele locuințe somptuoase așezate în mijlocul unor magnolii și a caprifoiului...

El izbucni imediat în râs.

– În nici un caz, Cassie! Tata nu face parte dintre plantatorii bogați. Familia mea are la origine un escroc, care a ajuns să întemeieze o întreprindere de lenjerie de corp. Ai auzit vorbindu-se despre fabrica Bradshaw?

– Da, am auzit vorbindu-se despre ea! spuse ea râzând. Sunt însărcinată să recrutez bărbați și femei care să poarte modelele voastre în cataloagele publicitare.

Pufnind în râs, ea puse ceașca pe măsuța joasă și-l privi drept în ochi.

– Adam, sunt cele mai urâte obiecte de lenjerie...

– Știu, mărturisi el cu un aer îndurerat. Nici eu n-aș vrea să le port pentru nimic în lume.

Ea roși la această remarcă, dar de data aceasta, de plăcere. Pe măsură ce neliniștea îi slăbea, se simțea mai destinsă cu el și încheie prin a-i povesti cum părăsise ferma părinților săi pentru a-și încerca norocul ca manechin la Chicago. Merse până acolo încât îi arătă fotografiile pe care le avea din acea perioadă și amândoi se sufocară de râs contemplând silueta sa firavă, numai piele și os.

– Am reușit totuși să capăt o slujbă, comentă ea, dar detestam să pozez în fața unui fotograf. Până la urmă am acceptat un post de secretariat la o agenție. Mai târziu am pus bazele Agenției Ryan.

– Cum ai făcut?

– Cât timp am fost secretară, am cunoscut multă lume și mi-am făcut multe prietene printre manechine. Așadar, mi s-a părut logic să deschid o mică agenție.

– Nu te apreciezi la justa ta valoare. Această întreprindere a costat probabil imens de multă energie și timp.

Cassie fu flatată de acest compliment.

– A trebuit să mă lupt, admise ea, dar te asigur că rezultatul a meritat osteneala.

– Și acum, ai un birou în Loop, cartierul de afaceri din Chicago.

Ea dădu din cap.

– De fapt, am ajuns să fiu cunoscută și a trebuit să mă extind. Din nefericire, contabilul meu m-a convins să cumpăr această casă pentru a-mi diminua impozitele fără să-și dea seama că închirierea localurilor agenției și salariul lui Nancy îmi scăzuseră serios beneficiile. În acest moment, sunt puțin strâmtorată.

Dintr-o dată își dădu seama că monopoliza conversația.

– Acum este rândul tău.

– Eu n-am nimic interesant să-ți spun.

Cu vârful degetelor, el mângâia inconștient marginea cești și Cassie se înfioră la gândurile ce-i trecură prin minte.

– Am fost căsătorit un timp. Acum suntem divorțați.

– Ați avut copii? întrebă ea timid.

– Am luat-o pe Buffi de soție deoarece era o partidă bună și părinții mei considerau căsătoria noastră profitabilă pentru comerțul lor. Dar nu era femeia care-mi trebuia, Cassie. Nici nu se punea problema să avem copii.

Orele treceau încet și învățaseră să se cunoască mai bine și să se aprecieze. Cassiei îi plăcea tot mai mult Adam Bradshaw, cu care avea aproape toate gusturile în comun, ideile politice, compozitorii și pictorii preferați.

– Ai cunoscut mulți bărbați? Vreau să spun, bărbați care să fi contat?

Cassie își înăbuși repede primul impuls care o împingea să-i strige că numai el conta pentru ea.

– N-am avut timp prea mult să ies, bâigui ea. Când nu sunt la agenție, lucrez la decorarea casei.

– Am impresia că-mi ascunzi ceva.

Adam o privea cu atenție, ca și când încerca prin intensitatea privirii sale să-i înfrângă rezistența. Ea expiră profund. Nu încerca să ascundă ceva față de el, ci să se apere de amintirile dureroase care-i reveneau în număr mare în memorie.

– Am iubit un bărbat, începu ea. Dar acum, s-a terminat. De mult timp.

– Dar mai suferi încă, nu-i așa?

Cu dosul mâinii, îi atinse ușor obrazul.

– Trăiam împreună, logodiți, și brusc, el a rupt relația.

Cuvintele abia i se auzeau. Crezu că observă pe chipul lui Adam întins spre ea, o expresie de puternică ușurare.

– Acum, când privesc în urmă, nu știu nici măcar cum m-am putut îndrăgosti de el. Dar la început, ruptura a fost greu de acceptat.

– Și de atunci, ți-a fost frică să te îndrăgostești.

– Frică să sufăr, da, murmură ea.

O trase spre el și o strânse în brațe, sperând că un sărut o va convinge mai mult decât cuvintele. De data aceasta, Cassie

se abandonă complet, încrederea în el crescând în cursul acestor ore lungi în care stătuseră la taifas în mod intim. Încet, buzele li se uniră și prin forța acestui sărut, Adam îi transmise mai bine decât prin cuvinte, flacăra ce-l mistuia, trezind în ea emoții de care uitase de mult timp.

Ajungând la nivelul dorinței sale, ea îi exploră gura cu gust de miere și moliciunea buzelor. Simțind-o răspunzând mângâierilor sale, Adam gemu și Cassie se miră de nebănuita sa putere de seducție. Mâinile lui Adam găsiră din nou drumul spre sânii ei și cu degete ușoare, atâță focul ce o mistuia.

Cassiei i se părea că încăperea se rotește și se agață cu disperare de el. Cu simțurile stimulate, buzele sale își începură plimbarea de-a lungul curbei delicate a gâtului până la valea dintre sâni.

– Mângâie-mă, Cassie, spuse el cu vocea răgușită.

Fermecată, ea își trecu brațele pe sub puloverul său de lână, explorându-i pieptul bărbătesc cu mușchi puternici. Total în puterea lui, îl lăsă să-i conducă mâna sub cămașă. La atingerea degetelor, el se înfioră.

În mod confuz, ea se gândi că ar trebui să-și vină în fire și să-și acorde timp pentru a gândi calm. Dar de acum înainte, voința nu-i mai aparținea. Se abandonă valurilor de plăcere pe care mâinile tandre ale lui Adam le făceau să se ridice în ea, savurând pentru prima dată în viața sa o bucurie pură, fără nici un amestec.

– Ești minunată, Cassie, îi murmură Adam la ureche.

La rândul său, el își strecură mâna sub bluză și-i mângâie cu vârful degetelor vârfurile sânilor. Gura îi coborî încet până la pieptul cald și mătăsos. Lungile lui gene negre îi atingeau ușor pielea, în trecere, și ca și când îi ghiciseră dorința cea mai

tainică, buzele i se opriră imediat peste aureola de culoare mai închisă. Erau fierbinți ca soarele, arzând de pasiune. Cassie plutea ușor, ca un pai dus de valurile unui torent. Degetele sale subțiri îi mângâiară spatele, întârziind o clipă pe fața lui, peste șoldurile ascunse de catifeaua pantalonilor. Incapabilă să mai reziste, îl trase brusc spre ea și degetele i se agățară în părul lui.

Cu corpul arcuit spre el, înnebunită de dorință, Cassie avu impresia că nu-și va găsi liniștea decât în lacrimi. Oricum, nu acest lucru îi va fi rezervat după ce delirul lor va lua sfârșit? Fulgerător, se îndreptă, se dădu brusc înapoi și se grăbi tremurând spre un scaun aflat la câțiva pași. Automat, își acoperi pieptul cu mâinile, ferindu-se de privirea în care el o învăluia.

– Cassie, am mers prea departe? Spune-mi.

– Nu, este vorba despre mine, răspunse ea încet, vinovată că-l frustra astfel.

Își strânse repede bluza și-și ascunse goliciunea.

– Cred că este de preferat să nu mergem mai departe. Trebuie să lucrăm împreună. Să nu uităm.

Retrăi în minte întâlnirea cu Mark, dragostea lor fulgerătoare, apoi colaborarea la agenție. Își aminti rezultatul legăturii lor și hotărârea de-a nu mai comite aceleași greșeli. Trebuia să se apere.

Încet, respirația îi redeveni normală și trăsăturile i se destinseră.

– N-am să-ți fac rău niciodată, Cassie. Te rog, lasă-mă să te iubesc.

Se apropie de ea și o mulțime de emoții apărură din nou în Cassie, când îi simți buzele fierbinți atingându-i ușor pielea mătăsoasă a obrazului. Simți iar cum curajul i se clatină. Oare cum să-i reziste?

Totuși, adunându-și tot curajul pentru a lupta împotriva nevoii pe care o avea de el, îl împinse cu blândețe.

– Când spun nu, este nu, Adam.

– Nu este „poate"? glumi el.

Cassie scutură din cap și zâmbi jalnic, cu buze tremurătoare.

– Îmi pare rău, dar am mers prea repede. Abia ne cunoaștem.

Conștientă în mod penibil că ea îl adusese până la primul sărut pentru a-l respinge apoi, îi întinse mâna.

– Eu sunt agentul tău și ești clientul meu. Să rămânem așa, pentru moment. De acord?

– Nu-mi lași de ales, izbucni el brusc, indispus să fie astfel respins.

Dintr-o săritură, el fu în picioare și-și aranjă ținuta, în timp ce Cassie ducea o luptă nemiloasă cu dorința de a-i cere să rămână.

– Avem o ședință foto mâine dimineață, devreme, îi reaminti ea.

– Te-am bruscat, nu-i așa?

Întinse mâna și aranjă părul ciufulit al Cassiei. Îi cuprinse în palme chipul îmbujorat.

Apoi, luându-și mantoul din dulapul din vestibul, se pregăti de plecare. Ea îl privea neputincioasă. Totuși, avusese dreptate să fie fermă. Dar atunci, de ce oare simțea această tristețe imensă? Acum, probabil că o detesta.

– Mă crezi probabil crudă...

– Puțin capricioasă, spuse el cu un zâmbet enigmatic.

– Nu încerca să mă învinovățești, protestă ea în mod jalnic, blestemându-și lașitatea. Te invit mâine dimineață la micul dejun, înainte de-a poza. Voi trece să te iau cu mașina. Este un mijloc bun de-a mă face iertată?

– Nu.

Ochii lui Adam erau întunecați și înainte ca ea să poată protesta, o trase spre el și mâna i se așeză pe spate, iar degetele își transmiteau căldura prin materialul subțire al bluzei.

– Într-o zi, mă vei dori la fel de mult ca mine acum. Îți promit.

– Eu ți-am promis un mic dejun, spuse ea timid.

– Văd că ești încăpățânată, doamnă. Dar să știi că unui bărbat îi place să țină la mândria lui. În consecință, eu voi fi cel care va face oferta și care va veni să te ia cu mașina.

Până la urmă, Adam fiind nou venit în Chicago și puțin obișnuit cu rețeaua de mici străduțe, ajunseră la un compromis. Vor trebui să se întoarcă la ora șapte la birou și de acolo, vor merge împreună la ședința foto.

Când el deschise ușa, un val de aer rece năvăli în vestibul și Cassie se înfioră în timp ce-l privea coborând aleea acoperită cu zăpadă, până în stradă. De unde oare îi venea această impresie că va duce întotdeauna o mică bucată din ea însăși sub mantou?

După un ultim semn din mână, el pătrunse în mașină și Cassie închise ușa după ea. Casa mică i se păru dintr-o dată tăcută și goală fără prezența călduroasă și plăcută a lui Adam. Nu plecase decât de două minute și deja îi lipsea.

Capitolul 3

– Mor de dorința de a fuma o țigară, bombăni Adam.

– Ba nu, știi bine că sunt nocive pentru sănătatea ta, îl dojeni Cassie, jucându-se cu furculița prin cerealele cu lapte.

Adam insistase să comande el însuși micul dejun.

– De cât timp ai renunțat?

– De acum două săptămâni.

Ea își privi neliniștită ceasul. Erau în întârziere. O străbătu un fior de nervozitate la gândul dispoziției dezastruoase a lui Derric dacă opreau, chiar dacă n-ar fi fost decât pentru zece minute, folosirea timpului său.

– Nu avem timp nici să le cumperi, cu atât mai puțin să fumezi.

– Nu te neliniști, am un pachet de rezervă în buzunarul mantoului meu.

– De ce te lași ispitit astfel? întrebă Cassie, încercând cu disperare să atragă atenția chelneriței.

– Este un fel de sprijin, recunoscu el. Îmi place să cred că nu mai fumez pentru că eu am ales asta și nu pentru ca n-am țigări la îndemână.

Se ridică și o ajută să-și îmbrace mantoul.

– Hotărât lucru, n-am să te înțeleg niciodată.

– Ai tot timpul.

La aceste cuvinte, ea se încordă, dar înainte de a putea replica, li se întinse nota de plată de către chelneriță. Adam achită și, prin frigul puternic, ajunseră la Volvoul deformat de lovituri al Cassiei.

– Nu mi-ai spus încă ce produs voi reprezenta.

– Așa este. Se numește Savon Animal, răspunse ea pe un ton indiferent.

Alarmată, strânse volanul cu mâinile înmănușate în piele.

– Ai un aer cam nervos, Cassie.

– Ba nu, haide.

Știa că este un răspuns jalnic, dar era tot ceea ce putu articula pe moment. Îndreptându-și umerii, privi cu atenție în fața ei la șoseaua acoperită cu polei, dorindu-și, în sinea sa, ca el să nu mai continue cu investigarea.

– Sper că este vorba de o publicitate, Cassie... și nu de una dintre acele afaceri obscene despre care mi-ai vorbit ieri.

Semaforul era roșu. Aruncă rapid o privire spre el și se gândi că ar fi fost de preferat să nu amestece relațiile lor profesionale și cele particulare. Pentru că-l făcuse să semneze un contract prin care se angaja să respecte, până la sfârșit, operațiunile comerciale ce decurgeau în mod logic, era imposibilă și o simplă prietenie. Se hotărî totuși să-i dezvăluie totul.

– Savon Animal este fabricat pe bază de feromoni.

– Și ce? Rostești acest cuvânt ca și când ar fi susceptibil să declanșeze boli incurabile.

– Feromonii sunt parfumuri afrodisiace. De foarte mult timp, cercetările științifice le-au experimentat pe insecte și animale, dar doar de curând au reușit să facă o sinteză umană.

– Dacă înțeleg bine, vor face parte din compoziția lui Savon Animal. Dar nu văd ce te frământă.

– Feromonii provin din transpirație.

– Cum?!

– Prin sinteză, desigur, adăugă ea repede, sperând că limbajul științific va fi suficient să-i alunge stupefacția. Componenții chimici au fost izolați și amestecați în compoziția soluțiilor după ras vândute cu succes în Europa. Responsabilii Companiei Americane de Cosmetice au hotărât să comercializeze un săpun cu aceeași compoziție.

– Dar... mirosul! exclamă Adam, bătând nervos cu degetele în tabloul de bord.

– Te înșeli. Acest săpun are un miros rafinat, apropiat celui de santal. Bineînțeles, dacă acest amănunt este descoperit, toți cei care vor fi avut legătură cu această campanie publicitară vor fi de râsul întregii țări. Derric n-a reușit să angajeze un manechin cunoscut și atunci și-a bazat campania pe un misterios necunoscut.

– Pe un biet imbecil, vrei să spui!

– Relaxează-te și consideră totul drept o glumă, răspunse ea, încercând cu disperare să destindă atmosfera. Nici chipul, nici numele tău nu vor fi dezvăluite, Adam, în cazul în care cineva nu-ți recunoaște picioarele, vei rămâne complet în anonimat.

Păstrară tăcerea tot restul drumului până la micul antrepozit de pe Wacker Drive. În timp ce-și parca mașina, Cassie se întoarse spre însoțitorul ei, încercând să-i descifreze expresia de nepătruns.

– Te-am prevenit ieri că munca de manechin nu este întotdeauna strălucitoare. Chiar dacă ești decepționat, durează doar câteva ore. Apoi te vei putea întoarce acasă și să uiți toată această aventură.

– Promovarea acestui săpun este sortită eșecului, nu-i așa?

– Foarte probabil, într-adevăr. De ani de zile, americanii sunt provocați să folosească săpunuri dezodorizante. După părerea mea, succesul lui Savon Animal va ține cât un foc de paie. În consecință, chiar dacă această experiență este dezastruoasă, va fi de scurtă durată și vei fi recompensat din plin.

Cassie își regăsise siguranța.

– Când vom intra, lasă-mă să vorbesc, eu sunt agentul tău.

Cu stupoare, îl văzu vârându-și mâna în buzunar și auzi un zgomot ușor de hârtie mototolită. Cu o ridicare resemnată din umeri, el ieși din mașină. O înconjură pentru a deschide portiera Cassiei, care-l urmă până-n clădire.

– Cassie, draga mea! Tocmai am aranjat totul! Ulcerul meu mă face să sufăr atât de mult!

Abia închisese ușa că Derric Watley se grăbi în întâmpinarea lor și-i duse spre un colț al studioului.

– Așadar, iată-l pe animalul nostru, exclamă el, dând din cap cu un aer aprobator și măsurându-l pe Adam cu ochii săi mici pătrunzători.

– Adam Bradshaw, îl corectă ea. Adam, ți-l prezint pe Derric. El răspunde de campania publicitară a lui Savon Animal.

– Încântat.

– Da, și această campanie afurisită îmi dă dureri de cap! N-am întâlnit niciodată un produs a cărui imagine esențială să pună atâtea probleme.

O prinse de braț cu putere pe Cassie și o trase puțin mai departe, lăsându-l pe Adam să cerceteze reflectoarele și echipamentul așezat în jurul unei cabine de duș fără ușă.

– Îmi vei scoate ochii Cassie, dar am angajat și un manechin feminin, anunță Derric zâmbind fals pocăit. N-am putut face altfel. Este nepoata directorului consiliului nostru de administrație. Ascultă, te invit la cină pentru a mă face iertat.

– Dar ai specificat clar că nu cauți decât un singur manechin!

– Scenariul a trebuit rescris aseară, Cassie. Din nefericire, astfel de lucruri se întâmplă în mod frecvent.

O știa și ea prea bine. Se obișnuia ca societățile cliente să-și recomande prietenii sau familia pentru a le prezenta produsele. Deseori, angajarea nepoatei patronului salva semnarea unui contract.

– Bun, să mergem s-o prezentăm pe tânăra ta vedetă partenerei sale de duș. Cu cât vom termina mai curând, cu atât mai repede vom putea pleca.

Adam și o tânără blondă în costum de baie negru erau adânciți într-o conversație însuflețită. Deși antrepozitul era umed și înghețat, încât Cassie nu îndrăznise să-și dezbrace mantoul, temperatura nu părea s-o deranjeze câtuși de puțin pe însoțitoarea lui Adam.

– Nu mi-ai spus că fotografiile vor fi făcute sub duș, izbucni Adam, când ea i se alătură.

Cu efort, încercă să-și controlze panica ce făcea să-i tremure vocea, ceea ce nu făcea decât să-i accentueze nervozitatea.

– Asta n-are nici o importanță! interveni Derric. Am pregătit un costum de baie pentru el. Oricum, nu fotografiem decât picioarele. De fapt, ce se petrece între voi doi?

„Poate al treilea război mondial“, era tentată Cassie să răspundă, dacă n-ar fi considerat că prăpastia dintre ei se adâncise din ce în ce mai mult din ajun.

Derric făcu semn machiorului să se apropie.

– Începe cu bărbatul.

În câteva minute, Adam se îmbrăcase cu un costum de baie albastru și se instalase comod pe un scaun în timp ce machiorul începu să lucreze.

– Ei! nu mi-am dat cu lac de unghii niciodată în viața mea și nu voi începe de acum, protestă vehement Adam.

Imediat, Cassie se grăbi spre el. Cu mâna înmănușată, îl prinse de umărul gol, se aplecă spre el și-i șuieră printre dinți:

– Stai liniștit și fă ce ți se spune, de acord? Pentru Dumnezeu, Adam, nu este lac roșu! Nu se va vedea nici măcar pe fotografii.

– Ești incorigibilă, Cassie. Când se vrea o muncă de profesionist, se angajează un profesionist. Ești cea mai în măsură să știi, bodogăni Derric în spatele ei. Ca și când nu aveam destule necazuri cu această nepoțică insipidă... Asta nu este o muncă de amator!

– Derric, mă îngrijorezi!

Se întoarse spre el și-i puse mâna pe braț, încercând să-l calmeze cum putea mai bine.

– În geanta mea, vei găsi un flacon cu pastile de valeriană. Adu-mi un pahar cu lapte și o pastilă pentru Adam. Tocmai s-a lăsat de fumat și...

– N-aveți impresia că mă pot ocupa singur de mine? Chiar dacă este de necrezut. Discutați despre persoana mea ca și când n-aș fi aici! strigă Adam atât de puternic încât ecoul glasului său răsună în tot hangarul.

Stăpânindu-se să nu renunțe la tot și să se întoarcă imediat acasă, Cassie făcu apel la diplomația sa înnăscută.

– Pari înghețat. De ce nu te duci să cauți un halat de baie la vestiar? Până când vei fi sub reflectoare te vei putea încălzi mai repede și păcăli un guturai.

Străpungând-o cu privirea, Adam se îndepărtă și ea își concentră toată atenția asupra lui Derric, ațintindu-și ochii pe vena mică și albastră care-i bătea pe tâmplă.

– Îl voi calma. Îmi pare rău de toate aceste neînțelegeri, Derric. Amintește-ți că este un necunoscut și încearcă să fii răbdător.

Când ea întredeschise ușa vestiarului, îi găsi pe Adam și pe tânăra femeie blondă tocmai împărțind o ceașcă de cafea, sorbind câte o înghițitură unul după celălalt. Imediat, inima i se strânse.

– Ann tocmai îmi explica faptul că machiorul, Colin, este homosexual. Ceea ce nu mă miră, comentă Adam.

Consternată, o văzu pe Ann punând compătimitor o mână pe coapsa lui Adam și-și întoarse repede ochii, mistuită de flacăra geloziei. Degeaba încerca să gândească rațional, să se convingă că reacția sa era complet ilogică. Nu era legată de Adam decât printr-un contract și n-avea absolut nici un drept asupra lui. Atunci, de ce privea cu atâta durere degetele lui Adam așezate afectuos pe umărul tinerei femei?

Înghițindu-și protestele care-i urcaseră pe buze, se pregătea să părăsească încăperea, când se izbi de abdomenul proeminent al lui Derric Watley.

– Voi fi sincer cu voi, mielușeilor, începu Derric cu o voce mieroasă. Savon Animal se va lupta cu serioase prejudicii din cauza ingredienților din care este fabricat. Aștept de la voi să dați o imagine de senzualitate vibrantă, voluptuoasă, palpitantă!

Privirea sa pătrunzătoare mergea de la Adam la Ann și le vorbea ca un antrenor înainte de luptă.

– Vă simțiți capabili de asta? îi întrebă el, fără îndoială mulțumit de tirada sa.

Ann dădu din cap arătând că a înțeles și Adam, după o clipă de ezitare, făcu la fel, fiind de acord.

– Atunci, putem începe, anunță Derric, frecându-și mâinile de satisfacție. Iată ideea: sunteți sub duș. Vă amuzați ca niște nebuni, fără altă protecție decât spuma Savon Animal.

– Dar nu s-a pus niciodată problema unor fotografii nud, Derric. N-am avut ocazia să discut despre asta cu manechinul meu, protestă Cassie. Dacă acceptă să se dezbrace, onorariul este dublu.

– Nu te neliniști, Cassie dragă. Își vor păstra costumele de baie. Bineînțeles, când vom începe publicitatea televizată, va fi mai dificil...

– Dar nu mi-ai vorbit despre televiziune!

Cu coada ochiului, îl văzu pe Adam pălind, repezindu-se la pachetul de țigări al Annei și simți imediat mirosul acru al fumului care se împrăștie în rotocoale prin vestiarul îngust.

– Bineînțeles că nu, dragă prietenă. Fiecare cu secretele lui. Mai întâi vom realiza aceste fotografii care vor fi publicate în reviste, apoi proiectăm o campanie publicitară televizată ca și afișe pe stradă și în marile magazine alimentare.

Adam se ridică din nou, în toată înălțimea sa, furios.

– Cassie, ți-ai bătut joc de mine! Mi-ai spus că această campanie este...

– Genială! aproape strigă ea. Da, Adam, ți-am spus că este una dintre cele mai geniale campanii ale epocii. Domnul Watley este un geniu al publicității.

– Ne pierdem vremea flecărind inutil, copii, interveni Derric, radiind de mândrie. Buzunarele vi se vor umple de fiecare dată când o publicitate a lui Savon Animal va apărea la televiziune, fără să vorbim despre posibilitatea unei deschideri spre cinema!

Era atât de plin de el însuși încât nu fu surprins s-o vadă pe Ann punând stăpânire pe brațul său dolofan și torcând ca o pisică.

– Și dacă am începe cu fotografiile? se miorlăi ea.

– Luați-o înainte, spuse Cassie, vreau să discut o clipă cu clientul meu.

Imediat ce rămaseră singuri, ea înfruntă cu curaj privirea disprețuitoare a lui Adam.

– În nici un caz nu este ceea ce credeam!

– Știu, aprobă ea, lăsând ochii în jos.

Dacă până acum n-o detestase, era sigură că înainte ca ziua să se încheie, o va trimite la toți dracii.

– Dacă asta te poate consola, colaborarea îți va aduce mii de dolari, Adam. Pentru cineva care se află în momentul schimbării carierei, poate fi folositor.

– N-am nevoie de acești bani.

– Eu, da.

Cuvintele îi scăpaseră și plutiră între ei o clipă ca rotocoalele de fum care persistau încă în atmosfera închisă a vestiarului.

– Cheltuielile generale cărora trebuie să le fac față sunt mai importante decât prevăzusem. Dacă nu lucrez numaidecât cu profesioniști de valoare ca Derric Watley, cariera mea, în calitate de directoare de agenție, s-ar putea foarte bine opri aici.

Adam privea cu atenție mucul de țigară strivit în scrumiera de plastic.

– Îmi pare rău că toate aceste complicații din ultimele minute te-au făcut să-ți reiei vechiul obicei de a fuma.

– Nu te conmdamna pentru lipsa mea de voință.

Îi făcu semn să se așeze pe scaunul pe care Ann tocmai îl eliberase și când fu instalată, îi mângâie obrazul.

– Toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu ne despărțeam aseară.

Atingerea degetelor sale pe față, dezlănțui în ea un val de senzații încântătoare. În pofida tuturor neînțelegerilor, în acel moment îl dorea mai mult ca niciodată.

– M-am comportat ca o idioată, murmură ea, căutându-i mâna și strângând-o între ale ei. Dacă ai cea mai mică obiecție împotriva a ceea ce-ți cere Derric. Îi pot vorbi și...

– Ba nu. Eu sunt cel care a acceptat această muncă încă de la început și n-a fost nevoie de prea mult timp ca să mă convingi.

Acum îi zâmbea și o licărire amuzată juca în ochii lui căprui.

– N-aș vrea să cauți să mă salvezi, împotriva voinței tale.

– Cassie, draga mea, înțelege că sunt un bărbat încăpățânat. Nu las niciodată să mi se forțeze mâna.

Draga mea. Era sigură că aceste cuvinte îi scăpaseră din obișnuință, absolut sigură că le numea astfel pe toate femeile pe care le întâlnea. Atunci, de ce oare o emoționaseră astfel?

– Să ne alăturăm echipei.

El o urmă până la decor și cu regret, ea îl lăsă pe mâna tehnicienilor, fotografilor și a lui Derric ce se cocoțase pe un taburet înalt.

Cabina de duș nu dispunea de apă curentă și înainte de fiecare serie de poze un angajat uda picioarele celor doi cu o căldare de apă. După o oră, Derric anunță pauza.

– Picioarele lor seamănă cu niște prune uscate vechi! exclamă el agitându-și mâinile. Colin, le va unge cu grăsime. Efectul picăturilor de apă va fi foarte reușit pe fotografii.

Continuând să stea puțin într-o parte, Cassie acceptă fără entuziasm hamburgerul pe pe care i-l întinse un asistent.

O clipă, se gândi să se ducă să i se alăture lui Adam, dar în același moment, râsul în cascadă al Annei o țintui locului. Cu o tresărire de neliniște, văzu mâna frumoasei tinere mângâind brațul lui Adam și se înfioră în fața zâmbetului cu care el îi acceptă gestul.

– Știu că verdele este culoarea ta preferată, Cassie, dar pe pielea ta, nu se potrivește deloc, o tachină Derric, care urmărise direcția privirii sale.

Ea ridică din umeri și mototoli nervoasă cutia mică din carton a hamburgerului.

– Îmi place mult Adam, spuse ea fără să stea pe gânduri, ochii săi susținând privirea obraznică a lui Derric. Dar relația noastră este doar platonică.

Realizând că gluma sa fusese luată în serios, Derric se scuză:

– Te asigur că ai face mai bine să-ți găsești un tip normal. Dacă ți se aprind călcâiele după unul frumos ca Adam, te vei pârli.

Cu mâinile crispate pe genunchi, mușcându-și până la sânge buza inferioară, Cassie suportă cu curaj ședința de după-amiază.

– Nu trebuie să fiu geloasă, își repeta ea fără încetare de fiecare dată când corpurile Annei și al lui Adam se atingeau.

Până la urmă, după-amiaza se încheie. Cassie căută să-și facă de lucru, în cazul în care Adam ar veni să i se alăture. S-ar fi putut scuti de acest efort, se gândi cu amărăciune văzând că

Ann și Adam se duceau braț la braț spre vestiar. Va avea oare îndrăzneala să se schimbe în aceeași încăpere cu ea? Se hotărî să nu se miște și să-l aștepte.

– Uf! Am crezut că această femeie va profita de mine!

Sunetul vocii lui Adam o făcu să tresară.

Se dădu jos de pe taburet și se întinse îndelung.

– Totuși, nu părea că-ți displac dezmierdările ei.

– Derric mi-a repetat destul că este nepoata președintelui consiliului de administrație de la Compania Americană de Cosmetice!

Îi căută mâna și prinzând-o în a lui, îi strânse degetele până o durură.

– Cassie, mi-ar plăcea să petrec o clipă cu tine în seara asta, dar am o întâlnire de afaceri și am întârziat deja.

Acum mințea. De data aceasta totul se terminase. I-ar fi plăcut totuși să alunge ultimele neînțelegeri. Se gândise chiar... Obrajii i se împurpurară de rușine când realiză că de fapt dorea mai presus de orice să fie în brațele sale și fu cuprinsă de un val de mânie. Avusese dreptate să-i respingă avansurile, noaptea trecută. Atunci, de ce oare simțea această imensă tristețe?

Cassie o zări pe Ann care agita mâna în direcția lui Adam.

– Sunt gata!

– I-am promis să mergem cu același taxi, murmură el, aplecându-se spre Cassie pentru a-i atinge distrat obrazul. Ann este convinsă că unchiul ei m-ar putea ajuta să realizez unul dintre proiectele mele și nu mă va lăsa în pace până când n-o voi asculta. Ne vedem în weekend, Cassie.

– Dar mașina ta? Ai lăsat-o în față la mine.

– Voi trece s-o iau, nu-ți face griji. Pe curând.

Îl privi îndepărtându-se cu Ann și regretă dintr-o dată perspicacitatea cu care știa să-i judece pe bărbați.

Capitolul 4

– Dar ești îndrăgostită!

Cassie era gata să se înece și bău o înghițitură de apă rece. Până când accesul de tuse violentă încetă, o privi insistent pe Ruth Walker.

– Ai toate simptomele: nervozitate, gelozie și abia te-ai atins de mâncare.

– În nici un caz! protestă Cassie, străpungând-o cu privirea ei verde ca jadul. Aș fi crezut că cea mai bună prietenă a mea, de peste șase ani, va fi de partea mea.

– Este oare vina mea dacă ești atât de preocupată de carieră încât nu știi să recunoști dragostea când ți se prezintă? Și asta se întâmplă! continuă Ruth, necruțătoare.

Cassie sperase să uite că mașina lui Adam nu mai era parcată în față la ea și-i ceruse lui Ruth s-o însoțească la o expoziție de pictură și la un restaurant grecesc ce se deschisese în apropierea sa.

– N-ai totuși intenția să vorbești despre el toată seara?

– Desert? interveni chelnerul.

– Pentru mine, nu. Cassie?

Cassie cercetă cu lăcomie tava cu dulciuri pe care i-o prezenta chelnerul. În zadar. Nu-i era foame și chiar cele mai bune prăjituri din Chicago n-ar fi reușit s-o facă să uite farmecul devastator al lui Adam Bradshaw.

– Este frumos, nu-i așa? întrebă Ruth, urmărind cu ochii chelnerul care se îndepărta.

Cuvintele i se pierdură în zgomotul de conversații ce-și urmau calea în restaurant.

– Nu mi se pare, Ruth. Gusturile noastre în materie de frumusețe masculină sunt complet diferite.

– Cu cine seamănă Adam Bradshaw al tău?

– Nu este Adam al meu, replică imediat Cassie. Este înalt, frumos și are un aer sensibil, adăugă cu o ridicare deziluzionată din umeri.

– Atunci, unde este problema?

– Îl găsesc prea fermecător. Este un seducător, Ruth, oftă Cassie.

– De unde știi?

– O simt. După Mark...

– De la Mark, n-ai mai întâlnit un bărbat demn de acest nume, o întrerupse Ruth. Ai putea măcar să-i dai o șansă, în loc să-l compari cu acel bădăran!

– În seara asta, la televizor este un film cu Bette Davis. Vrei să-l vedem la mine?

– De ce nu?

Cu gesturi grațioase, Ruth își îmbrăcă mantoul îndrăzneț din catifea roșie și își înfășură în jurul gâtului o eșarfă din mătase neagră.

– Îți amintești de dentistul Skokie cu care ieșeam? Idiotul, s-a îndrăgostit de asistenta sa, anunță Ruth, ascunzându-și decepția în spatele acestui sarcasm.

„Devenim amândouă niște celibatare înăcrite“, se gândi Cassie, la volanul Volvoului care le ducea la ea. Timpul în care Ruth și ea împărțiseră un apartament i se părea totuși foarte apropiat. În acea perioadă, erau sigure că vor obține ce așteptau de la viață. Acum, Ruth avea magazinul ei pe Halstead și câștigase o anumită notorietate în lumea modei pentru originalitatea creațiilor sale. Amândouă reușiseră în carieră. Atunci, de ce erau oare atât de triste? Din cauza bărbaților, se gândi Cassie, încruntându-se.

Cu degetele amorțite de frig, căuta cheia de la casă în poșetă când auzi soneria telefonului. Nimeni n-o suna atât de târziu! Trebuia să fie o urgență!

– Poate este el! Grăbește-te! o îmboldi Ruth.

– M-ar mira, ți-am spus că ieșea cu miss Cosmetica în seara asta.

În cele din urmă, ușa cedă și se grăbi spre interior, lăsând-o pe Ruth în prag.

– Alo?

– Cassie, ce se întâmplă? Am încercat toată seara să te găsesc.

Vocea lui Adam făcu să dispară în câteva secunde hotărârile sale ferme.

– În cele din urmă sunt liber în seara asta și mi-ar plăcea să-ți fac o vizită, dacă...

– Nu sunt sigură, Adam, îl întrerupse ea, ignorând în mod conștient semnele pe care i le făcea Ruth din cealaltă parte a încăperii.

– Te înțeleg, spuse el cu tristețe.

„Sunt sigură de asta“, se gândi Cassie, recunoscând în tonul vocii sale decepția pe care ea însăși o simțise toată ziua văzându-l făcându-i vizibil curte Annei.

– Atunci în weekend?

– Îmi aduc de lucru acasă și când voi termina am intenția să isprăvesc de decapat bucătăria, răspunse ea bătând nervoasă cu vârful degetelor policioara telefonului. În plus, după-amiază voi trece cu siguranță pe la sala de gimnastică.

– Cassie Ryan, ai puțin timp să-mi acorzi, da sau nu?

– Asta vreau și eu, dar...

De fapt, murea de dorința de a-l vedea, știind totuși că dacă venea, se va îndrăgosti și mai mult.

– Spune-mi da sau nu, Cassie și încetează să te mai joci cu mine de-a șoarecele și pisica.

Cum îndrăznea oare să-i reproșeze acest joc inofensiv după atitudinea sa incalificabilă de după-amiază? Se pregătea să-i arunce o remarcă usturătoare când Ruth îi agită prin fața ochilor o notiță pe care scrisese în grabă: „Proasto! Dacă nu accepți, lasă-mi mie măcar o șansă!!!“.

Stăpânindu-și cu mare greutate un hohot de râs, Cassie reluă conversația rămasă în suspensie.

– Da, îți pot acorda puțin timp, Adam.

Prin ce mijloc o făcea incapabilă să-i reziste?

– Perfect. Voi veni să te iau vineri seara la ora șapte și jumătate. Pune-ți cea mai frumoasă rochie. Te duc să cinezi într-un restaurant șic.

Fericită, împotriva voinței ei, închise telefonul și începu să prepare ceaiul.

– Ai într-adevăr intenția să-l bei?

Cassie scutură energic din cap și-și dădu după ureche o șuviță de păr rebelă.

– Când locuiam împreună, aveai darul de-a mă exaspera umplând ceainice de care nu te atingeai niciodată, la cea mai mică nemulțumire. După părerea mea, ai greșit jucându-te de-a femeia greu de cucerit.

Ruth scoase din dulap două cești ornate cu ramuri înflorite de prun și Cassie o urmă în salon, cu ceainicul în mână. Cele două prietene vorbiră voioase despre tot felul de lucruri uitând complet de filmul cu Bette Davis și curând, conversația lor ajunse să se învârtească din nou în jurul bărbaților.

– Cum poți oare să-ți formezi o idee despre un bărbat, de la început? întrebă Cassie fără să aștepte un răspuns.

– Este imposibil, răspunse Ruth punându-și ceașca pe masa joasă cu suport din marmură. Dentistului meu îi plăcea să continue legătura noastră prin spatele noii sale prietene. Anumiți bărbați sunt pur și simplu incapabili să-și asume niște responsabilități.

Cassie păstră tăcerea, știind bine că prietena sa se referea la Mark.

– Dar alții pot s-o facă, adăugă Ruth gânditoare, pregătindu-se să părăsească atmosfera caldă și confortabilă a salonului Cassiei, pentru a se întoarce acasă. Dacă nu-ți asumi nici un risc, nu vei fi niciodată fericită. Pentru că nu vei găsi niciodată bărbatul care-ți trebuie.

Frântă de oboseală, Cassie încuie ușa după prietena sa și grăbită să se piardă în uitarea somnului, se îndreptă spre camera sa. Se dezbrăcă și se întinse pe întuneric și, imediat, pe ecranul pleoapelor închise defilară imaginile cu Adam îmbrățișând-o pătimaș pe Ann.

Respirația i se acceleră și corpul își aminti de fiorul de plăcere pe care-l simțise sub sărutările lui Adam, senzație pe care rațiunea încerca în mod disperat s-o șteargă. Fără să-și dea seama, mângâia perna, plimbându-și degetele peste pânza din bumbac subțire și rece, ca pe pieptul lui Adam în noaptea precedentă. El păruse atât de sigur de sentimentele față de ea – prea sigur. Și ea? Era oare îndrăgostită, cum pretindea Ruth sau se agăța de această ocazie ca de ultima șansă? Gânduri contradictorii se ciocneau în mintea sa ca niște mingi de tenis și curând, epuizată, se cufundă într-un somn greu și fără vise.

* * *

Decolteul era prea adânc. Cassie observă dezorientată rotunjimea pieptului său care părea gata să se elibereze la cea mai mică mișcare. Roșind la gândul privirii încărcate de dorință pe care Adam o va aținti cu siguranță asupra ei, trase în spate gulerul rochiei din catifea verde ca smaraldul, sperând astfel să reducă din răscroiala corsajului. Tocmai se hotărâse să-și schimbe ținuta când la parter răsună soneria. Luă în mare grabă șalul țesut din fire aurite de pe pat și-l strânse în jurul umerilor.

Când deschise ușa gâfâia și pieptul i se ridica în mod periculos în ritmul respirației rapide. În fața eleganței lui Adam, întredeschise buzele și o dorință ascunsă puse stăpânire pe ea.

– Intră, bâigui ea.

Cu toate că-l văzuse pe Adam Bradshaw într-un costum de baie care nu lăsa nici o îndoială în privința virilității sale, nu

fusese pregătită pentru imaginea de forță masculină pe care o arăta în costum de seară. Se simți dintr-o dată stângace, încurcată și aproape la fel de timidă ca o adolescentă.

– Ce-i asta? Ai avut anghină pectorală? o întrebă el, arătând spre șalul pe care și-l înnodase cu discreție în jurul gâtului.

Cu un zâmbet dezarmant, înaintă până la ea și întinse mâna spre gât. Cassie lăsă ochii în jos spre butonii din aur de la manșete și-i văzu degetele care desfăceau în grabă nodul, descoperind pe loc ceea ce ei îi fusese atât de greu să ascundă.

– Așa este mai bine, spuse el, dându-se un pas înapoi. Ești încântătoare.

– Mulțumesc. Am avut totuși o zi grea.

Rezistă impulsului care o îndemna să-i smulgă șalul din mână și să se ferească de privirea sa pătrunzătoare.

Cassie îi întinse pelerina din satin pe care el i-o puse ușor pe umeri. Apoi, luând-o de braț, o conduse spre ușă. Afară, zăpada scârțâia sub pașii lor.

– Dacă n-ai nimic de obiectat, te voi duce la „Donatelo", îi spuse el când fură instalați în mașină. Se pare că bucătăria lor este excelentă.

În pofida hotărârii sale de a rămâne distantă, Casie nu-și putu reține o exclamație de surpriză.

– Dar acest loc este peste măsură de scump!

În timpul drumului, prin minte îi trecură tot felul de gânduri confuze. Prin spatele geamurilor treceau străzile animate din Chicago, în timp ce Porscheul mergea pe lână Lincoln Park înainte de-a pătrunde pe strada North Michigan și a opri în fața restaurantului luxos. Când Adam veni să-i deschidă portiera, un gând perfid se ivi în mintea Cassiei.

– Cheltuind atâția bani pentru mine, sunt sigură că te aștepți...

– La o masă excelentă alături de o femeie adorabilă! o întrerupse el, prinzând-o de mână. Ce-ți trece prin minte?

Cu vârful degetelor, îi mângâie apăsat palma. Chiar și în joacă, știa să trezească în ea dorina care o lăsa fără apărare.

– Se spune că vederea spre lac este superbă din acest restaurant. Nu caut decât să te simți bine, Cassie.

În mod obișnuit, ar fi aplaudat de bucurie, dar în seara aceea, atracția irezistibilă pe care Adam o exercita asupra sa, o ținea în defensivă. O clipă se gândi s-o sune pe Ruth să-i ceară un sfat. Dar era timpul să învețe să se poarte ca un adult cu bărbații.

Un comisionar în costum alb se apropie de ei, deschise portiera, se așeză la volan și duse mașina în parcare. Privindu-l îndepărtându-se, Cassie căuta cu disperare ceva de spus mai inteligent decât „Te implor, du-mă înapoi acasă!".

– Dacă nu te cunoșteam mai bine, Cassie Ryan, aș fi crezut că este prima ta întâlnire!

Luând-o de mână, merse înaintea ei până la intrarea în restaurant și făcu un semn portarului în livrea.

– Dar este prima mea întâlnire... cu tine.

Era tot ce reuși să spună înainte de a intra în urma sa în ascensor. Poate, mai târziu, va reuși să-și accepte sentimentele, când va fi sigură că nu era doar un bun actor ca mulți bărbați, pe care-i întâlnise din întâmplare în viața sa.

Ușile ascensorului se deschiseră spre o sală de mese modernă care avea doi pereți din sticlă. Luminile orașului se reflectau pe catifeaua neagră a scaunelor și licărirea lumânărilor ce ardeau în candelabrele de cristal conferea încăperii o atmosferă ireală.

Dintr-o privire, Cassie cuprinse sala restaurantului, notând în trecere fețele de masă din damasc, strălucirea lumânărilor pe carafele de argint și trandafirii delicat parfumați care ornau fiecare masă, în mijloc, contrastând în mod ciudat cu restaurantul grecesc în care ea și Ruth cinaseră cu două seri în urmă.

Adam o ajută să aleagă dintre felurile de mâncare propuse de meniu. Când șeful de sală le luă comanda, el se aplecă în mod intim spre ea, oricum mulțumit că până la urmă această formalitate se încheiase. Dar Cassie se încăpățâna să tacă.

Despre ce ar putea vorbi în așteptarea primului fel de mâncare? Adam rezolvă problema cu ușurință.

– Sunt atâtea lucruri pe care mi-ar plăcea să le aflu despre tine, Cassie.

Ochii săi căprui împestrițați cu o pulbere de aur se adânciră în ai ei și Cassie se înfioră, cu buzele întredeschise, așteptând ca el să continue.

– Dacă ai pleca pe o insulă pustie și n-ai putea lua decât trei cărți, pe care le-ai alege?

Cassie nu-și putu stăpâni un hohot de râs.

– Lasă-mă să mă gândesc, începu ea.

– Trișezi. Și te previn că nu voi accepta nici Biblia, nici dicționarul. Spune-mi primele titluri care îți vin în minte.

– Manualul meu de tâmplărie și Misterul Oglinzii, pentru că n-am terminat-o de citit.

– Și?

– Secretele lui Charlotte, spuse ea roșind. O citesc în fiecare an de ziua mea. Ți-am spus că am crescut la o fermă și că...

– N-are de ce să-ți fie rușine. Eu sunt convins că, îmbătrânind, apreciem mai mult cărțile bune.

Îi luă mâna peste masă și i-o mângâie ușor.

– Acum, este rândul tău.

– Dacă ai eșua pe o insulă pustie, ce obiecte ai lua cu tine?

– Vechii mei pantofi de marș, colecția de discuri ale lui Bessie Smith și Big Mama Thorton, pentru că îmi place bluesul și...

Îi strânse ușor mâna înainte de a continua:

– ... pe Cassie Ryan.

– Dar eu nu-ți aparțin! exclamă ea pe un ton sever care contrazicea mica gropiță ce apăru pe obrazul ei stâng.

– Nu încă, dar îți garantez că atunci când te voi face a mea, mă vei implora să te iau cu mine.

– Și ce cărți ai lua? spuse ea repede, încercând să schimbe discuția.

– Aș lua o lucrare science-fiction – cred că Dune – și manualul omului de afaceri perfect, pe care tocmai îl citesc. A treia ar fi, cred, un tratat despre navigație.

– Ești foarte pragmatic, îl ironiză ea. Care este culoarea ta preferată?

– Albastru. În orice caz, a ta este verde.

Cassie clătină din cap.

– Este adevărat că verdele mi se potrivește, dar culoarea pe care o prefer este violetul deschis, spre roz, a sidefului din interiorul cochiliilor.

– Sau al soarelui ce apune.

– Exact. Al acelor apusuri de soare extraordinar de frumoase, care sunt mai mult delicate decât grandioase.

– Ești uimitor de frumoasă.

Vocea sa, atenuată de zgomotul înconjurător, vibra de dorință.

– Fiecare bărbat prezent în această încăpere te-a dezbrăcat din ochi cel puțin o dată de când am venit.

– Mă pui în încurcătură... Cum poți să spui asemenea lucruri, Adam?

– Pentru că sunt adevărate, Cassie, și adevărul nu este niciodată neplăcut de auzit.

Flacăra ce dansa în candelabrul de deasupra mesei lor i se reflecta în pupile, făcând să joace acolo o licărire ca zahărul ars. Cu o grație de felină, continua să-i mângâie mâna, desenându-i cu degetele lui lungi forma încheieturilor și palmelor.

Cassie se încordă, luptând din toate puterile împotriva senzațiilor irațională care o cuprinseseră.

– Cassie, dragostea vieții mele, anumite sentimente sunt invincibile. Nu servește la nimic să lupți. Trebuie să li te abandonezi.

Ea se mișcă nervoasă pe scaunul din catifea și aruncă pe furiș o privire în jurul său. Slavă Domnului, nimeni nu părea să-i fi remarcat suferința.

– Adam! Nu este locul potrivit...

Își retrase mâna și și-o puse pe genunchi. După o clipă, bătăile inimii reveniră la normal și când șeful de sală veni la masa lor cu specialitatea de pasăre cățărătoare și sticla frapată de Orviento Secco, ea îi adresă un zâmbet de mulțumire. Cassie murea de foame. Mâncarea îi aducea răgazul de care avea nevoie și, pentru un timp, o sustrăgea chinului delicios al mângâierilor lui Adam. Înfășură cu lăcomie pastele acoperite cu sos tomat în jurul furculiței.

Îl privi pe Adam care muia frunzele de anghinare în unt topit, incapabilă să-și desprindă privirea de la dinții perfecți și buzele senzuale.

– Dacă ai terminat, lăsă el să-i scape, flatat de atenția pe care i-o acorda, n-avem nici un motiv să rămânem mai mult timp

Ea îi citi în ochi invitația pasionată și simți că o părăsește tot curajul.

Ghemuită în scaunul moale din Porsche, la adăpost de vântul rece care se rostogolea în rafale pe străzile din Chicago, agitația îi trecu treptat.

– Nu știu nici măcar unde locuiești, începu ea întorcându-se spre el în timp ce își parca mașina în fața casei. Pe contract, ai indicat o cutie poștală.

– În Gold Coast, răspunse el evaziv, făcând referință la cartierul cel mai șic din oraș.

– Tocmai l-am traversat! Am fi putut să ne oprim.

Misterul care-l înconjura o contraria. Cum putea oare să refuze să-i spună un lucru atât de banal?

– În apartamentul meu domnește o dezordine înspăimântătoare, Cassie. Sunt în curs de a concepe un nou program de calculator și toate mobilele sunt acoperite de planuri și dischete.

– Dar, asta n-are nici o importanță.

– Pentru mine, da. Acum am nevoie de singurătate și, în plus, sunt complet plictisit să fiu spionat sau supravegheat. Dacă mi-ai cunoaște familia, ai înțelege.

Din fermitatea tonului, Cassie simți că, pentru el, subiectul era închis. Atâtată de curiozitate, încercă să descopere mai mult folosind o altă stratagemă.

– Nu mi-ai spus niciodată că ești interesat de calculatoare.

El o urmă în bucătărie și o privi scoțând un ceainic și umplându-l cu apă.

– Este unul din motivele pentru care am părăsit uzinele Bradshaw. Am conceput un program – de fapt mai multe – care trebuia să revoluționeze metodele de inventariere și expediere ale societăților de vânzare prin corespondență. Tata și unchii mei n-au vrut niciodată să audă vorbindu-se despre el. N-ai idee de sumele pe care le cheltuiește o societate pentru a-și vedea, în cele din urmă, produsele blocate la Topeka, atunci când sunt așteptate la Tampa sau să-și vadă costumele de baie din satin roșu expediate în liniștitul Boston și modelele clasice și sobre în nebunul San Francisco.

Cassie aruncă două pliculețe cu ceai în ceainic și le acoperi cu apă clocotită.

– Și acum, lucrezi la acest program?

Adam dădu afirmativ din cap.

– Îl modific și încerc să-l vând la furnizori și la fabricanți. Dar n-am venit aici să te plictisesc cu afacerile mele, Cassie.

Înainte ca ea să-și dea seama că se apropiase, brațele sale o îmbrățișară strâns. Simțind prin haine mușchii încordați ai corpului, nu avu nici o îndoială în legătură cu intențiile sale.

– Adam, eu...

Atingerea fierbinte a buzelor ce-i mușcau lobul urechii, coborând de-a lungul gâtului pentru a urca spre buzele ei întredeschise, îi înăbuși protestele slabe. Când se întoarse spre el și când mâinile lui Adam îi cuprinseră sânii grei, își cufundă privirea în adâncul aurit al ochilor lui și se simți învinsă.

– Cassie, murmură el.

Buzele sale așezate peste vena mică ce palpita pe gât făcură să se nască în ea o dorință pe care nu și-o putu reține când mâna lui se cufundă în corsaj, îndepărtând orice obstacol de pe pielea catifelată. Cassie înțelese în cele din urmă că se vor dărui unul altuia.

– Da, șopti ea, răspunzând întrebării ce nu fusese pusă.

Ea se balansă ușor lângă el, atingându-i șoldurile cu ale sale și curba delicată a abdomenului. Dădu capul pe spate și buzele îi atinseră bărbia pătrată, căutându-i încet gura. El se înfioră în timp ce, cu o putere de seducție intensă, ea îi redesenă conturul buzelor înainte ca gura să pună stăpânire cu lăcomie pe a sa.

– Nu mă mai țin pe picioare, mărturisi ea cu o voce înăbușită.

Epuizată, îl luă pe Adam de mână și-l conduse spre dormitor, în pragul căruia se opri. Picioarele n-o mai țineau. Adam o prinse tandru în brațe, o strânse lângă el și o îndreptă spre pat. Acolo, se opri un timp cu buzele la câțiva centimetri de gura care-l chema și Cassie uită de toate.

– Te-am căutat toată viața, Cassie Ryan.

Continuând să-i vorbească pe un ton ce aproape nu se auzea, el făcu să alunece fermoarul rochiei din catifea ca smaraldul, care căzu la picioarele lor ca o floare ofilită. Palmele mâinilor sale îi încălziră o clipă umerii și când îi scoase restul veșmintelor, mângâierile ușoare cu care-i acoperi sânii acumulară în ea o tensiune insuportabilă. Ea îi privi cu ochii pe jumătate închiși pielea mătăsoasă, aureolată de reflexele lunii pe zăpadă, în timp ce mâinile lui Adam alunecară blând pe coapsele sale ce tremurau, sporindu-i dorința cu fiecare clipă.

Cu un fior voluptuos, Cassie ieși parcă dintr-o transă și începu să dezlege cravata neagră a lui Adam. În câteva secunde, haina și pantalonii săi se alăturară veșmintelor ei de pe podea. Curând erau goi, unul în fața celuilalt, uimiți de perfecțiunea acestei clipe.

– Ți-e frig? întrebă Adam, înșelându-se asupra motivului care o făcea să tremure.

Dădu la o parte plapuma de puf și o invită să se strecoare sub ea. I se alătură și se cuibăriră unul lângă celălalt. Când degetele înghețate ale lui Adam își reluară plimbarea peste pielea ei ce tremura, de pe buzele Cassiei scăpă un strigăt ușor.

– Când eram mică, mama încălzea cărămizi și le învelea într-o țesătură de lână înainte de a le pune între cearșafuri.

– Mai avea probabil și alte mijloace, glumi el.

Ea îi simți degetele urcând din nou de-a lungul picioarelor și Adam o sărută ușor, trasmițându-i toată pasiunea sa și stabilind o complicitate care de acum depășea cuvintele. La atingerea lui, Cassie simți cum toate emoțiile amorțite în ea se topesc încet și un val de tandrețe o purtă spre un abandon complet. Mâinile lui Adam urcară din nou spre sânii săi și adâncindu-și capul sub plapumă, el le sărută pielea mătăsoasă și vârfurile trandafirii până când Cassie se deschise ca o floare în soare.

Voi să-l simtă mai aproape de ea, să-i soarbă forța. Degetele i se întâlniră în spatele gâtului său, savurând mângâierea părului său pe mâini. Corpurile li se modelau perfect, într-un amestec subtil de unghiuri și curbe. Unghiile Cassiei se adâncită în mușchii spatelui său, implorându-l s-o facă a lui.

– Te rog, Adam. Te rog...

Zbuciumul arzător ce se dezlănțui în ea o zgudui atât de puternic încât avu impresia că se sparge în mii de cioburi. Niciodată nu simțise o asemenea emoție. Cum oare putea el să prelungească astfel acest supliciu, întârziind acea clipă în care corpurile se vor contopi în același extaz? Oare n-o iubea? De unde această plăcere de-a o chinui astfel, aducând-o în pragul nebuniei?

Sub apăsarea greutății lui, ea se deschise sub el. Focul pe care el îl aținase puțin câte puțin explodă, asemenea unui vulcan. Agățându-se de șoldurile sale, în timp ce, cu tandrețe, lent, el o poseda, Cassie închise ochii respirând parfumul de mosc al pielii sale, asprimea sa masculină. Curând, răsuflările lor nu mai erau decât una.

– Cassie! strigă el.

Ea vibra de o plăcere intensă ce se întindea și se încorda în toată ființa sa cu o senzualitate nemărginită.

Mai târziu, cuibăriți unul în celălalt, Cassie adormi cu spatele lipit de pieptul lat al lui Adam, legănată de respirația sa regulată.

În timpul nopții, ea se trezi și contemplă mult timp fulgii de zăpadă care dansau duși de vânt. Adam se mișcă în somn și-i simți respirația mângâindu-i ceafa, exact înainte de a cădea din nou în uitare, înnebunită de fericire.

Capitolul 5

– Am niște haine de schimb, spuse Adam a doua zi dimineață. Sunt în mașină. Pentru că erai atât de ocupată în acest weekend, m-am gândit că aș putea să te ajut și că poate ne va rămâne puțin timp pentru a ne cunoaște mai bine.

– Dar n-ai altceva mai bun de făcut?

Cassie privi o clipă cu atenție silueta nemișcată a lui Adam, care se contura sub plapuma de puf. După toate aparențele, avea intenția să petreacă următoarele patruzeci și opt de ore cu ea. Dar, în pofida noii intimități, nu era sigură că dorește la fel de mult ca el această apropiere.

El se răsuci pe o parte și-i zâmbi, mângâind cu vârful degetelor răscroiala halatului său de baie.

– De exemplu, nu ți-aș putea propune să arunc o privire motorului de la Volvoul tău? Va fi bun de casat în mai puțin timp decât mi-ar trebui ca să deschid capota.

– Ar trebui să urmezi un curs prin corespondență pentru a învăța bazele mecanicii. Eu am făcut-o acum trei ani și motoarele nu-mi mai pun acum nici o problemă.

Folosindu-se de acest ton profesional, spera să alunge tremurul pe care atingerea degetelor sale îl făcuse să-i apară sub piele.

– Adam?

– Mmm?

– Nu arăți prea priceput la reparații. Ești sigur că mă vei putea ajuta să-mi repar casa?

El izbucni în râs, iar degetele își continuară plimbarea ușoară pe partea superioară a sânilor dezveliți, până acolo unde vârfurile apăreau, foarte vizibil, sub stofa pestriță a halatului de casă.

– Nu-ți este teamă să nu faci o pneumonie, stând astfel în frig? În locul tău m-aș culca din nou.

Încet, dar ferm, o trase spre sine, iar ea căzu peste el, izbucnind în râs.

– Am plănuit să vizitez câteva întreprinderi de încălzire centrală și să înlocuiesc vechiul meu cazan.

Dar acum, când mâna lui Adam descria pe spatele său curbe de voluptate, antrepozitele de instalații de încălzire erau ultimele locuri unde voia să fie! În brațele lui Adam, nu se mai temea de frig!

– Încălzirea ta este într-adevăr la pământ. Te congelezi, aici.

Împotriva voinței sale, Cassie se îndreptă.

– Cei trei furnizori la care voiam să merg, au program până la prânz.

El întoarse capul cu părul ciufulit de somn și se uită la pendulă.

– Este deja ora nouă. Vom avea noroc dacă vom reuși să mergem măcar la doi.

Dând plapuma la o parte, sări jos din pat, tremurând pe covorul împletit.

– Pot să merg și în weekendul următor, sugeră Cassie.

– Weekendul următor, draga mea, vom face dragoste într-o cameră bine încălzită. Vreau să te privesc în aceste momente, Cassie. Dacă se face mai frig, vom ajunge în curând să ne culcăm cu scurte impermeabile cu glugă.

Fără să-i lase timp să răspundă, alergă spre baie, închise ușa și Cassie auzi imediat curgând dușul.

Găsiră repede, în primul magazin vizitat, instalația de încălzire care le convenea și își petrcură restul dimineții terminând de smuls tapetul de pe pereți. Adam ținea vaporizatorul cu o mână în timp ce Cassie rupea bucăți enorme.

În acea noapte, îmbrățișările lor pasionate îi conduseră pe culmi până atunci neexplorate de nici unul dintre ei.

* * *

– Nimic nu echivalează cu dragostea și apa rece, declară el duminică dimineață, când își făceau cumpărăturile pentru prânz.

Dimineața era frumoasă și însorită și se hotărâseră să profite de temperatura mai blândă pentru a hoinări prin piața de vechituri.

Cu un fular mexican în păr, cu obrajii roșii de vânt și ochi strălucitori, Cassie se simțea frumoasă. Aerul domol transporta mirosuri apetisante de pui fript, hot-dog și floricele și era o atmosferă de sărbătoare.

– Privește această natură moartă cu mere și pere!

Îl trase de mânecă până la tabloul care trona în mijlocul unui talmeș-balmeș de nedescris.

– Ar fi foarte drăguț pe peretele de la bucătărie după ce o vom termina, se extazie Adam.

Cassie dădu din cap, fericită că el reușea să-i citească gândurile.

– Exact la asta mă gândeam.

Înaintă spre vânzătorul cu păr grizonant și-l întrebă de preț.

– O sută de dolari, nu mai puțin, răspunse micul moșneag cu ochi pătrunzători.

Cassie încercă să se tocmească, dar fără succes. Descurajată, ridicând resemnată din umeri, se îndepărtă de mica dugheană, sperând că bătrânul o va rechema.

– Du-te și cumpără câte un hot-dog și cafele, te rog, îi ceru Adam pe neașteptate, strecurându-i în mână o bancnotă de cinci dolari.

– Cu muștar?

– Da, exact. În cinci minute, sunt lângă tine.

Cu un zâmbet, dispăru în mulțime.

Când se postă în locul în care trebuia să-l întâlnească pe Adam, fascinată de mozaicul acela de culori schimbătoare care se desfășura în jurul ei și de aromele picante ce pluteau în această atmosferă de carnaval, Cassie nu-l văzu imediat prin mulțimea pestriță de oameni ce se plimbau.

În cele din urmă, ducând neglijent natura moartă sub braț, apăru lângă ea.

– Nu trebuia.

Un zâmbet și o grimasă își disputau locul pe buzele Cassiei. Părea hotărât să cheltuiască mulți bani pentru ea. Credea că ajunseseră la un compromis când îl refuzase categoric să împartă cheltuielile instalației de încălzire.

– Știi ce-a spus Scarlett O'Hara: „Oamenii din sud sunt copleșitori". Iată că lucrurie nu s-au schimbat.

Accentul lui era într-adevăr atât de meridional în acel moment, încât aproape simți parfumul de magnolii și de iasomie. Ar fi vrut să-i refuze cadoul, însă nu era sigură de prețul pe care-l va solicita la înapoiere. Totuși, speranța aproape copilărească pe care o citi în adâncul ochilor lui căprui, o hotărî să accepte prezentul.

Ajunseră în orașul vechi în tăcere. O ceață ușoară, portocalie, de apus, cuprindea puțin câte puțin străzile. Aceste clipe ar fi fost perfecte dacă nu l-ar fi simțit pe Adam atât de preocupat. Când ajunseră acasă, Cassie pregăti o cină ușoară compusă din sandvișuri cu brânză la grătar și făcu puțină ordine în bucătărie sub privirea întunecată a lui Adam.

După câteva minute, el se scuză și urcă la etaj. Când coborî din nou și se așeză pe un scaun de bucătărie, Cassie terminase de curățat rama tabloului cu natură moartă și se pregătea să-l agațe pe perete.

– Săptămâna viitoare, am intenția să încep să zugrăvesc, începu ea.

– Eu voi fi teribil de ocupat începând de luni, declară Adam, evitându-i privirea. Cu afacerile. Dacă ai putea amâna pe mai târziu, ți-aș fi recunoscător.

Luând o cârpă, Cassie ștergea vasele, încercând să-i ascundă lui Adam decepția care se întipărise pe chipul său. Era atât de amuzant să lucreze împreună, să-și împartă timpul cu el, încât ar fi vrut ca acest weekend să nu se termine niciodată.

– Pot să mă descurc și singură. Vorbindu-ți despre asta, nu mă gândeam în mod deosebit să-ți cer o mână de ajutor.

– Sper asta! Ai să-mi lipsești, Cassie.

Era gata să-l întrebe când îl va revedea, dar se răzgândi. Un bărbat ca Adam, atât de grijuliu să-și păzească viața privată, va refuza să-i satisfacă această curiozitate.

El se ridică și întinse brațele spre ea, invitând-o să se refugieze acolo. De teamă să nu-i arate cât de mult avea nevoie de el, Cassie se făcuse că nu observă gestul. Când sună telefonul, o ceașcă îi scăpă din mâini și, lovindu-se de marginea chiuvetei, făcu să zboare bucăți de faianță pretutindeni în încăpere.

Înainte de a-l putea opri, Adam ajunse la telefon și mâna i se apropiase de receptor.

– Răspund eu! îi strigă ea.

– De ce? Doar sunt aici.

– Nu! strigă ea, acoperind zgomotul strident al soneriei. Părinții mei sună în prima duminică a fiecărei luni.

– Alo?

Vocea profundă a lui Adam îi răsună în urechi și ea tresări.

– Nu, doamnă, numărul este bun. Nu închideți, mă duc s-o caut. Nu, totul este în ordine. Eu sunt un angajat al garajului. Bateria de la mașina fiicei dumneavoastră era pe geantă.

Cu un zâmbet vinovat, îi făcu semn să se apropie de telefon.

– Este mama ta, murmură el.

Cassie inspiră adânc și luă receptorul.

– Mă simt foarte bine, mamă. Nu, n-am necazuri. Știi ce face timpul urât bateriilor!

Era sigură că mama sa nu se lăsase înșelată, dar, din fericire, aceasta schimbă subiectul. După câteva schimburi de amabilități, Cassie află că părinții lui Sarah Elliot erau foarte îngrijorați pentru fiica lor care, după ei, era în pragul unei depresii nervoase.

Cu inima strânsă la această veste proastă, Cassie își promise s-o contacteze foarte repede pe tânăra fată. În tot cazul, fusese prea brutală față de ea.

– Mamă, mecanicul este încă aici. Va trebui să închid.

Când Cassie lăsă receptorul, se întoarse spre Adam.

– Părinții mei sunt de modă veche. N-aveai dreptul să mă pui în această situație jenantă!

– Oricum, mai devreme sau mai târziu, vor descoperi legătura noastră. Doar n-ai intenția să le-o ascunzi.

– Legătură? repetă ea, cu ochii măriți de uimire.

Cassie se simți vorbind și acționând ca într-un film accelerat, în timp ce o mulțime de amintiri dureroase îi apărură în memorie, când Mark pretinsese că pierduse inelul de logodnă, pe care apoi îl observase pe inelarul unei alte femei. Se înfioră amintindu-și de micul anunț pe care-l dăduse ea în jurnalul de duminică: „Rochie de mireasă, măsura treizeci și opt, niciodată purtată".

– Vrei un ceai?

– Nu, mulțumesc.

Brusc, orice conversație banală îi deveni imposibilă.

– Mi-ar plăcea să văd jurnalul televizat, mâncând, spuse ea, așezând în grabă două farfurii pe o tavă.

– Cassie, îți propun să uiți tot ce s-a întâmplat în ultima oră și s-o luăm de la zero. Mă consideri prea indiscret, nu-i așa?

– Într-adevăr, aștepți mult de la mine, murmură ea învârtind butonul televizorului și așezându-se lângă el pe sofa.

– Dacă tu nu aștepți mai mult de la viață, atunci n-ai o șansă să...

– ... „scandal în lumea modei. Agențiile de manechine..." îl întrerupse comentatorul de la televiziune.

Adam tuși brusc și, încremeniți, priviră fix ecranul unde un ziarist analiza în amănunțime o agenție din Chicago, descriind-o ca pe o organizație fără scrupule, destinată să se îmbogățească pe spatele angajaților.

– „Astfel, concluziona crainicul, multe din aceste agenții sunt conduse de artiști ratați, fără nici o cunoștință profesională și, din nefericire, prin ele sunt recrutate biete fete tinere ale căror visuri și aspirații...".

Incapabilă să asculte mai mult, Cassie sări în picioare și închise televizorul.

– Ai auzit! izbucni ea, întorcându-se brusc spre Adam, cu ochii gata să-i iasă din orbite. Au luat informații dintr-o singură agenție și au condamnat și restul profesiei.

– Nu le da atenție, nu caută decât să-și sporească indicele de audiență, răspunse Adam calm. Este o poveste de senzație. Mâine dimineață, toată lumea o va uita.

– Adam, există agenții fără nici o moralitate. Dar acest ziarist lasă să se înțeleagă că toți suntem niște criminali. Eu am muncit din greu pentru a câștiga încrederea clienților și angajaților mei.

– Atunci, nu este cazul să te neliniștești.

– Dar nu înțelegi! Nu voi mai putea recruta noi talente! Agențiile de publicitate vor ezita să mi se adreseze, pentru că sunt nouă în profesie. Vor merge spre firme mai vechi, mai polivalente.

– Vei supraviețui. Ești mai inteligentă și mai puternică decât vrei să accepți.

Îi strânse mâna, dar Cassie era prea preocupată pentru a se bucura de acest compliment. Când el duse farfuriile la bucătărie, ea îl urmă, punând la punct o strategie.

Distrată, îl însoți la ușă, compunând în minte o scrisoare pentru președintele canalului de televiziune.

– Mi-am lăsat treningul în dulapul tău, la fel tenișii și câteva cămăși de schimb.

În timp ce vorbea, își încheie mantoul și își ridică valiza de jos.

– În plus, în baie este periuța mea de dinți. Prefer să te anunț. N-aș vrea s-o confunzi cu a altcuiva.

– Nu există nimeni altcineva, Adam...

O trase blând spre el și o sărută.

– S-ar spune că vei petrece o săptămână epuizantă, luptându-te cu oamenii din mass-media.

– Sunt niște pigmei stupizi, replică ea, furioasă să-l vadă plecând, decepționată că datorită capriciului său de a deschide televizorul întrerupsese conversația în momentul în care aveau nevoie să vorbească.

– Ai grijă de tine, Cassie dragă.

– Și tu la fel, murmură ea.

* * *

Luni dimineață, regăsi cu ușurare activitatea trepidantă din biroul său. Notițe mâzgălite în grabă de Nancy se îngrămădeau pe birou, semnalându-i ultimele telefoane. Până a doua zi, trebuia să găsească niște încheieturi frumoase, un gât gingaș și niște urechi delicate pentru o serie de fotografii destinate unui catalog de bijuterii.

Neîncrezătoare față de eficacitatea serviciilor poștale, preferă să trimită scrisoarea la televiziune prin curier și, îndată, la ora nouă și jumătate, directorul jurnalelor televizate o sună pentru a fixa o întâlnire cu ea.

Cassie se încruntă și verifică ora pe ceasul său cu brățară de aur. În curând va fi ora zece și Nancy nu considerase necesar să apară la birou. Cu un gest de proastă dispoziție, Cassie formă numărul său de teleofn.

– Am gripă, domnișoară Ryan...

Dintr-o dată, Cassie își aminti de interminabilele concedii de boală ale secretarei sale din anul trecut, când i se aprinseseră călcâiele după un dermatolog.

– Sper că nu-ți bați joc de mine.

– În nici un caz! Sunt abia la început. Dar mai este ceva, domnișoară Ryan. Un profesor de antropologie de la universitatea din Chicago mi-a propus o slujbă. Este în curs de-a realiza un studiu asupra jocurilor video în societatea modernă. Are nevoie de o secretară. Este un proiect de foarte mare anvergură. Nu pot lăsa să-mi scape o asemenea șansă.

Momentul nu putea fi mai prost ales. Cu toate acestea, Nancy s-ar fi adaptat mai bine vieții liniștite de la universitate.

– Noi nu vedem lucrurile în același mod, continuă Nancy. Am înțeles asta ascultând știrile de aseară. Știu bine că n-ai înșelat pe nimeni, dar nu mi-a plăcut niciodată să lucrez la dumneata.

Strângând din pumni de furie, Cassie acceptă fără tragere de inimă demisia lui Nancy și închise. Câte alte persoane crezuseră oare în acel reportaj mincinos? Deschise sertarul de sus al biroului și luă una din cărțile de vizită ale agențiilor interimare pe care le păstra la îndemână pentru candidatele pe care era obligată să le respingă.

Începu să formeze numărul de telefon, când în minte i se ivi o idee. În curriculum vitae, Sarah menționase dactilografierea și secretariatul general. Se hotărî s-o sune.

Sarah răspunse imediat, după prima sonerie. Reacția sa față de propunerea Cassiei fu mai întâi una de imensă recunoștință.

– Nu este vorba despre o muncă de manechin, Sarah. Ci pur și simplu de o funcție temporară la birou.

– Dar astfel, voi vedea cum funcționează această meserie din interior și voi avea, poate, întâlniri utile pentru cariera ma.

– Da, asta te va ajuta de asemenea să-ți plătești chiria.

Două ore mai târziu, Sarah Eliot luă locul lui Nancy. Pentru prima dată de luni de zile, biroul era degajat și curat și vrafurile de dosare care se îngrămădeau acolo în mod obișnuit erau clasate și aranjate cu grijă.

În pofida unei ușoare reduceri a activității în urma reportajului dezastruos, urmară câteva zile care se desfășuraseră plăcut la birou. În timp ce Sarah se ocupa de selecționarea manechinelor pentru clienți, Cassie se putea concentra doar asupra muncii de prospecțiune, spre agențiile de publicitate și marile firme cu un puternic buget publicitar.

Vineri, scrisorile sale către canalul de televiziune apărură în două ziare. Devenise un fel de celebritate locală și un membru activ al comitetului executiv al unei asociații create cu scopul de a redacta un cod moral care să fie impus agențiilor de manechine.

Comitetul trebuia să se reunească săptămâna următoare și când își schiță câteva propuneri pe care voia să le prezinte acestei reuniuni, se gândi că acel reportaj, așa dezastruos cum fusese, ei îi adusese, în ansamblu, profit. Simți că i se consolidase personalitatea. Adam avusese dreptate. Cât îi lipsea!

– Cassie, puișorule! Te iau cu mine la prânz.

Ridicând ochii de pe notițele sale, îl văzu pe Derric Watley năvălind sprinten în birou.

– Derric, puteam fi cu cineva important, protestă Cassie.

– Dar la această oră, rățușca mea, eu sunt relația cea mai importantă a agenției tale.

Ea acceptă fără să crâcnească „rățușca", dar nu putu să se împiedice să respingă ultimele cuvinte.

– Încep să mă descurc foarte bine, să știi.

– Mai bine decât crezi. De asta te și invit la prânz.

Ea clătină din cap și cu un oftat adânc își aranjă lucrurile. Era inutil să-i reziste lui Derric Watley. Și, pe de altă parte, poate lucra la o altă campanie la fel de profitabilă cum fusese cea a lui Savon Animal.

– Aș fi vrut să petrec o oră în sala de gimnatiscă. Este un restaurant dietetic foarte bun, alături.

Cassie îi aruncă o privire sceptică și izbucni în râs.

– Nu mă crezi. Ei bine, vei vedea, spuse el cu un zâmbet ironic. Să știi că fac mult exercițiu, acum.

– Din brutărie în brutărie, glumi ea.

– Mă cunoști atât de bine, Cassie.

Ea îi lăsă câteva instrucțiuni lui Sarah și-l privi neîncrezătoare pe Derric, cumpărând un costum de sport scump, de la magazinul sălii de gimnastică, înainte de a se grăbi voios spre vestiarul bărbaților.

Se schimbă rapid, grăbită să înceapă exercițiile care aveau darul s-o facă să uite un timp grijile. Rezemată de perete, se așeză turcește și se hotărî să-l aștepte.

N-ar fi trebuit niciodată să accepte să-l urmeze aici, cu atât mai puțin cu cât acest loc redeștepta în ea amintirea emoționantă a lui Adam. Până la urmă, Derric ieși din vestiar. Se grăbi spre el și aproape îl târî până la sectorul de haltere.

– Mi-au parvenit rezultatele preliminare ale comisiei de marketing, referitor la fotografiile lui Animal, declară Derric încercând, fără succes, să-și atingă degetele de la picioare cu vârfurile degetelor de la mâini.

– Și?

– Juriului i-au plăcut la nebunie manechinele noastre. Compania de Cosmetice mi-a dat mână liberă pentru a începe mai repede filmările publicitare. Apoi mă gândesc să scot o serie de genți, pulovere și cearșafuri de plajă cu amprenta picioarelor lui Adam. Ei au cerut câteva apariții personale. Misterul frumosului necunoscut, în sfârșit dezvăluit!

– Dar, mi-ai spus...

– Lucrurile evoluează, micuțo. Pe de altă parte, Bradshaw este nou în profesiune. Dacă-i anunțam totul în același timp, l-aș fi speriat.

– Ai redactat noul lui contract?

– Desigur. Mă gândeam să-ți vorbesc despre el în timpul prânzului. Sunteți tot împreună? adăugă el, lansându-se într-o parodie de exerciții musculare.

Să aibă blugii săi și câteva cămăși de schimb în dulap însemna oare a fi „împreună“? Întrebarea aceasta nu încetase s-o chinuie toată săptămâna.

– Numele său îmi spune ceva, continuă Derric, respirând cu zgomot și lăsându-se să alunece epuizat pe sol. Sunt sigur că l-am văzut undeva.

– Este din familia celor care cu întreprinderile Bradshaw din Atlanta.

În restul orei, Derric rămase gânditor. Când se aflară în fața a două salate enorme la restaurantul clubului, el reluă conversația pe acest subiect.

– Va trebui ca unul din prietenii mei din Atlanta să se informeze asupra lui și a familiei sale. Se impune o anchetă ținând cont de aparițiile în public și de autografele pe care, cu siguranță, le va semna. Dacă descoperim cel mai mic scandal în viața sa, va trebui să renunțăm la orice idee de a lucra cu el.

Cassie clătină din cap și-l privi alegând niște soia din salata sa.

– Va trebui să-i vorbesc înainte de a-l face să semneze acest contract. Cred că suplimentul publicitar în presă și aparițiile în public sunt împotriva ideilor sale.

– Ei bine, ai tot ce-ți trebuie pentru a-l convinge, Cassie. Și dacă nu reușești, voi avea grijă să primească repede un cec gras. Apropo, încerc s-o conving pe Ann să-și ofere serviciile unui agent. Crezi că te poți ocupa de ea fără să intri în conflicte personale?

– Bineînțeles. Derric, afacerile sunt afaceri.

– Dacă spui tu. Aveai un aer foarte furios în timpul ședinței foto...

La sfârșitul mesei, Derric îi întinse un exemplar din contractul lui Adam.

– Trebuie să plec, inimioară. Te sun îndată ce am vreo veste.

După plecarea sa, Cassie studie termenii contractului pe care Compania Americană de Cosmetice îl redactase pentru Adam. Cereau exclusivitate, dar asta nu părea să pună nici o problemă. Va suferi toate chinurile din lume pentru a-l convinge pe Adam să se afișeze în marile magazine alimentare. Cunoscându-l, cu siguranță îi va da de furcă.

Închise ochii și râse în sinea ei, închipuindu-și-l cocoțat pe o estradă în fața unei mulțimi de matroane care urlă și se bat pentru privilegiul de a-i atinge unul din degetele de la picioare. Era absurd! Chiar dacă succesul publicității în presă

era neîndoielnic, această campanie va scădea în mod necruțător înainte de sfârșitul verii. Era o modă care trecea, ca aceea a hula-hoop-ului, sau a discului de plastic ce se învârte în aer.

Cu un oftat plictisit, împinse scaunul și porni spre birou. Inima îi palpita când deschise ușa de la intrarea Agenției Ryan.

– Adam Bradshaw v-a telefonat de șase ori, spuse Sarah întâmpinând-o. Insistă să-l sunați cum vă întoarceți. Vreți să vă fac legătura?

I se părea imposibil să-i vorbească la telefon. Accentul său drăgăstos o va distrage de la sarcina delicată de a negocia un contract cu el.

– Domnul Bradshaw pe linia a doua, se auzi Sarah în interfon, întrerupându-i șirul gândurilor.

Cassie își îndreptă umerii și ridică receptorul.

– Cassie, comoara mea neprețuită!

La auzul inflexiunilor calde din vocea sa, își aminti, împotriva voinței sale, până și cea mai mică bucățică din pielea lui cu parfum de mosc. Stăpânindu-și scânteia de dorință ce izbucni în ea, luă contractul.

– Adam, am o veste. Lui Derric i-ar plăcea să te angajeze cu un contract de exclusivitate de șase luni pentru Compania de Cosmetice.

Se așteptase să fie asaltată de proteste, dar el nu spuse nimic.

– Este vorba de mulți bani.

– Câți?

Ea notă cu neîncredere că părea sincer interesat.

– Cum nu ești o personalitate ca Farrah Fawcett sau Victoria Velle, asta rămâne în limitele rezonabilului: două sute de mii de dolari.

– Ce cer în schimb?

– Drepturile lor exclusive asupra picioarelor tale. Vor să facă un poster și proiectează o promovare națională a săpunurilor, care să aibă drept consecință înlăturarea misterului acelui bărbat care posedă asemenea picioare minunate. Derric insistă asupra unor apariții personale în public.

Își reținu respirația și așteptă explozia sa de mânie, pregătindu-se să lase receptorul.

Nu se întâmplă nimic. Dimportivă, îi ceru detalii suplimentare.

– Sunt interesat, declară el când Cassie terminase. Ține contractul pregătit să-l semnez luni. Sosesc la aeroportul O'Hara aproximativ pe la ora șase seara. Voi trece pe la tine imediat după întoarcere.

Nu putea fi adevărat ceea ce tocmai îi spusese!

– Ann face și ea parte din acest plan?

Așadar, acesta era motivul pentru care acceptase atât de ușor!

– Derric mi-a vorbit vag despre asta. Bineînțeles, tu rămâi vedeta, dar o păstrează pe Ann pentru a asigura clientela masculină.

– Pot să-i acorde toată încrederea!

– Presupun că nu mai ai nimic de spus.

Frământa în mână cordonul în spirală al telefonului cu o asemenea nervozitate încât se miră că nu-l rupse.

– Nimic, în afară că te iubesc, că-mi lipsești și că am nevoie de tine.

Cassie își mușcă buza, gândindu-se la modul în care îi va arunca în față hainele, împreună cu contractul, când va bate la ușa ei luni seara.

– M-am gândit bine la faptul că amestec munca și viața mea personală, începu ea cu vocea nesigură.

– Și eu, Cassie. Nu te îngrijora, am prevăzut deja totul pentru prima seară împreună. Mai întâi te voi lua în brațe, apoi te voi săruta peste tot...

– Adam, nu la telefon!

– Oh, nu, este mult mai confortabil în pat

Dezarmată din nou de farmecul său irezistibil, începu să râdă din toată inima.

– Cassie, ești încă acolo?

– Da.

– Pe luni seara, dragostea mea.

Înainte să-l fi putut întreba de unde o suna, închisese.

Patru ore mai târziu, ziua sa de lucru luă sfârșit. Totuși, nu dorea deloc să se întoarcă în singurătatea casei. Se alătură lui Sarah la birou. Era trecut de ora șase și jumătate.

– Poți strânge, acum.

Tânăra femeie ridică ochii de pe mașina de scris.

– Oh, știți, nu sunt grăbită.

Tristețea și vulnerabilitatea sa o emoționară profund pe Cassie. Își reveni și când termină de aranjat lucrurile, aruncă în poșetă contractul lui Adam.

– N-am nimic deosebit de făcut în seara aceasta, chiar nimic.

– Dacă ai puțin timp, am putea merge la cinema împreună.

– Cu plăcere! exclamă Sarah, încântată.

Părăsiră împreună imobilul agenției Ryan și după un hamburgher înghițit la repezeală, se instalară în scaunele confortabile ale unui cinematograf unde rula un film vechi cu Humphrey Bogart. Dar nici suspansul, nici farmecul puțin demodat al celebrului actor nu reușiră să umple golul lăsat de absența lui Adam.

Capitolul 6

Luni seara, Cassie at fi trebuit să tremure de nerăbdare sorbindu-și ciocolata, cu înghițituri mici, înfofolită în halatul ei călduros. Și totuși, nimic nu era astfel. Avionul lui Adam aterizase cu trei ore mai devreme și el totuși nu sosise. Se neliniștise că fusese în mod atât de stupid bucuroasă de vizita sa. Slavă Domnului, acum știa de cine se îndrăgostise și lucrurile sale erau împachetate cu grijă într-un sac din hârtie și-l așteptau lângă ușa de la intrare.

În plus, nu-și dovedise ea, oare, în acest weekend, că n-avea nevoie de el? Seara de vineri o petrecuse cu Sarah. Sâmbătă dimineața achiziționase un microordinator cu program pentru lucrările de secretariat și duminică adusese la zi socotelile agenției.

Punând picioarele pe măsuța joasă, se ghemui într-un colț al canapelei și Ralf Katz veni să se cuibărească lângă ea. Câteva secunde privi cu un aer vinovat manualul gros al operatorului de microordinatoare pe care-l pusese lângă ea și luă până la urmă o revistă pe care i-o recomandase Ruth.

Rețetele de bucătărie o plictisiră profund, dar trebuia să recunoască, articolul intitulat „Ești în stare să-ți ierți bărbatul", o pasionase.

Dintr-o dată răsună soneria. Aruncă grăbită revista sub canapea, de teamă să nu-i dea lui Adam o impresie greșită despre ea.

Traversă aproape frenetic încăperea, ascunzâmd o altă dovadă acuzatoare: o carte despre gelozie și o alta despre tehnicile dragostei.

Obosit de încercările sale fără succes la sonerie, Adam ciocănea în ușă cu toate puterile și când în cele din urmă Cassie deschise, îi lipsiră câțiva centimetri până la nasul ei.

– Mi-a fost teamă că ai avut un accident!

– Na-i tu norocul ăsta, Adam.

Cu mâinile în șolduri ea fixa cu o privire neîncrezătoare numeroasele valize care împiedicau intrarea în casă și se încruntă imperceptibil. Dar bucuria puse stăpânire peste hotărârile sale și ridică spre el un chip strălucitor.

– Zborul meu a întârziat. Vin direct de la aeroport, îi explică el, împingând valizele cu piciorul în interior.

Ea închise ușa după el.

– Așteaptă! Mai sunt încă în mașină. Stai așa un minut.

Dintr-o dată, ar fi jurat că el se instala la ea, fără ca măcar să fi fost invitat. Era sigură că undeva, sub sofa, o revistă spunea cum să acționezi într-o asemenea situație, dar momentul nu era deloc prielnic pentru o cercetare de acest fel.

– Este pentru tine! strigă el din grădină. Privește.

Cu un aer triumfător, îi așeză la picioare două cutii de vopsea.

– Ai adus asta din...

Închise din nou ușa și, croindu-și drum printre bagaje, cutii de vopsele și sacul din hârtie cu lucrurile lui, așteptă răspunsul ce i-ar fi arătat care fusese destinația călătoriei sale. Dar nu primi nimic.

– Este un verde asortat merelor din natura moartă pe care ți-am oferit-o, îi explică el. Din fericire, am ochiul format pentru culori și decoratorul a putut face amestecul care să-mi convină.

Ea plănuise să vopsească pereții cu lac alb și să agațe la ferestre perdele de culoaeea fisticului. Dar nu spuse nimic, atât părea de fericit de ideea lui.

– Dacă aici este gunoi, ar fi mai bine să-l duc pe trotuar cât timp sunt încă îmbrăcat, spuse Adam, arătând cu bărbia sacul din hârtie brună.

– Sunt destul de mare ca s-o fac eu însămi, mulțumesc, îi replică ea repede, speriată că va descoperi ce conținea cât timp nu era încă sigură de decizia sa.

– Bine, bine! Nu te supăra! Amintește-ți că mi-am trăit jumătate din viață în mijlocul unor femei pentru care amabilitatea mai însemna ceva. Ce făceai?

– Ceai, minți ea rușinată.

Totul mergea prea repede. Încercă să uite de prezența lui și să se concentreze asupra gesturilor mecanice, dar ochii refuzară să se lipsească de plăcerea de a-i contempla corpul atletic.

Admiră modul în care cămașa din catifea bleumarin se mula pe umerii lați. Blugii excelenți croiți îi puneau în evidență coapsele musculoase, în timp ce lumina frigiderului îi aureola părul brunet cu reflexe aurii. Frigiderul!

Întors cu spatele, el îi inspecta conținutul.

– Pentru cineva care pretinde că trăiește în mod sănătos, înăuntru nu se află decât produse congelate și arome artificiale! N-ai nimic mai comestibil?

– Te rog, simte-te ca acasă!

El se îndreptă și închise ușa.

– Mi se pare că nu te prea sinchisești de asta!

– Mi-e frig, sunt obosit și sunt mort de foame, femeie. Vino aici!

În pofida hotărârilor sale, zâmbi la asprimea cuvintelor sale și se trezi în brațele lui, cu răsuflarea tăiată de îmbrățișarea lui energică și apropierea corpurilor lor.

– Pot face o omletă, dacă vrei.

– De tine mi-e foame, dar sunt de acord cu omleta. Crezi oare că-mi poți masa ceafa în timp ce-o pregătești? o tachină el.

– Nu faci mai bine un duș?

Spre marea sa ușurare, o sărută în fugă și urcă la baie. Îndată ce auzi dușul curgând, se repezi în vestibul și luă sacul de hârtie. Urcă scara în mare grabă până în camera sa și puse rapid lucrurile lui în sertarul în care le lăsase săptămâna trecută.

– Cassie, tu ești?

Ea tresări, sigură că el își dăduse seama de dispariția periuței lui de dinți.

– Da.

– Nu este săpun.

– Mă duc să caut.

Întrebându-se prin ce stratagemă va pune la loc periuța de dinți fără știrea lui, deschise dulapul și găsi un calup de săpun cu ulei de migdale, îndepărtând în mod voit cutia de Savon Animal pe care i-o oferise cu amabilitate Derric cu câteva săptămâni în urmă.

Când pătrunse în baie, o întâmpină un val de aburi.

– Iată-l, spuse ea, întinzându-i săpunul. Sper că...

N-avu timp să-și termine fraza. Prinzând-o de încheietură, fulgerător, o trase sub duș, rapid dezbrăcată și halatul ajunse la picioare.

Picăturile de apă caldă i se împrăștiară pe piele și micile râulețe care șiroiau până la adâncitura dintre sâni și pe picioare, o mângâiau, stârnindu-i dorința. Hotărârea fermă de a se menține la o distanță respectuoasă, nu mai era decât o amintire. La drept vorbind, înțelese că dispăruse o dată cu cadoul pe care i-l făcuse. Cine s-ar fi gândit oare, că douăzeci de litri de lac verde se vor putea dovedi atât de romantici?

Tresărind, observă că ținea încă în mână periuța de dinți. Se întoarse și privirile li se întâlniră. O clipă, o licărire de mirare jucă în pupilele căprui.

Încet, el îi luă periuța din mâini și, desfăcând perdeaua de la duș, o puse pe marginea chiuvetei. Sânii îi alunecară peste pieptul lui acoperit de săpun și brațele lui Adam se încolăciră în jurul ei, în timp ce gura îi căuta sânii pe care să-i cucerească prin tainica ei catifelare.

Se agăță de el și simți fiecare părticică a corpului său imprimându-se pe pielea ei.

– Săptămâna a fost atât de lungă, începu ea. N-aveam nici o idee de locul în care te găseai, de ceea ce făceai...

– Uită toate astea, Cassie. Acum sunt aici. Acest rol de Mata Hari nu ți se potrivește deloc.

Avea dreptate, devenea într-adevăr prea posesivă. Curiozitatea îi jucase un renghi.

– Pari încordată. Ți-ai făcut multe griji pentru reportajul acela televizat?

Ea înălță capul, sesizând ușurată mâna de ajutor pe care el i-o întindea.

Cu vârful degetelor, desena conturul areolelor de culoare roz mai închis din jurul vârfurilor sânilor.

– Știu un excelent mijloc de a te relaxa.

Cu părul ud lipit de frunte, îi luă săpunul din mâini și-l frecă între degete până când obținu o spumă abundentă și parfumată. Îngenuche și începu s-o spele, strecurându-și degetele printre degetele de la picioarele ei, masând delicat talpa piciorului. O undă tulburătoare trecu de-a lungul picioarelor până în străfundul ființei sale. Încet, degetele îi masau gleznele, într-o dulce tortură. Cassie suspină ușor când îi mângâie mușchii pulpelor. Când degetele sale își continuară plimbarea necruțătoare de-a lungul coapselor, își înăbuși un geamăt și se agăță de umerii lui pentru a nu cădea.

Cu măiestrie, ca și când pielea Cassiei i-ar fi comunicat și cea mai mică dintre emoții, degetele își continuară dansul. Un tremur incontrolabil o străbătu.

Brusc, o sărută, într-o dezmierdare mai profundă și mai intensă decât ce cunoscuse vreodată. O mulțime de senzații noi îi străbătură corpul în timp ce Adam își sporea mângâierile.

– Adam! strigă ea.

Să-i spună numele, să-și facă buzele și gura să ia forma numelui său, o umplu de bucurie.

El reveni brusc în picioare, ținând-o în brațe. Ar fi trebuit să-i mulțumească, se gândi ea, deoarece era sigură că o asemenea satisfacție cosmică, nu putea exista. În această clipă, toată fericirea pe care o cunoscuse vreodată i se părea o slabă imitație a ceea ce tocmai trăia.

Luând-o de umeri, el îi acoperi fața, gâtul și sânii cu sărutări tandre.

– Cassie, ce m-aș face fără tine?

Înainte de a-i putea răspunde, apa de la duș, care se revărsa asupra lor, deveni rece ca gheața. Izbucnind în râs, Adam închise robinetele.

– Exact la timp! Este miraculos.

Și ea avusese aceeași impresie de irealitate, se gândi mai târziu, cuibărită cu el în pat. Cu vârfurile degetelor, îi atinse o șuviță de păr. Cu siguranță, erau victimele unei vrăji.

* * *

– Dacă accepți termenii, nu mai ai decât să semnezi contractul, îi spuse ea a doua zi de dimineață în fața unei farfurii cu cornuri proaspete și a unui borcan de dulceață cu prune, rezultat al cumpărăturilor de dimineață.

– Am nevoie de acești bani.

– Bineînțeles, Derric mi-a explicat că dacă cel mai mic scandal îți pătează trecutul, acest contract va lua sfârșit imediat. Cred că este vorba despre articolul 11, clauza A. Ești sigur că nu vei regreta ca numele tău să fie folosit concomitent cu cel al produsului?

Cassie își duse ceașca de cafea la buze și, pe jumătate ascunsă în spatele ei, îi pândea reacția pe chip. Adam se încruntă și-l văzu că ezită, fără ca totuși să se oprească din citirea contractului redactat de Compania Americană de Cosmetice.

– În calitate de agent, te sfătuiesc să nu semnezi decât dacă ai într-adevăr nevoie de bani

Se ridică și începu să-și aranjeze dosarele în lucru în servieta-diplomat.

– Și în calitate de femeie, ce mă sfătuiești?

Ochii lui seducători o țineau în puterea lor și ea simți că nu se va lăsa înșelat.

– Dacă îți lipsesc acești bani și dacă îți pot fi de vreun ajutor...

Nu asta era ceea ce-i propusese și lui Mark? Știa cât de mult abuzase de generozitatea sa – de la mici împrumuturi de cinci dolari până la a-l depana, până la acea ofertă de slujbă pe care ea i-o făcuse. Se blestemă că nu învățase mai bine lecția.

– N-am chiar cuțitul la gât, Cassie. Însă elaborarea acestui ansamblu de program mă costă foarte scump și niciodată nu voi accepta banii tăi.

– Îl vei semna?

Ultimul lucru pe lume pe care și-l dorea era de a-l vedea adulat de hoarde de adolescente. Chiar cei mai puternici bărbați nu putuseră să nu cadă în capcana celebrității și a lingușirii.

– Îți dai seama că în cazul în care campania se bucură de succesul scontat, identitatea îți va fi dezvăluită publicului?

Ea își concentră atenția asupra cepei de brândușă pe care încerca s-o facă să înflorească sub pervazul ferestrei.

– Poți să renunți imediat la anonimat. Nu vei mai avea o clipă pentru tine.

În tăcere, îl implora să refuze să semneze. Imediat, ar fi rupt ea însăși cu bucurie contractul. Ar fi putut lua totul de la început, ca îndrăgostiți, nu ca asociați...

– Încerci să mă faci să-mi schimb părerea? se îngrijoră el. Nu sunt încântat, dar trebuie să fac anumite sacrificii. Celebritatea nu durează, nu-i așa? Dacă în cele din urmă simt

că nu mai controlez situația, pot oricând să-mi fabric o unghie încarnată, glumi el încercând să destindă atmosfera în clipa în care luă stiloul.

După un moment, contractul era semnat.

– Trebuie să sărbătorim acest eveniment. Nu-mi place să beau dimineața, dar trebuie să-l sărbătorim într-un fel.

– Este târziu, Adam. Trebuie să plec la birou, spuse ea, luându-i contractul din mâini și încercând de bine de rău să-și ascundă decepția. Un alt canal de televiziune mi-a cerut un interviu despre meseria de manechin. În această după-amiază, înregistrez. Ce ai plănuit să faci astăzi?

– Pot să încep să vopsesc bucătăria, dacă n-ai nimic împotrivă.

Ar fi fost mult mai amuzant în doi, se gândi ea. Dar descifrând expresia îngrijorată de pe chipul său, acceptă.

– Ar fi mai practic dacă aș avea o cheie.

Cassie deschise un sertar și-i întinse una.

– Să n-o pierzi. Vei fi acasă diseară, când mă întorc?

– Nu știu. Asta depinde de înaintarea programului meu.

O îmbrățișă pentru ultima dată, cu atâta putere, încât fu cât pe ce să scape servieta-diplomat peste picioarele lui goale.

– În acest caz, sună-mă la birou să mă anunți.

Dacă avea intenția să-și petreacă seara cu ea, se va opri la întoarcere la băcănie.

– Cassie, îmi vorbești ca o mamă unui băiețel de opt ani. N-am să-ți dau socoteală de ceea ce fac.

La aceste cuvinte simți o înțepătură în inimă, ceea ce-i devenise atât de familiar. Știa foarte bine că se putea descurca fără ea și asta o neliniștea atât de mult.

– Atunci, ne vom vedea când ne vom vedea, spuse cu o voce pe care o voi mai mult optimistă și mai puțin resemnată.

Mai târziu, la birou, regretă accesul său de încredere. Nu știa unde locuia și chiar dacă era puțin probabil ca el să comită un furt, nu-i trebuia mult s-o prindă într-o cursă. N-ar fi trebuit să-i dea cheia. Niciodată.

Fără să șovăie, formă numărul de telefon de la magazinul lui Ruth.

– Pari contrariată, Cassie. Ce se întâmplă?

– Mă îngrijorează înregistrarea emisiei televizate. Sunt prinsă toată ziua și ceea ce am intenția să spun îmi pare complet deplasat.

Prin această minciună, nu pe prietena ei, ci pe ea însăși încerca să se convingă.

– Nu-mi spune povești! Ce ai, cu adevărat?

– El s-a instalat la mine.

– Nu văd totuși ce te neliniștește.

– Nu știu, sau mai degrabă știu prea bine. Mi-am promis că nu voi mai trăi niciodată cu un bărbat fără să fiu căsătorită! Ascultă, probabil ești ocupată, dar...

– Treci să mă iei de la magazin pe la ora șase. Te voi duce să bei un pahar. Asta îți va schimba ideile.

Închizând, imaginea lui Adam, tolănit pe canapeaua sa, râzând în hohote citind răspunsurile pe care le însemnase în revista de la Ruth, o făcu să se simtă îngrozitor de jenată. Poate ar fi trebuit să se gândească mai bine înainte de a accepta propunerea lui Ruth. Judecând după neliniștea lui Adam din ajun, când nu răspunsese la sonerie decât după cinci minute, dacă se hotărâse s-o aștepte seara, își va face cu siguranță sânge rău.

Cu toate acestea, nu refuzase el oare să-i spună planurile pentru acea seară?

Ieșind de la înregistrare, încercă să dea de el, dar telefonul era ocupat. O clipă, panica puse stăpânire pe ea. Și dacă vorbea la telefon cu Ann?

* * *

La ora șase, așa cum stabilise, împinse ușa de la magazinul lui Ruth și mulțimea de culori ale modelelor agățate pe umerașele de haine o făcură o clipă să-și uite gelozia. În mod inconștient, își plimbă degetele peste țesăturile mătăsoase, încercând o bucurie aproape senzuală la atingerea moale.

– Sunt gata într-un minut. Cât aștepți, aruncă o privire.

Cassie trecu în revistă ținutele sofisticate și fanteziste care se deosebeau de stilul clasic în care se îmbrăca ea.

Atenția îi fu atrasă de o rochie de interior roșie ca focul, aproape transparentă. De la decolteul adânc, se forma o cascadă de pliseuri elegante și în țesătură erau fire de aur ce alternau cu dungi pastel.

– Ar trebui s-o încerci. Trebuie să-ți vină perfect, o sfătui Ruth.

– Are prea multă dantelă, ezită Cassie.

– Sunt sigură că-i va plăcea mult lui Adam.

Cassie respinsese întotdeauna roșul închis, considerând că nu se potrivea prea bine la culoarea părului său. Privi cu atenție veșmântul mlădios și ușor.

– Astăzi sunt generoasă, exclamă Ruth. Ți-l las la jumătate de preț.

Cassie era mai tentată decât voia să admită. Mângâia țesătura cu vârful degetelor și-și imagina privirea lui Adam începțoșându-se de dorință când va îmbrăca rochia pentru el.

Chiar la jumătate de preț, rochia nu costa mai puțin de o sută de dolari și, făcând rapid un calcul în minte, Cassie evaluă câte borcane de vopsea și de decapant putea cumpăra cu o asemenea sumă. Dar imaginea lui Adam îi șterse pronosticurile întunecate.

– O iau, dacă îmi faci credit până la sfârșitul lunii. De ce ești atât de fericită?

– Sunt îndrăgostită. Și tu, cum stai cu dragostea? Este adevărat că s-a instalat la tine?

– Știu că ți se va părea o prostie, dar nici măcar nu mi-a cerut părerea. Merge prea repede. Mi-a cerut chiar cheia...

– Într-adevăr, nu pari prea încântată.

– Înțelegi, când sunt cu el, totul este minunat. Dar este atât de ascuns! Poate nu vrea să se lege.

– Ca Mark?

Cassie dădu cu tristețe din cap.

– După cele ce mi-ai spus, să știi că Adam nu i se aseamănă deloc. Toată lumea a avut aventuri nefericite, Cassie, dar Mark era meschin și întotdeauna mi s-a părut că avea probleme serioase. Te manipula și tu îți reproșai asta... Te sfătuiesc să vorbești cu Adam, să-i mărturisești ceea ce simți.

– De fiecare dată când încerc, Ruth, sau mă sărută, sau mă acuză că sunt posesivă.

– Poate are nevoie să nu-i impui niște constrângeri. Dar asta nu înseamnă că se folosește de tine.

Brusc, îi fu rușine că vorbea despre Adam în absența lui și că-l compara cu o fantomă a trecutului. Va trebui să stea de vorbă amândoi, calmi, pentru ca ea să reușească să-și depășească neîncrederea și teama. Ferm hotărâtă să lămurească situația, își luă rămas bun de la Ruth.

Când ajunse în fața casei, la fereastra salonului strălucea o lumină. Poate îi pregătea cina? Oricum, va insista să aibă o discuție sinceră despre sentimentele lor. Ea îi va povesti totul despre aventura sa cu Mark. Când el va înțelege că îndoielile și nesiguranța sa nu se datorau în nici un caz unui cusur pe care îl aveau cele mai multe femei, îi va face, la rândul său, mărturisiri.

Pătrunse nerăbdătoare în casă, dar chemările sale rămaseră fără răspuns. Ralf Katz se frecă de picioarele sale, dar nici urmă de Adam. Dezorientată, intră în bucătărie și găsi două mesaje. Primul era o pancartă „Proaspăt vopsit", pusă pe un scaun din fața unui perete zugrăvit proaspăt. Al doilea era lipit pe ușa frigiderului: „Plecat să lucrez. Pe mai târziu".

Apropiindu-se de telefon, sună la informații, dar operatoarea îi anunță cu o voce cântată că numele lui Adam Bradshaw era pe lista secretă.

Descurajată, se lăsă să cadă pe un scaun. Poate că Adam fusese atât de absorbit de munca sa, încât uitase de oră. Probabil va sosi curând. Dacă îi era foame, va cina cu el.

Dar era trecut de miezul nopții când urcă în camera sa. Aranjă neglijeul în dulap și nu-și putu găsi somnul. Cu urechile ciulite, pândea zgomotul cheii în broască, pașii săi pe scară. Se lăsă cuprinsă de îndoieli. De ce oare îi ascundea Adam numărul său de telefon? De ce era înscris pe lista secretă? Zorii apărură la orizont când în sfârșit își găsi somnul, frântă de oboseală.

Capitolul 7

A doua zi, când se întoarse de la lucru, Cassie găsi balustrada scării lustruită cu glaspapir. De data aceasta, în plus față de mesajul care o anunța că se dusese să lucreze, Adam lăsase frigiderul plin. Pe grătare erau aranjate cu grijă bere de import, niște sortimente de brânză și fructe proaspete, în timp ce în chiuvetă era stivuită vesela murdară.

Bombănind, curăță vestibulul și bucătăria. Fără să vrea, pe buze îi apăru un zâmbet înduioșat. Adam Bradshaw devora viața cu o poftă de căpcăun. În ciuda faptului că o antrena în entuziasmul lui de a trăi, fără să se preocupe de sentimentele sale, îl invidia. O făcea fericită. Nu-și amintea să fi fluierat vreodată „Old Man River", aranjând vesela!

Înainte de a se culca, singură, fără Adam, scrise în grabă un mesaj prin care îi cerea să aibă amabilitatea să-i lase numărul de telefon.

– Este 555.87.65, îi spuse el două zile mai târziu, când, în sfârșit, drumurile lor se întâlniră din nou.

Avea un aer obosit și se îmbrăcase cu o neglijență cu care nu era obișnuită.

– Dar nu mă suna decât în caz de urgență. Cea mai mică neatenție dăunează asupra concentrării mele.

– Dar în ce constă, exact, munca ta?

– În nimic pasionant pentru tine.

Misterul cu care se înconjura o exaspera chiar mai mult decât să-i remarce nepolitețea.

– Îți plac surprizele, nu-i așa? Când voi termina acest program, te voi duce să-mi vezi apartamentul.

Cassie dădu din cap cu seriozitate, apoi, în ciuda voinței sale, se simți cucerită de buna lui dispoziție. În ochii lui Adam era o licărire irezistibilă și atingerea degetelor ce-i ciufuliră părul, o liniști.

– Dacă ne grăbim, am putea lăcui o bună parte din dulapurile din bucătărie în după-amiaza aceasta, adăugă el pe neașteptate, scoțând două cutii cu lac și două pensule din geanta sa.

– Dar Adam, aveam intenția să le cumpăr eu.

Era în același timp fericită pentru interesul pe care-l arăta muncii de decorare și stânjenită de generozitatea sa.

– Nu-ți place culoarea pe care am ales-o?

– Ba da, dar cheltuiești prea mulți bani pentru mine! Nu trebuie oare să economisești ca să-ți finanțezi cercetările?

– Oricum, nu dispun de atâtea fonduri încât să pornesc propria mea afacere. Și sunt încântat să-ți fac daruri.

Părea atât de sincer derutat de întrebarea sa încât, instinctiv, întinse mâna și-l mângâie pe obraz. Adam îi prinse degetele și i le sărută ușor, apoi îi sărută palma, încheietura și cotul. Nu se opri până când dezmierdările sale nu aduseră culoarea în obrajii Cassiei.

– Oprește-te, depravatule! exclamă ea râzând.

Eliberându-se, alergă să se refugieze în spatele mesei de la bucătărie.

– Dacă începi iar, eu...

Dintr-o săritură, el înconjură masa și vru s-o prindă. Dar ea fu mai promptă.

– Tu ce, Cassie?

Își încruntase sprâncenele și avea un aer feroce.

– Îndrăznește și spune ce-mi vei face, femeie indecentă, continuă el.

– Te voi tăvăli în catran și pene și te voi arăta în tot orașul, declară ea, scuturată de un râs nebun.

Adam rămase nemișcat, prea calm. Cassie se înfioră, gândindu-se la momentul în care o va prinde și în care se va afla prizonieră în brațele lui. Se dădu încet înapoi până la scară și urcă treptele în mare grabă, urlând ca o nebună. Când ajunse în fugă în cameră, puse mâna pe o pernă cu care-l amenință:

– Sunt expertă în bătaia cu perne, îl avertiză ea, înainte de a-i da o lovitură puternică în cap.

– Atenție, îți cunosc punctul sensibil, te gâdili! strigă Adam așezându-se turcește în mijlocul patului.

– Și punctul tău sensibil care este?

– Tu.

– Adevărat? murmură ea.

– Vrei să-ți dovedesc?

Fără să aștepte răspuns, se aplecă spre ea și-i întinse mâna. Perna căzu la picioarele Cassiei și, hipnotizată, i se alătură. El o trase încet spre sine.

* * *

Două ore mai târziu, dulapurile din bucătărie așteptau încă stratul lor de lac. Adam se mișcă și se întinse sub plapumă. Fericită, Cassie era cuibărită lângă el. Brusc, el se ridică.

– Am o întâlnire, îi explică el succint, sărind jos din pat. Sunt secole de când nu mi-am mai făcut siesta. De obicei mă trezesc mahmur, cu durere de cap, dar astăzi nu. Ai un efect minunat asupra mea, Cassie.

– Cu cine trebuie să te întâlnești? Iar niște bancheri?

– Ți-am mai cerut deja să nu-mi pui întrebări, iubito, și ți-o repet.

Cuta ce-i apăru pe frunte dezmința blândețea tonului său.

– Nu voiam să fiu indiscretă. Dar ce poate fi rău că mă interesează ce faci? Eu însămi îți povestesc ce fac la agenție și...

– Cassie, trebuie să plec.

Era deja afară din cameră înainte ca ea să fi avut timp să-și îmbrace halatul. Coborî valvârtej scările, dar el deschisese deja ușa de la intrare.

– Ai să-mi lipsești, îi strigă ea cu tristețe.

– Și tu de asemenea, draga mea.

Cu servieta-diplomat în mână, se opri o clipă în prag, apoi închise ușa.

Cassie își înăbuși o exclamație de furie. Dintr-o dată, privirea îi fu atrasă de o imensă acadea de un roșu aprins, în formă de inimă, înfiptă în portcreionul de la telefon. Numai Adam o putuse pune acolo. „Tu-mi faci inima să se înmoaie“, spunea un mesaj prins cu acul de hârtia de la ambalaj.

– Și tu o faci pe a mea să se înmoaie, murmură ea.

Nu plecase decât de cinci minute și deja îi simțea absența.

* * *

Începând din seara aceea, ea începu să măsoare progresele legăturii lor după îmbunătățirile pe care le descoperea în fiecare seară la întoarcerea acasă. Totuși, deși el puncta lucrările de reparații cu dezmierdări și îmbrățișări pătimașe, aștepta mai mult de la el. Ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare, dar adora să lucreze cu mâinile sale, să facă etajere, să vopsească, să taie lemnul cu fierăstrăul, iar el își atribuise dorința de a redecora casa.

În timpul zilelor care urmară, se adaptară unei rutine bine stabilite. Adam lua micul dejun cu ea, apoi petrecea zilele dormind și relaxându-se înainte de a se năpusti trup și suflet într-o noapte de muncă la programul său de informatică. Cel puțin așa pretindea el. Și tot nu-i spusese adresa sa.

– Dacă îți spun, curiozitatea ta feminină va avea întâietate și vei strica surpriza.

– Lucrezi oare pentru guvern? Este un proiect strict secret? Dacă ești spion, am dreptul să știu.

El îi aruncă o privire curioasă și se dădu înapoi pentru a examina atent dulapurile peste care trecuse un strat de lac colorat.

– Cred că va trebui să îmbunătățim aerisirea acestei încăperi. Produsele chimice pe care le inspiri în acest moment îți dau idei.

Deschise brusc fereastra de deasupra chiuvetei și aerul înghețat năvăli în bucătărie.

– Ți-am dat vreodată un motiv să n-ai încredere în mine?

– Nu, spuse ea cu un zâmbet forțat.

– Ești ridicolă. Nu poți învăța să mă iubești, în pofida misterului meu?

Cassie își stăpâni dorința de a-i povesti că se gândise o dată să angajeze un detectiv particular pentru a-l urmări.

Dimineață o părăsi și în timpul următoarelor trei săptămâni nu se întâlniră decât rareori și de fiecare dată pe fugă. Cassie era supraîncărcată de treburi, dar îl ținea întotdeauna la curent pe Adam cu drumurile ei. Măcar dacă ar fi lăsat-o să înțeleagă că dacă va fi liber, s-ar fi putut întâlni, n-avea importanță când, pentru a prânzi împreună în oraș sau să se întâlnească la sala de gimnastică. Dar nu, el era întotdeauna atât de evaziv încât nu știa niciodată la ce să se aștepte.

Când răsună soneria telefonului, simți o reală surpriză auzind vocea lui Adam la celălalt capăt al firului.

– Ce face mica mea pasăre exotică?

– Adam! De unde scoți toate acestea? exclamă ea, apărându-i gropița din obraz. Era un compliment, nu-i așa?

– Cum te poți îndoi oare? Mor de dorița de-a te ține în brațe.

– Ești bine venit, murmură ea.

Îi lipsea atât de mult încât vocea i se gâtui.

– Mi-ar plăcea mult, draga mea, dar tocmai am descoperit o greșeală serioasă într-o parte importantă a programului meu. Bițiii și octeții mi-au jucat o festă ciudată. Totuși, am o surpriză pentru tine, Cassie: am rezervat două bilete la operă și te duc acolo de ziua ta.

De teamă ca el să nu uite acestă dată, nu i-o menționase niciodată.

– De unde știi că este mâine?

– Într-o zi, căutând un ciocan în dulapul din camera ta... începu el pe un ton serios.

– Dar în dulapul meu nu sunt scule!

– Așa este, admise el, căutam măsura de la pantofii tăi. Știi, un bărbat trebuie să cunoască aceste detalii ca să știe să aleagă cadourile.

În această artă el excela, lucru de care Cassie își dădea seama cu fiecare zi ce trecea.

– În fine, pe scurt, referitor la dată, a fost foarte simplu. Spuneai că trebuia să-ți reînnoiești permisul de conducere luna asta. Am aruncat o privire peste el în lipsa ta.

Mai flecăriră câteva momente până când Adam întrerupse conversația.

– N-aș vrea să rămân în urmă pentru mâine seară. Totuși, Cassie, îmbracă-te simplu.

– Dar nu pot merge la operă în rochie de oraș, protestă ea, mirată de brusca lui lipsă de rafinament.

– Vreau să porți cadoul de la mine, dragostea mea.

Timp de mai multe ore după ce o sunase, buna dispoziție a Cassiei atinse euforia. Nu cunoscuse niciodată un bărbat atât de atent. Perspectiva unei seri minunate în compania sa, îi domoli incertitudinile pe care absențele sale repetate din săptămânile precedente le făcuseră să se nască în ea.

În seara următoare, îi urmă sfatul și veni să-l întâmpine într-un chimono verde ca migdala. Radiind de dragoste, ea acceptă cutia mare pe care i-o întinse, dar mai mult decât orice, îi plăcu acea căldură din privirea sa.

– Mi-ai lipsit, murmură strângând-o în brațele sale și atingându-i ușor fruntea.

Cassie închise ochii și se abandonă în brațele sale, punându-și obrazul pe umărul lui.

– Nu vrei să deschizi pachetul?

Ea se aplecă să ia cutia pe care o pusese la picioare și el o conduse ușor spre salon. Se așeză lângă ea pe canapea în timp ce desfăcea panglica din satin, învăluind-o într-o privire înduioșată.

– Adam! Nu trebuia! exclamă Cassie ridicând la înălțimea ochilor rochia de moar roz și mângâind țesătura somptuoasă care cădea în cascadă de la degetele ei.

– Te repeți, draga mea. Va trebui să-ți corijezi acest obicei prost.

– Este magnifică. Aceasta este culoarea mea preferată. N-am purtat niciodată o rochie atât de frumoasă.

El se aplecă și-i acoperi obrajii îmbujorați cu sărutări. Fermecată de atâta generozitate, Cassie își aruncă brațele în jurul gâtului său.

– Îmbrac-o!

Nebună de bucurie, Cassie urcă să se schimbe. Rochia i se potrivea, constată ea în treacăt, înainte de a remarca eticheta: „Ruth".

Pătrunse în salon ca o regină și se învârti în fața lui Adam.

– Ești încântătoare.

– Mulțumesc, Adam.

– Mulțumește-i mai degrabă prietenei tale Ruth. Datorită ei porți în seara asta această rochie.

– Dar de unde o cunoști pe Ruth?

– O simplă observare a etichetelor de pe hainele tale. Ea îți cunoștea măsurile și a fost un excelent sfătuitor.

Cassie își reținu respirația, îngrozită de ideea că cea mai bună prietenă a ei îi putuse trăda încrederea. Și-i imagină dezbătând îndoielile și nesiguranța sa și începu să tremure.

– Despre ce sfaturi vorbești?

– A refuzat categoric dantela pe care o propusesem în jurul decolteului precum și nodul de jos din spate.

– Așadar, tu ești cel care a desenat rochia aceasta?

Cu ochii măriți de uimire, Cassie nu-și putea desprinde privirea de la el.

– Într-o oarecare măsură, spuse el cu un zâmbet. Ea mi-a propus să ridic decolteul prea adânc și să renunț la despicăturile din părți.

– Ești incorigibil, exclamă ea, cuprinsă de un râs nebun.

– Du-mă pe calea cea bună, declară el.

– Acum, nu cred că vreau.

Fusese stupidă să nu se încreadă în el. Cel mai bun mijloc de a se înțelege cu Adam Bradshaw era să se relaxeze și să aprecieze gustul său pentru neprevăzut.

Seara fu magnifică. Se ținură de mână ca doi adolescenți și, la ieșirea de la operă, Adam o duse pe Cassie într-un bar mic să mănânce un hot dog și înghețată.

– Nu m-am amuzat niciodată atât, izbucni ea, cu obrajii îmbujorați de exaltare, acoperind cu mușstar cârnatul cald și aburind.

Se simțea pe deplin sătulă când chelnerul în livrea roșie înaintă spre ei cu un enorm tort acoperit cu lumânări.

– La mulți ani, începu el cu o seriozitate comică. Toată lumea să cânte cu mine: mulți ani trăiască...

Ceilalți clienți se pretară cu voioșie la acest joc și o aplaudară pe Cassie când suflă în lumânări.

– Nu vrei să-ți pui o dorință? o întrebă Adam oprind-o cu un gest.

Ea își umflă obrajii și suflă din toate puterile. Micile flăcări oscilară și se stinseră instantaneu. „Vreau ca această seară perfectă să dureze toată viața“ își dori ea în taină înainte de a deschide ochii.

Cassie nu fu departe să creadă că dorința îi era îndeplinită. Dansară până în zori, când Adam o duse să asculte jazz într-un club plin de fum din cartierul de sud al orașului Chicago. Soarele era sus când se cuibăriră în patul mare al Cassiei.

În ziua următoare, făcură dragoste tandru, pe îndelete, ca și când aveau la dispoziție toată viața. Cassie adormi ținându-l pe Adam în brațe și se trezi într-un pat gol, cu sentimentul derutant că cele douăzeci și patru de ore nu fuseseră decât un vis.

Adam continua să lipsească din Chicago timp de două sau trei zile în șir. O informa rareori despre destinația sa și nu discuta niciodată despre munca lui, ocolind cu iscusință întrebările cele mai viclene și sfătuind-o să nu se ocupe de treburile lui. O tachina desori în legătură cu bănuielile în privința temperamentului său de spion sau chiar de bigam.

În a doua săptămână din februarie, când Derric reclamă prezența lui Adam în studiourile de televiziune, Cassie nu avu încotro și formă numărul de telefon al iubitului ei fantomatic,

în pofida interdicției aproape categorice. Apropie un taburet de etajera telefonului și luă receptorul cu o mână tremurândă. O clipă, se întrebă ce reacție va avea dacă îi va răspunde o femeie. Oare va plânge? Oare va închide? Strânse receptorul cu atâta putere încât o durură degetele.

– Da? răspunse Adam cu o voce enervată.

– Cassie Ryan la aparat, spuse ea, pe un ton profesional. Îți amintești de mine?

El rămase o clipă tăcut, chinuind-o pe Cassie. Tocmai se gândea că poate într-adevăr o uitase. La celălalt capăt al firului auzi foșnet de hârtie și zgomot de voci.

– Dacă te deranjez, îmi pare rău.

– Cassie, eram în curs de a face puțină ordine în casă. Televizorul este deschis. Asta mă ajută să gândesc.

Cassie auzi brusc un râs de femeie și simți cum o cuprinde mânia. Adam tăcuse, ca și când încerca să-și vină în fire.

– Știu că te-am neglijat în ultimul timp, dar punerea la punct a acestui program este o muncă migăloasă și de lungă durată. Totuși, decorarea casei mi-a făcut bine. Ești o scumpă că m-ai lăsat să folosesc casa ta ca mijloc de descărcare a tensiunii.

– Te preocupi mai mult de binefacerile ei terapeutice decât de proprietara sa, i-o trânti ea înciudată.

Totul mergea pe dos. Inspiră lung și încercă să-și revină.

– Derric vrea să te vadă în legătură cu spoturile publicitare televizate. Nu da atenție la ceea ce spun, sunt foarte prost dispusă. Ar fi mai bine să-ți spun la revedere.

Cu dosul mâinii își șterse lacrimile ce-i picau din ochi. Cum putea oare să fie atât de tandru și atent când era cu ea și să

dispară complet zile întregi? Fără să-și dea seama, probabil o detesta, dar era prea bine educat s-o mărturisească, fie și față de el însuși.

În pofida eforturilor de a se controla, o durere de cap insuportabilă îi lovea tâmplele și Cassie începu să caute un tub de aspirine. De când Adam trăia parțial la ea, i se părea că fiecare obiect își schimbase locul. Soneria stridentă a telefonului o făcu să-și ducă mâna la fruntea care o durea.

– Cassie?

– Ce vrei? murmură ea.

– Nu înțelegi.

– Dimpotrivă, înțeleg prea bine, îi replică ea, parcurgând încăperea cu privirea și notând în trecere miile de detalii personale pe care le adăugase la decorare în aceste ultime săptămâni.

De la lambriurile cu tentă de abanos până la arama lustruită cu grijă a butoanelor de la ușă, totul purta semnătura sa. Fără obiectele personale ale lui Adam, care îi umpleau tot mai mult dulapurile, nimic n-ar fi putut arăta că Adam și ea se cunoșteau, atât de mult strălucea el prin absență. Ajunsese să-și considere casa ca un muzeu al lui Adam Bradshaw.

– Dacă aveam nevoie de un decorator, aș fi angajat unul, începu ea calmă. Și dacă mă hotăram să împart casa cu cineva care lucrează noaptea, aș fi dat un mic anunț. Adam, să nu te mai văd niciodată.

– Ba da, draga mea. Amintește-ți de acum cinci zile. Ieșeai de la duș și eu veneam în baie să mă rad...

– Este exact ceea ce-ți reproșez, Adam. Noi trăim mici momente împreună. Eu vreau ore, zile. Când suntem împreună, totul mi se pare idilic, dar n-avem timp să vorbim. Nu știu niciodată când vii. Este ca și când... nu știu, Adam. Trebuie să punem punct.

– Dacă ești contrariată de faptul că-mi păstrez apartamentul, îți pot spune că-l folosesc exclusiv pentru munca mea. Aparține unui prieten care este în Europa în acest sezon și nu mă costă nimic. Am nevoie de liniște pentru a termina acest program și să-l vând, în așa fel încât să putem trăi împreună. Încerc de asemenea să mă eliberez de familia mea, Cassie. Ani întregi a rebuit să-i țin la curent cu cea mai mică plecare sau venire a mea. Nu vreau ca tu să-i înlocuiești.

– Faptul că vreau să știu unde locuiești nu înseamnă că te spionez.

Ar fi vrut să-i vorbească lui Adam în carne și oase, mai degrabă decât să se adreseze acestei voci abstracte de la capătul unui fir.

– Pentru mine, este același lucru.

Rămaseră o clipă tăcuți.

– Ascultă, dacă vin să te văd în seara aceasta mă vei aștepta la ușă cu un făcălet?

– Ai să vezi tu, îl sfidă ea, înainte de a închide.

O jumătate de oră mai târziu, când auzi cheia învârtindu-se în broască, își ridică repede părul într-un coc de bucle pe care-l prinse cu o panglică aurie.

Cu un zâmbet vinovat, el îi întinse o cutie enormă de ciocolată în formă de inimă, împodobită cu o panglică din satin roz.

– Mâine este Sfântul Valentin.

– Cum ai putut găsi un magazin deschis la o asemenea oră?

– Apartamentul meu este plin cu acest gen de cadouri. Le adun pentru admiratoarele mele! o ironiză el.

Puse încet cadoul pe măsuța rotundă din vestibul și o luă în brațe.

– Nu-mi dădeam seama cât de mult îmi lipseai. Știi, uneori este bine să-mi amintești că viața pe care o duc n-are nici un sens fără tine.

– Dacă înțeleg bine, nu vei fi aici în ziua de Sfântul Valentin?

– Din păcate nu, voi fi ocupat. Trebuie să redactez o propunere de vânzare a programului meu. Unchiul Annei m-a prezentat unor persoane care se arată interesate de el.

– În acest caz, ar fi mai bine să-ți dau cadoul din seara aceasta.

Se grăbi spre salon cu scopul ca el să nu remarce panica ce o cuprinsese. Era în legătură cu unchiul Annei, ceea ce însemna că o întâlnea pe tânăra femeie. Scoțând pachetul împodobit cu panglici din sertarul biroului, se întrebă chiar dacă n-o părăsise tocmai în patul său. Imediat se dojeni pentru stupiditatea sa și-și blestemă gelozia bolnăvicioasă. Ce nevoie avea să-și facă toate aceste probleme? Hotărât lucru, imaginația îi juca feste.

– Cassie, nu trebuia!

– De obicei, eu sunt cea care o spune, declară ea sărutându-l pe obrazul proaspăt ras.

– O biografie a lui Bessie Smith! Este mult timp de când îmi doresc s-o citesc, dar n-am avut timp nici măcar să mă opresc la o librărie.

Adam frunzări câteva pagini și din carte căzu un mic plic pătrat.

– Ce este asta? o întrebă el ridicându-l de jos.

– Este un bon pentru niște tenișI noi. Știu că visezi să-i iei cu tine pe cei vechi pe o insulă pustie, dar până atunci, aveai nevoie de unii noi. Aș fi preferat să-ți cumpăr mai degrabă un disc decât o carte, continuă ea, dar cum nu ți-am văzut niciodată colecția, mi-a fost teamă să nu aleg unul pe care-l aveai deja.

– Va trebui să-ți aduc câteva într-una din aceste zile.

Cassie nu se putu împiedica să nu se gândească la faptul că ar fi fost mult mai simplu s-o invite să le asculte la el.

– Nu mai știu ce se întâmplă, începu ea, așezându-se. Dacă nu cumva eu sunt responsabilă de plăcerea ta pentru această viață de sihastru...

– În mod indirect, da, spuse el, jucându-se cu părul ei. M-am îndrăgostit de tine, în ciuda hotărârilor mele ferme de a nu ceda niciodată farmecelor unei femei. Și tu ești cea care mi-a transmis această dorință de a reuși în carieră prin muncă perseverentă.

Cu partea plată a degetului mare, îi masa tâmplele care o dureau.

– Voi face din tine soția mea și în acea zi nu va trebui să mă convingi să iau în mână afacerile familiei mele. Vom trăi din veniturile noastre, Cassie.

Voia să-l creadă, dar nu reușea. Să vorbești despre dragoste și căsătorie era un lucru, să acționezi era altceva. Învățase din dureroasa experiență cu Mark faptul că bărbaților le venea ușor să facă promisiuni.

– Ai încredere în mine, Cassie, dragostea mea.

Cu degetul, desena o spirală ușoară și senzuală pe încheietura mâinii ei, întorcându-i gândurile spre lucruri mai plăcute. Picioarele li se atinseră și un fior de anticipare coborî de-a lungul spatelui său. De data aceasta, când o trase spre el, într-o îmbrățișare pătimașă, ea se abandonă. Își puse capul pe umărul lat, liniștitor și respiră cu încântare parfumul apei sale de colonie.

– Ai tot dreptul să spui că nu petrec destul timp cu tine, Cassie. Dar îți cer să ai răbdare și să nu te îngrijorezi. Mă ocup eu de tot.

Îi găsi buzele și timp de o clipă, se simți plutind deasupra solului.

– Pentru nimic în lume n-aș vrea să te pierd, dragostea mea, murmură el.

– Atunci, de ce nu ne logodim?

Abia rostise aceste ultime cuvinte că aerul din încăpere se umplu de o tensiune aproape palpabilă. Până în această seară, nu se gândise niciodată în mod serios la căsătoria cu el. O asemenea impulsivitate nu i se potrivea deloc. Cu toate acestea, dacă nu voia să-l vadă dispărând ca Mark înainte cu câțiva ani, nu vedea pe moment o altă ieșire. Pentru o clipă, se simți gata să leșine. Nu ceruse niciodată un bărbat în căsătorie. Și râsul nervos în care se refugie răsună puțin prea tare în liniștea grea care domnea.

– Nu mă simt foarte bine în seara asta, mormăi ea cu un zâmbet slab, încercând să îndrepte cuvintele sale nefericite. Probabil am febră.

În orice caz, el nu-i auzise întrebarea sau poate crezuse că era o glumă. Totuși, avea în ochi o tristețe nostalgică atunci când ridică bărbia și o sărută pe Cassie pe frunte. Apropiindu-se de el, piciorul Cassiei se lovi de revista pe care o ascunsese sub canapea câteva săptămâni mai înainte. Acum era inutil să răspundă la acel chestionar, era cu totul legată, cu patimă, de Adam Bradshaw. Faptul că-l îndemnase spre altar, nu dovedea chiar și numai el, că-și pierduse mințile?

Adam o culcase de-a latul canapelei și buzele sale îi acopereau gâtul cu sărutări, făcând-o să se topească în brațele sale.

Reținându-și respirația, se lăsă antrenată de torentul de senzații de nedescris pe care mângâierile sale îl dezlănțui în ea și din instinct îi căută umerii cu mâinile. Știa că în acestă seară n-o va mai duce în dormitor și că ea îi va dărui chiar aici toată plăcerea de care era capabilă.

– Ceva nu este în ordine, îi spuse el îndepărtându-se și privindu-i atent chipul. Ești palidă.

Îi contură cu vârful arătătorului curba fină a nasului.

– Nu mă simt bine, admise ea, rezervată în a-i mărturisi cauzele reale ale stării sale proaste.

– De ce nu mi-ai spus? o întrebă el încruntând din sprâncene îngrijorat.

– Trebuia să vorbesc cu tine deoarece este anormal să ne vedem atât de puțin. Nu voiam să tratezi vorbele mele ușor.

– Cât de rău mă cunoști, Cassie, spuse el pe un ton de reproș. Recunosc că uneori sunt neînțelegător și că relația noastră înaintează încet, dar fac tot ce pot. Vrei să chem un medic?

Cassie scutură din cap.

– Nu sunt invalidă. Am numai o îngrozitoare durere de cap. Vrei să continui să-mi masezi tâmplele, cum ai făcut-o adineauri?

Îi luă mâna și i-o îndreptă spre părul său, unde îi imprimă o mișcare concentrică, ce o ușură imediat. După un timp se relaxă și corpul îi fu copleșit de o dulce toropeală. Durerea pulsantă se diminuă treptat și Cassie închise ochii, lăsându-se cuprinsă de somn.

Se trezi ușor când el o ducea în pat. Sărutul pe care el îl depuse pe fruntea ei o rupse de orice contact cu lumea exterioară până când lumina zorilor se filtră prin perdele. Atunci deschise ochii și constată că era singură. Cu un oftat, întinse mâna spre perna lui Adam și degetele întâlniră o bucată de hârtie.

Se ridică și citi mesajul. „Cassie, tu ești muza mea! Fug să-mi rescriu programul înainte de a uita ideile pe care mi le-ai inspirat. Te iubesc".

Rămăsese oare prea mult timp la acel birou de lucru pentru a mai fi în stare de dragoste? Dacă cel puțin Adam ar fi dispărut în mijlocul nopții, după o îmbrățișare, ar fi tras concluzia că sentimentele lor, ale amândurora, nu se limitau doar la dorința fizică. Dar dimpotrivă, atenția tandră cu care o înconjura o emoționase profund și trezise în ea niște sentimente pe care crezuse că le înmormântase definitiv și care o făceau cu atât mai mult să sufere de lipsa lui.

Capitolul 8

Întâlnirile lor sporadice se răriră tot mai mult. Adam era permanent în căutarea unui finanțator pentru proiectul său și între călătoriile de afaceri și numărul sporit de apariții personale în public în legătură cu Savon Animal, era mereu pe drumuri. Nu o dată, Cassie aflase că fusese plecat din Chicago doar la întoarcerea sa sau primind o ilustrată din Dayton, Bloomington sau Duluth.

Încerca să evite întrebările pe care și le punea ei însăși, dar în câteva săptămâni, intimitatea care se stabilise între Adam și Ann nu mai lăsa nici o îndoială. Fotografiile lor în patru culori, atrăgătoae și strălucitoare, îi zâmbeau de pe fiecare pagină de revistă. Păreau legați unul de celălalt ca niște gemeni. Faptul că devenise o cititoare pasionată a acestor reviste, căutând să înțeleagă din imaginile lor publicitare firea misterioasă a bărbatului pe care-l iubea, n-o ajutase în temerile sale.

Își umplea serile lungi, singuratice, în fața televizorului, urmărind niște programe deseori lipsite de interes. Departe de a o ajuta să adoarmă, aceste emisiuni punctate cu spoturi

publicitare despre Savon Animal, îi puneau nervii la grea încercare. Chiar pe micul ecran, dansul lent al picioarelor lui Adam și ale Annei și căderea senzuală a apei de la duș pe pielea lor, contribuia la a-i hrăni nervozitatea. Bineînțeles, ideea acestei campanii publicitare era să incite spectatorul să și-i imagineze pe Ann și Adam ca pe niște iubiți pătimași și cei doi se pretau cu atâta plăcere acestui joc încât nu putea să nu se întrebe unde se oprea prefăcătoria și unde începea realitatea.

– Te văd mai mult la televizor decât pe viu, îi spuse ea în sala de gimnastică într-o zi în care în mod miraculos reușiseră să facă să coincidă timpul lor liber.

– Îți întorc complimentul. Te-am văzut pe micul ecran săptămâna trecută. Erai genială. Data viitoare când apari la televiziune anunță-mă. N-aș vrea să pierd asta.

– Pe bună dreptate, două membre ale comitetului împreună cu mine, facem acum o anchetă asupra școlilor de manechine care-și privează cursanții de mijloacele de existență prin niște prețuri de înscriere exorbitante. Sperăm să apărem la emisiunea periodică de luni seara.

– Ești nemaipomenită, la televiziune.

– Sunt și mai mult în carne și oase, îl tachină ea.

– N-am uitat, Cassie.

– Ei bine, să nu uiți niciodată. Este un ordin.

Reușea acum să-l abordeze pe Adam cu mai mult tact, ascunzându-și neliniștile sub niște întâmpinări nepăsătoare. Dacă ar putea măcar să îndrepte maniera de a-i spune la revedere! Căci, din nefericire, aceasta era fraza care revenea cel mai des în conversația lor.

Pe drumul de întoarcere, se opri la Marshall Fields să cumpere un rimel. Eleganța magazinului o umplea întotdeauna de admirație. Trecând prin fața raionului cu parfumuri, încercă o nouă apă de toaletă. I-ar plăcea oare lui Adam? Nu, era prea dulce. Se părea că lui îi plăceau parfumurile mai înțepătoare, mai prețioase. Se dojeni că se gândea tot timpul la el și își continuă plimbarea lentă printre raioane. Când se opri în fața raionului de soluții după ras, privirea îi fu atrasă de un afiș ce lăuda meritele unei noi game de produse. „Apă de toaletă sport și elegantă", citi ea. Acest parfum amintea de miresmele pădurilor și de iarba proaspăt cosită. Adam va adora această apă de toaletă și se hotărî s-o cumpere.

* * *

– Mâine oferim o promoție specială, doamnă, o informă vânzătorul. Savon Animal organizează o campanie publicitară. Știți, cele două manechine, bărbatul și femeia! Vor fi aici!

De ce oare nu-i vorbise Adam despre asta?

– Va fi de asemenea și o tombolă. Câștigătorii vor avea bucuria de a petrece o seară cu manechinul lor favorit. Este ceva la care să visezi, nu-i așa?

– Cu siguranță, murmură ea. Voi cumpăra un bilet. Mulțumesc pentru că m-ați anunțat.

Câteva momente mai târziu, când împinse ușile grele din sticlă ce dădeau spre holul agenției sale, se hotărâse: va asista la prima apariție în public a lui Adam. O dată pentru totdeauna, va descoperi motivele misterului de care se înconjura. Își aminti de jena sa de la prima ședință foto și se

gândi cu speranță că poate îi va fi rușine să se preteze la această mascaradă pentru a vinde niște săpunuri. În acest caz, va face tot ce-i stătea în puteri pentru a-l face să-și schimbe hotărârea de a continua.

Ziua următoare se arăta rece și însorită. Se înfofoli în mantoul călduros pe care-l cumpărase anul trecut și pe care Adam n-o văzuse purtându-l niciodată. Pe cap își puse o căciuliță tricotată și își înfășură în jurul gâtului o eșarfă asortată, destul de lată pentru a-i ascunde fața. Cu siguranță, Adam n-o va recunoaște. Se va amesteca printre sutele de femei anonime care vor lua cu asalt magazinul la ora prânzului.

Își petrecu dimineața la telefon cu niște clienți și se decise să angajeze o asistentă pentru a o elibera pe Sarah de surplusul de treburi datorate recentelor apariții televizate ale patroanei sale. Când termină de scris textul micului anunț, era ora de plecare.

Sosind la departamentul de cosmetice din Marshall Fields, se lovi de o mulțime numeroasă. Se așeză lângă un stâlp, în spatele căruia s-ar fi putut ascunde dacă Adam o remarca. În magazin domnea o căldură înăbușitoare și trebui să-și descheie mantoul și să-și desfacă eșarfa. Dintr-o dată, se simți slabă și regretă că se angajase într-o asemenea aventură cu stomacul gol. Încercă atunci să-și croiască drum până la ieșire, dar mulțimea era atât de compactă, încât nu se putu mișca. Oftând profund, se rezemă de stâlp și așteptă. Erau puțini bărbați în public. Fără îndoială, Savon Animal plăcea mai mult femeilor și farmecul magnetic pe care-l emana Adam îl eclipsa complet pe al Annei.

În cele din urmă, ei apărură pe scenă și o mișcare de entuziasm străbătu mulțimea, clătinând-o pe Cassie ca pe un dop de plută printre valuri.

Adam purta un halat de baie de culoarea tutunului care se oprea la câțiva centimetri de genunchi. Era ud, ca și când tocmai ieșise de sub duș. Perle de apă curgeau de-a lungul gâtului și dispăreau în părul aspru de pe piept.

Ann, la câțiva pași de el, părea în elementul său, fandosindu-se și legănându-și șoldurile sub halatul de baie alb, lăsându-l să-și joace numărul de seducție în fața admiratoarelor sale încântate. Trebuia să pară liber și Derric îi recomandase probabil în mod călduros Annei să nu se apropie de el. În acest mod, femeile prezente se vor gândi în mod inconștient că doar cu condiția de a folosi Savon Animal le sunt permise speranțele de a petrece o noapte cu un bărbat ca Adam Bradshaw.

– Este sexy, nu-i așa? întrebă vecina sa. Aș da oricât să fiu femeia vieții sale.

– Este adevărat, este foarte frumos, răspunse Cassie evaziv.

– Este genul e bărbat pe care îl așteptăm toată viața, continuă femeia.

– Doar nu credeți ce spuneți!

În timp ce prezentatorul trâmbița binefacerile lui Savon Animal, într-un discurs întrerupt de subînțelesuri erotice, Adam poza, nepăsător, sub privirile înnebunite ale spectatoarelor. Dacă măcar ar fi omis să-l facă să aprecieze plăcerea greutăților și a halterelor, nu și-ar fi expus corpul de atlet în fața acestei mulțimi de femei dezlănțuite! Publicul scoase un strigăt de bucurie când Adam se lăsă să alunece pe marginea scenei și se așeză pentru a distribui calupuri de

Savon Animal, cu autograf. Ann se pregătea să facă același lucru, dar fu total ignorată de public. Curând, estrada fu luată cu asalt și în zăpăceala care urmă, Cassie rămase puțin într-o parte, observându-l pe Adam.

Oare de ce privea fiecare femeie ca și când era unica din tot universul? De ce oare le acorda pe rând acel zâmbet devastator pe care-l crezuse rezervat doar ei?

Cunoștea răspunsul. Pentru a vinde acest săpun. N-ar fi simțit cu atâta forță sentimentul de trădare, dacă nu i s-ar fi părut că lui Adam îi place această mascaradă, delectându-se cu afecțiunea și admirația al cărui obiect era, fără nici o pudoare. Mai mult decât împotriva lui, mânia pe care o simțea era îndreptată asupra ei însăși, deoarece îl convinsese să semneze contractul.

Se calmă puțin când, patru zile mai târziu, el o sună la birou și-i propuse să se întâlnească la sala de gimnastică. La urma urmei, prin manevrele sale seducătoare, Adam nu făcea decât să-și onoreze obligațiile din contract.

Acceptă fără să ezite și își reorganiză rapid ziua pentru a fi liberă o bună parte din după-amiază. Apropiindu-se ora întâlnirii, aproape alergă până la club.

– După turnura pe care o iau afacerile mele, Cassie, cred că va trebui să mă întorc un timp la Atlanta, o informă el, după un sărut în fugă pe obraz.

– Pentru cât timp? îl întrebă ea, încercând să-și controleze tremurul care îi afecta vocea.

– Nu știu, dar timpul îmi va părea lung, departe de tine.

El își începu exercițiile de încălzire și Cassie abandonă ideea de a afla mai mult.

– Când mă voi întoarce, dacă ne permit condițiile meteorologice, ți-ar plăcea să mi te alături pentru o ședință de jogging pe malul lacului?

– Cu plăcere. Iarna a fost aspră și n-am prea luat aer. Mi-ar plăcea de asemenea să plantez niște zarzavaturi în grădină. Am putea face asta împreună? Mă gândeam mai ales la roșii și castraveți.

– Ardei verzi și lăptuci, adăugă el, dar în nici un caz morcovi!

– Fii liniștit, de ăștia nu voi planta. Și eu am oroare de ei.

– Suntem într-adevăr făcuți unul pentru altul, Cassie.

Îi adresă un zâmbet peste umăr, în timp ce alegea greutățile pe care să le fixeze apoi pe o bară. Căldura din mica încăpere era sufocantă și mușchii de pe spatele lui Adam, gol până la brâu, luceau ușor. Ca după ce făcea dragoste, se gândi ea.

– Ai dobândit o musculatură foarte frumoasă, îl complimentă ea.

Deși simulă un ton degajat, o notă de dorință se simți în voce. Fu pe punctul să-i vorbească despre apariția lui în public de la magazin, dar se răzgândi. Se presupunea că ea nu știa acest amănunt.

El răsuflă cu zgomot și lăsă halterele.

– În Atlanta, cu siguranță nu voi avea timp să mă antrenez. Mă voi întoarce slăbuț și șubred.

– Ba nu, vei găsi o sală de gimnastică acolo. Amintește-ți că dacă întrerupi, chiar de-ar fi doar pentru o săptămână, va trebui să începi de la zero.

– Oh, nu! bombăni el. Și totuși, îmi amintesc încântat de acea primă ședință din sala de gimnastică.

Cu un oftat, Cassie luă halterele și începu niște exerciții laterale.

– Nici nu-ți imaginezi cât de bine îmi merg treburile. Tot ce-mi rămâne de făcut, acum, este să reglez problemele financiare. Și nu este lucru ușor.

– Dar este formidabil, Adam!

În timp ce ea punea halterele înapoi pe suportul lor, Adam se lăsă în jos pe covorul de la sol.

– Este ca și în sport, constată el, cu privirea încărcată de admirație. Nu credeam că voi putea reuși, dar tu m-ai încurajat să perseverez. Nu numai că mă simt sănătos fizic de parcă aș avea cincisprezece ani, dar acum sunt pe drumul cel bun pentru a-mi crea propria afacere.

– Nu merit toate aceste laude, Adam.

– N-ai decât un defect, Cassie.

Ea își ține respirația și așteptă.

– Gropițele tale fac imposibilă orice concentrare. În acest moment, sunt foarte tentat să fac ceva ce ne-ar alunga din acest club pentru totdeauna.

– Gropițele mele? Dar n-am decât una! exclamă ea râzând, ducându-și mâna la obraz.

– Poți să-mi acorzi încredere, ai două.

Zâmbi cu un aer de cunoscător, în timp ce Cassie se înroși toată.

– Una este ascunsă de șort. N-am reușit să mă hotărăsc pe care o prefer.

– Trebuie să mă grăbesc, îl întrerupse ea. Am o listă interminabilă de întâlniri în această după-amiază. Afacerile merg de minune, dar riscă să fie foarte periclitate dacă încep să discut anatomie cu tine. Vom relua această conversație diseară, Adam.

– Nu pot. Trebuie să-mi fac valizele și... Dar, de fapt, de ce nu? Te voi vedea la întoarcerea ta de la agenție.

Se va simți extrem de singură în timpul absenței sale, se gândi ea parcurgând cei câțiva metri care despărțeau agenția de sala de gimnastică. Nu va fi pentru mult timp, se va arunca trup și suflet în munca de decorare a casei, dar din nefericire doar camera de oaspeți avea nevoie de un strat de vopsea și actualmente îi servea de rezervă. Acum, că angajase o asistentă pentru Sarah, nu mai avea nici un motiv să întârzie seara la birou.

Raporturile pe care le întreținea cu Adam erau plasate, pentru Cassie, sub semnul unui paradox de nerezolvat. Pe măsură ce atașamentul lor creștea, se părea că se vedeau tot mai puțin. Chiar și Derric îl întâlnea mai des decât ea, în cursul ședințelor fotografice sau de luat vederi. Niciodată Adam nu se referea la aceste ședințe și respectându-i dorința de a-și proteja viața privată, Cassie evita să-l întrebe.

Întâmpină cu ușurare prima întâlnire. Cu dexteritate, îl convinse pe directorul comercial al unei societăți de vânzare prin corespondență să folosească aspectul fermecător al manechinelor Ryan pentru crearea catalogului său de primăvară. Întâlni apoi o candidată la meseria de manechin a cărei perfecțiune a urechilor nu era egalată de ceea ce avea în fișiere. O făcu să semneze imediat un contract cu un bijutier dintre clienții săi. Când pendula arătă ora cinci și jumătate, grăbită să-l întâlnească pe Adam, aruncă un dosar în servieta diplomat și se pregăti să plece când sună telefonul. Ezită să răspundă, dar gândindu-se că poate o suna Adam , pentru a contramanda întâlnirea, ridică receptorul.

– Nu reușesc să dau de Adam Bradshaw, Cassie, răsună vocea lingușitoare a lui Derric la celălalt capăt al firului. Mă gândeam că poate...

– Știu, își închide telefonul, răspunse ea scurt.

Hotărâtă să nu strice seara lor cu probleme de serviciu, îi ascunse intenționat lui Derric faptul că trebuia să-l întâlnească în mai puțin de o oră.

– A încăput probabil pe mâna unei femei oarecare. Ann venerează pământul pe care au călcat picioarele sale.

– Ce vrei să spui cu asta?

În ciuda eforturilor de a-și ascunde gelozia, era sigură că Derric nu se lăsase înșelat.

– Amintește-ți de ședințele foto! Capetele de afiș se îndrăgostesc în mod obișnuit unii de alții la Hollywood. De ce ar face Chicago excepție de la regulă? continuă el, bucurându-se de nervozitatea Cassiei. De două luni, Adam și Ann practic nu s-au despărțit. Dar liniștește-te, vom domoli campania și ne mai gândim în privința necesității de a o dezvolta pe plan național. Îl vei avea numai pentru tine, scumpo.

Poate că Derric spunea adevărul. Dar Adam își va petrece cea mai importantă parte din timpul său în Atlanta. Pretextând o durere de cap, Cassie închise și se duse acasă.

– Cassie? exclamă vocea bucuroasă a lui Adam în chip de bun venit.

În câteva secunde, el îi scoase mantoul și cu brațul în jurul umerilor săi, o conduse până la bucătărie. O delicioasă aromă de hamburgeri fripți și ceapă plutea în încăpere.

– Dacă doamna binevoiește să-și dea osteneala să se așeze...

Trase un scaun și, când Cassie fu instalată confortabil, goli o sticlă rece de bere din import într-o halbă, pe care o puse în fața ei.

– Mi-am dat seama că între obligațiile mele de manechin și lucrările de informatică suntem pe punctul de a deveni niște străini unul pentru celălalt.

Pentru a o înveseli, se străduia să imite accentul tărăgănat al lui Humphrey Bogart, dar reuși doar să atingă o palidă asemănare cu Groucho Marx.

– În consecință, în seara aceasta, dragostea mea, sunt doar al tău, măcar până la ora zece și jumătate, oră la care trebuie să ajung la aeroport.

– Și apoi?

– Doar Dumnezeu știe când mă voi întoarce. Dar atunci, totul va fi aranjat pentru fericirea noastră. Și când va veni momentul, îți rezerv o enormă surpriză.

– Alta? Dă-mi măcar un indiciu, Adam. Toate aceste mistere și incertitudini nu fac deloc bine sănătății mele.

– Haide, Cassie, ești într-o formă superbă. În plus, dacă-ți spun, unde va mai fi surpriza?

Cassie îl privi trebăluind în bucătărie, tăind trei roșii în felii și prăjind pâine pentru hamburgeri. Sau luase lecții de bucătărie în momentele de răgaz, sau nu era atât de stângaci pe cât voise să creadă în prima zi!

Observându-l, Cassie își lăsă gândurile să hoinărească. De când îl cunoștea, parcă trăia în două dimensiuni. În timpul momentelor, chiar rare, pe care le petreceau împreună, se simțea sincer iubită. Dacă cel puțin le-ar putea analiza într-o manieră mai responsabilă pe cele în care era singură! Dacă

măcar el nu încerca acea dorință irezistibilă de a se sustrage oricărui angajament față de ea! Oricum, se gândi, promisiunea de a cina cu ea era un început bun. Și de data aceasta îi spusese destinația sa, renunțând la obiceiul de a dispărea fără un cuvânt.

– Ai cu adevărat încredere în programul tău?

– Absolut. Pentru mine, Savon Animal nu este decât o imensă glumă, chiar dacă îmi aduce un venit frumos.

– Sunt fericită pentru asta, Adam.

Oare cum putuse fi atât de proastă să lase gelozia să-i întunece fericirea?

– Dar nu mi-ai văzut corespondența de la admiratoare, Cassie, spuse Adam cu ochi poznași. Supraveghează hamburgerii, mă duc s-o aduc.

Ea luă furculița și se apropie de aragaz. Zări atunci noua achiziție a lui Adam: o carte de bucate deschisă la pagina intitulată: „Hamburgeri pentru cinele îndrăgostiților".

– Când un bărbat se îndrăgostește de o femeie fără obligații, trebuie să se familiarizeze cu anumite sarcini casnice! spuse el, revenind cu mâinile încărcate de plicuri parfumate. Vino și ia loc. Sunt sigur că te vei distra bine. Și nu este decât începutul, dacă ar fi să-l cred pe Derric.

Se așeză în fața cuptorului, în timp ce Cassie deschise prima scrisoare, scrisă pe hârtie înflorată și degajând un puternic parfum de liliac: „Dragă Animal, am douăzeci și doi de ani și sunt casieră într-o băcănie. M-am îndrăgostit de tine. În fiecare seară, înainte de-a adormi, mă gândesc la tine și...".

Cassie roși cu putere și aruncă scrisoarea pe masă.

– Este cu siguranță o glumă, spuse ea. Este genul de umor al lui Derric.

Șovăind, luă un alt plic, parfumat cu lăcrămioare, de data aceasta. „Domnule Animal, am patruzeci și cinci de ani, sunt divorțată și toată viața m-am întrebat dacă vechiul director care afirmă că semnul distinctiv al bărbaților se măsoară după mărimea degetului mare de la picior, era adevărat. Mi-ar plăcea, dacă este posibil, să verific eu însămi".

Cassie aruncă foaia, ca și când i-ar fi ars degetele. Când ridică ochii, întâlni privirea amuzată a lui Adam. El îi întinse un hamburger.

– Sunt nebune, nu-i așa? Ce lipsă de demnitate!

– Vrei să spui că aceste scrisori sunt obscene! Perverse!

– Eu le găsesc caraghioase și chiar flatante.

Își trase un scaun și se așeză, mușcând cu dinții lui frumoși din hamburger.

– Nu sunt la fel de buni ca cei de la Mac Donald, dar mă voi perfecționa. Credeam că vei râde cu mine de aceste scrisori, Cassie.

Din tonul vocii, ea simți că-și pierdea răbdarea.

– Sunt... scârbită, Adam.

– Ești nedreaptă față de aceste femei. Sunt singure și nefericite. Tu nu le poți înțelege.

– Ca cele care te mâncau din ochi la Marshall Fields zilele trecute? i-o trânti ea prompt. Încerci aceeași plăcere să citești aceste scrisori ca în a te afișa în fața unei mulțimi de femei fără pudoare?

Imediat își regretă cuvintele și instinctiv își duse mâna la gură.

– Sunt doar niște obligații, Cassie... Așadar, erai la Fields?

– Un vânzător mă informase în ajun despre campania promoțională. Oricum, era normal să fiu acolo. N-ai idee cât de bine m-aș fi simțit dacă mi-ai fi spus înainte și mi-ai fi cerut să fiu prezentă.

Trăsăturile lui Adam se înăspriră.

– Așadar, acum mă spionezi.

Cassie nu-și putu stăpâni mai mult timp valul de reproșuri care îi alimenta durerea și neliniștea de săptămâni întregi.

– Vedem lucrurile foarte diferit, Adam. Când am nevoie să fiu liniștită, să înțeleg ce este cu noi, mă acuzi că sunt curioasă. Când un bărbat iubește o femeie, nu-i ascunde cu atâta insistență adresa și scopul călătoriilor sale. Astăzi, mi-ai spus că pleci la Atlanta și îți mulțumesc pentru asta. Dar realizezi că niciodată nu m-ai informat despre durata sejururilor tale și că totuși găsești normal să stau să te aștept? Nu mi-ai spus nici măcar că ți-ai petrecut anumite seri cu alte femei, cu ocazia acestei campanii promoționale.

– Pentru Dumnezeu, Cassie, singura cu care am luat cina avea cincizeci și șapte de ani și era deja de trei ori bunică! Era pe jumătate cheală și se uita cruciș! Poate vrei să-ți dau socoteală detaliat de fiecare minut pe care-l petrec departe de tine? Sunt surprins că nu mi-ai pus încă telefonul pe lista de ascultări.

– Nu știu nici măcar unde locuiești! Cum aș fi putut?

Cu fiecare minut, exasperarea Cassiei creștea.

– Este un ultimatum? o întrebă el cu dinții strânși.

Brusc, Cassie regretă că se dăruise trup și suflet acestui bărbat fără scrupule.

– Ești mai rea decât părinții mei. Tu amenințI, dezmierzi și dacă procedeele tale nu duc la nimic, lovești, ca o femeie crudă. Oare nu mă poți crede pe cuvânt?

– Vrei să încetezi să ocolești toate întrebările mele? Și dă-mi altceva în afară de promisiuni și de vise de care să mă agăț, Adam. Atunci, îți voi acorda încredere.

În această clipă, Cassie ar fi vrut să se cuibărească lângă el și să arunce un pod peste prăpastia care tocmai se deschisese între ei. Dar era prea târziu. O lacrimă i se rostogoli pe obraz și continuă cu curaj:

– Înainte de a te întâlni, Adam, eram mulțumită de viața mea. Tu mi-ai schimbat orizontul și acum vreau mai mult de la viață.

– Nu mă confunda cu acel Clark.

– Mark, îl corectă ea. În ceea ce te privește, nici tu nu vezi mai clar ca mine. Eu nu sunt un membru al familiei tale, Adam, sunt Cassie Ryan.

– Mai rămânea doar să-mi dai un ultimatum, mormăi el măsurând bucătăria cu pași mari, înainte de-a o înfrunta cu maxilarele strânse.

Împietrită și mută, Cassie îi susținu privirea. „Sunt Cassie Ryan și te iubesc“, strigă în adâncul ființei sale. Dar gâtul uscat din cauza panicii, îi reținu cuvintele.

– Adam! Doresc să iau parte la viața ta, nu să ți-o dirijez. Când sunt îndrăgostită, îmi place să știu de cine.

Mâinile îi tremurau și ea strânse pumnii.

– Pentru a-l sufoca mai bine, continuă Adam, nemilos. Ascultă, Cassie, să nu interpretezi greșit cele ce-ți voi spune,

dar trebuie să nu te mai văd un timp. Trebuie să mă lămuresc. Te sfătuiesc să te gândești bine la rândul tău și să încetezi să dramatizezi.

– Ai dreptate. În felul acesta, ne vom lămuri.

Cassie era disperată că va pleca după aceste cuvinte dure pe care tocmai le schimbaseră.

– Știi că te iubesc mult, murmură ea înconjurându-l cu brațele. Ești atent și drăguț, generos și fermecător. M-ai făcut incredibil de fericită, Adam. Nu vreau să te simți îngrădit, dar nu vreau nici să te folosești de mine.

Privirea tristă pe care o ațintì asupra ei, contrazicea îmbrățișarea scurtă și distantă.

– De când te cunosc, Cassie, m-am schimbat. Tu m-ai ajutat să...

Se încordă.

– Dacă nu plec imediat, nu voi mai pleca niciodată.

„Atunci, rămâi. Oh, rămâi!“ strigă ea în tăcere. Era puțin probabil să-și rezolve problemele la kilometri unul de celălalt. Dar nu putea accepta să-și petreacă viața dezlegând ghicitori. Adam Bradshaw avea obligațiile sale. Nu putea decât să spere că atunci când se va achita de ele, se va întoarce la ea.

– Drum bun și ai grijă de tine.

– Și tu, draga mea.

O clipă, i se păru că o va săruta.

– Nu cred că voi lipsi mai mult de două săptămâni și atunci...

Ezită ca în fața unei hotărâri greu de luat. Inima Cassiei era gata să-i sară din piept. Două săptămâni erau o veșnicie.

– Vom vedea, încheie el.

Cassie rămase ca de piatră, incapabilă de alt gest decât o mișcare scurtă din cap.

– Da, da, murmură ea cu o voce egală.

Auzi ușa de la intrare închizându-se cu zgomot și cu gesturi automate se duse în bucătărie unde strânse corespondența admiratoarelor sale și o aruncă la gunoi. Brusc, privirea îi fu atrasă de o scrisoare de la părinții săi pusă pe bufet. O deschise. Fratele său Ken se căsătorea luna următoare și toată familia o aștepta cu nerăbdare pe Cassie pentru ceremonie. „Dacă vrei, vino cu acel tânăr fermecător care mi-a răspuns într-o zi la telefon. Ne-ar plăcea mult să-l cunoaștem“, îi scrisese mama sa în post-scriptum. La aceste cuvinte, Cassie izbucni în lacrimi.

În dimineața următoare, în loc să se ducă la birou, porni cu mașina pe drumul spre plaja de la Oak Bay, al cărui triunghi de nisip se ascundea între două faleze. Vânturile dezlănțuite în luna martie ridicau apa argintie a lacului Michigan într-o multitudine de valuri mici acoperite cu spumă albă. Îi plăcuse întotdeauna această plajă, aspectul ei sălbatic și izolat. Era deseori pustie și Cassie tocmai de singurătate avea nevoie.

Privirea sa îmbrățișă zgârie-norii imenși ce se conturau pe cerul dimineții. Într-unul dintre ei locuia Adam. Refuzase să-i spună în care, pretextând că dacă îl vizita, i-ar fi încetinit mersul lucrărilor. Fără îndoială, avea dreptate, se gândi ea plimbându-se încet pe nisipul spălat de apele lacului. În definitiv, nu făcuse ea însăși abstracție de toate pentru a reuși să-și facă propria agenție?

Se aplecă și luă de jos o piatră lucioasă aruncată de lac. Era foarte probabil ca Adam s-o mintă, se gândi ea, mângâind mica

piatră udă. Constatase de nenumărate ori că ușurința cu care se exprima în orice împrejurare îi permitea să nu fie niciodată prins descoperit.

Cassie se întrebă cu un oftat prin ce ciudățenie a naturii nu reușea să atragă decât bărbați iresponsabili și, cu un nod în gât, aruncă pietricica strălucitoare în apă.

Imediat ce ajunse la birou, o sună pe Ruth.

– Dar te iubește, Cassie! Mi-am dat seama de asta când a venit să mă vadă pentru rochia de ziua ta. Bărbatul ăsta n-are ochi decât pentru tine! Te asigur că dacă nu era atât de îndrăgostit, aș... nu, n-aș fi încercat nimic. Joel mă face foarte fericită. Să nu-mi spui că v-ați despărțit!

– Am fost amândoi de acord, Ruth.

– Cum nu se poate mai bine. Cel puțin, sunteți capabili să vă puneți de acord asupra unui lucru, chiar dacă este vorba să nu vă mai vedeți, glumi Ruth pentru a ridica moralul prietenei sale. Dar asta nu înseamnă că acesta este sfârșitul. Dimpotrivă, ar putea fi începutul...

Cassie se simți vinovată că umbrește bucuria lui Ruth. În consecință, cât putu de repede, îi ură noroc și închise.

Capitolul 9

– N-ai să crezi niciodată ceea ce tocmai am aflat despre prietenul nostru comun din Atlanta! exclamă Derric dând buzna în biroul său zece minute mai târziu.

Cassie tresări și așteptă, concentrată asupra unei raze de soare primăvăratice care-i lumina încăperea.

– Calmează-te, nu este nici nebun, nici criminal. Și în cazul în care campania noastră de probă este încununată de succes, nu vom renunța la contractul cu el. De fapt, micile indiscreții pe care le-am comis oferă o relansare spectaculoasă a afacerii noastre.

– Nu mă interesează cancanurile, Derric, spuse ea cu un nod în stomac.

– După părerea mea, astea te privesc, Cassie, se încăpățână Derric.

Cunoscându-l pe Derric, n-o va lăsa în pace dacă nu va accepta să-l asculte. Dacă necesitatea de a întreține niște raporturi bune de lucru cu Derric n-ar fi obligat-o să-l trateze cu atenție, de mult timp l-ar fi condus spre ușă. Dar trebuia să se supună capriciilor lui.

– Bun, dă-i drumul, oftă ea.

Cu încântare, el agită un plic mare din hârtie maro prin fața ei.

– Mă întreb ce aș fi devenit fără tine, Cassie! Știu că nu ceri niciodată favoruri, dar începând de astăzi, agenția ta va avea exclusivitate în publicitatea din reviste a lui Savon Animal, la fel ca și în spoturile televizate.

– Mulțumesc, Derric.

Cassie se străduia să pară entuziastă, dar fără rezultat. Vorbise cu atât de puțină căldură încât Derric o privi atent pe deasupra ochelarilor pe care tocmai și-i cumpărase.

– Îți amintesc, draga mea, Compania Americană de Cosmetice fabrică tot felul de săpunuri, parfumuri de spălat, detergenți, produse pentru veselă...

– Dacă înțeleg bine, îmi vei cere să-ți procur niște mâini pentru fotografiile de promovare.

– Este absolut exact!

Cu un râs gros, aruncă plicul pe birou în fața ei.

– Haide, deschide-l! Acest gen de murdărie nici măcar săpunul american nu-l poate curăța, adăugă el cu un zâmbet.

Cu degete tremurătoare, Cassie rupse hârtia și un teanc de fotocopii după tăieturi din ziare alunecă pe birou. Le parcurse cu rapiditate.

– Nu sunt decât invenții, spuse ea, cu toate că era consternată de ceea ce citise.

Derric scutură din cap.

– Poate, dar acum, Savon Animal este reprezentat de simbolul sexual cel mai depravat de la Joe Namath. Adam Bradshaw este un bărbat al femeilor, Cassie, și nu tânărul seducător și nevinovat pe care l-am crezut noi.

– Este un manechin de prim rang pentru a vă reprezenta produsul, îl întrerupse ea iritată.

Avea palmele umede și asta datorită imensului efort prin care reușise să se stăpânească. Viața particulară a lui Adam în Georgia depășea tot ceea ce gelozia sa îi putuse sugera. Cu rapiditate, făcu socoteala femeilor cu care, după ziariști, avusese o legătură: douăzeci și șapte.

– Și asta, pe durata unui an, constată Derric citindu-i gândurile. Acest bărbat este o forță a naturii. În comparație cu el, sultanii din Orientul Mijlociu par lipsiți de vlagă!

– Da, murmură ea cu greutate.

Douăzeci și șapte de femei într-un an... o femeie la fiecare două săptămâni! În plus, dacă accepta ce spuneau tăieturile din ziare, de când îl cunoștea, se întorsese de două ori în secret la Atlanta.

– Campania lui Savon Animal va fi un succes. Va fi bogat, Cassie. Oricum, averea ta este sigură. Sper că banii nu te vor schimba. Mi-a plăcut întotdeauna spiritul tău bătăios. Și deja, găsesc că Adam Bradshaw ți-a îmblânzit mult caracterul.

– Și ce este rău în asta? îl întrebă ea, apărându-l pe bărbatul în care tocmai își pierduse complet încrederea.

– Îți dau un sfat, Cassie, rămâi liberă.

Așteptă ca el să plece înainte de a-și concentra toată atenția asupra articolelor pe care i le adusese. În ciuda hotărârii de a rămâne calmă, își simți pieptul strâns într-o menghină ca de gheață. Se părea că Adam Bradshaw era practic destinat tuturor femeilor celibatare din statul Georgia. O clipă, își

imagină că avea probabil un club al admiratoarelor în toate celelalte orașe pe care le vizita. Dar acum, deoarece se despărțiseră, viața lui personală n-o mai privea.

Cu un gest de nerăbdare, împinse teancul de tăieturi din ziare și se gândi la meniul banchetului pe care-l pregătea pentru o duzină de societăți de vânzare prin corespondență, recepție la care vor fi prezente manechinele ei. Totuși, ca și când ar fi avut propria lor viață, degetele sale căutară pe dibuite plicul din hârtie maro și ochii îi devorau fiecare rând, fiecare cuvânt din coloanele reportajelor, cu lăcomie. Cu ochii încețoșați de lacrimi, citi cu atenție unul dintre articolele care îi confirma o dată în plus că tocmai în săptămâna în care Adam îi oferise pictura din bucătărie, însoțise o altă femeie la un bal de caritate și încă una la restaurant. „Acest cuceritor înrăit face încă ravagii în Atlanta", scria ziaristul. „Doamnelor, profitați de ocazie. Din sursele noastre, își va petrece weekendul cu fosta doamnă Bradshaw, înainte de a se întâlni la Windy City...".

Fără acest mic amănunt, Cassie și-ar fi urmat fără îndoială primul impuls care-i striga să uite tot, să ierte tot.

Deși fotografia era luată de la distanță, distinse alături de Adam o blondă magnifică, ce-l privea cu adorație. Buffy Bradshaw. Era, cu siguranță, foarte frumoasă.

El o mințise și-o înșelase în cel mai crud mod. Chipul i se acoperi de lacrimi pe care le șterse cu dosul mâinii. Promisiunile sale mincinoase o răniseră prea profund pentru a se putea gândi vreodată la o împăcare.

Ca un automat, parcurse corespondența de dimineață și începu să caute niște antebrațe musculoase pentru un catalog

de reparații în gospodărie. Apoi se adânci în dosare și căută un manechin cu mâini destul de pricepute pentru a realiza un film de învățământ tehnic pe calculatoare.

Când în cele din urmă deschise ușa biroului, Sarah ridică ochii de pe mașina de scris și degetele îi rămaseră nemișcate pe clape.

– Aveți nevoie de ceva? o întrebă ea cu un zâmbet.

– Nu, mulțumesc, Sarah. Dar odinioară purtai un mic diamant pe inelarul stâng.

– I l-am înapoiat lui Greg, îngăimă tânăra femeie, evitându-i privirea.

Cassie își îndreptă nervoasă gulerul vestei din mătase naturală și, cu vârful degetelor, își aranjă un cercel. Fără să știe bine de ce, mărturisirea lui Sarah contribui la a-i întuneca ziua.

– Este așa de puțin matur, continuă Sarah, vizibil fericită că se putea destăinui. Pentru mine, este impostant să întâlnesc mulți bărbați cu relații în lumea modei. Pentru moment, nu mă pot lega de Greg.

– Îl iubești?

– Desigur, răspunse tânăra, mirată. Dar trebuie să mă gândesc la cariera mea. Chiar dumneavoastră mi-ați repetat deseori că este lucrul cel mai important în viață.

– Am spus multe lucruri pe care acum le regret.

– Vreau să reușesc în viață. Mi-ați atras atenția că această slujbă la agenție nu este decât temporară. Totuși, încerc să mă fac indispensabilă, după cum ați putut remarca.

– Și chiar ești. Dacă nu știam că intenționezi să te întorci acasă în câteva luni, te-aș fi avansat.

– Nu mă voi întoarce în Michigan, domnișoară Ryan. Aici îmi fac niște recomandări excelente.

– Cu siguranță, Sarah.

Simți cum lacrimile îi ardeau ochii când își aminti de propria încăpățânare la vârsta lui Sarah și de prețul exorbitant pe care trebuia să-l plătească acum. Mașinal, adună frunzele uscate ale filodendronului din ghiveci.

– Cum arată agenda mea, astăzi?

– Câteva întâlniri la începutul după-amiezii, până la ora trei. Un anume domn Ayersan, reprezentantul unei firme de pantofi a sunat. Are nevoie de picioare pentru catalogul de iarnă. L-am programat la ora patru. Îi vor trebui și niște copii.

– N-avem decât trei în fișierul nostru, Sarah. Sper că i-ai spus asta la telefon.

– Nu.

– Ar fi trebuit s-o faci. Când va veni, în această după-amiază, va avea impresia că s-a deplasat degeaba.

– Dacă vreți, pot pune câteva afișe în magazinele din cartier. În patru ore vom avea cu siguranță niște răspunsuri.

– Dar vor trebui selecționați, Sarah, și eu n-am timp. Telefonează-i și spune-i că nu se poate. Fotografii detestă amatorii, mai ales copiii însoțiți de mamele lor.

– Dar, domnișoară Ryan!...

Cassie realiză șocată că smulsese toate frunzele filodendronului! Nu mai rămăsese decât o tijă goală și deformată al cărui aspect părăsit și mutilat îi amintea de ceea ce simțea ea însăși.

Cassie luă planta în mâini și o duse în biroul ei pentru a o arunca.

– Promite-mi că nu spui nimănui, niciodată, de tratamentul la care tocmai am supus această biată plantă nevinovată, declară ea cu un zâmbet stânjenit.

– Apropo, domnișoară Ryan, pot pleca puțin mai devreme în această după-amiază? Everett Emerest, fotograful, m-a invitat la cină. Mi-a promis că-mi alcătuiește un nou album de prezentare. Vă dați seama? Își publică fotografiile în Vogue!

– De acum înainte poți să-mi spui Cassie și sunt de acord pentru diseară.

Cassie crease acum doi noi monștri: Adam Bradshaw și Sarah Elliot. Abia se așezase la locul său când văzu clipind becul de la telefon. Cu un oftat, ridică receptorul.

– Domnul Bradshaw este la recepție. A venit să-și ia cecul. I-am spus că i-l veți trimite prin poștă, dar insistă. Are nevoie de acești bani pentru...

Cassie nu dorea să știe cum plănuise Adam să-și folosească banii, pentru ce femeie intenționa să-i cheltuiască și o întrerupse brutal pe Sarah...

– Dă-i-l.

– Dar nu este semnat.

– Adumi-l, o voi face. I-l vei da tu însăți domnului Bradshaw.

Purtarea sa era lașă, știa, dar nu voia să-și asume riscul să vadă cum hotărârea de a-l șterge din viața sa se topește ca zăpada la soare în prezența lui.

Așteptă zece minute, dar Sarah tot nu apăru. Nemairezistând, merse cu pas hotărât până la ușa ce dădea spre biroul secretarei sale. Furia îi acceleră bătăile inimii. După zile întregi îl va înfrunta pentru prima dată pe Adam,

dușmanul său declarat, fără să se lase înduioșată de manevrele lui seducătoare. Deschise ușa și-l văzu pe Adam aplecat în mod afectuos spre Sarah, capetele lor aproape atingându-se. Ar fi trebuit, bineînțeles, să nu-i pese, căci de acum înainte, Adam Bradshaw nu mai era pentru ea decât un angajat, dar simți parcă o lovitură de pumnal că îi străpunge inima...

– Cassie...

Căldura ochilor căprui părea plină de promisiuni. Ea simți că i se moaie picioarele și hotărârea i se clătină sub mângâierea zâmbetului cald, aproape copilăresc. Dorința și speranța de a fi iubită cu adevărat de acest bărbat se insinuă încet în ea, înlăturând orice apărare. Într-o tresărire a rațiunii, își aminti cât valorau promisiunile sale, veninul duplicității lui.

– Adam, mi-ar plăcea să-ți spun două vorbe în particular.

Îi făcu semn să intre în biroul său și, înainte de a-l urma, puse mâna pe teancul de cecuri ce le avea Sarah pe birou.

– Cassie, îmi pare rău că te necăjesc, dar n-am obținut finanțarea în Atlanta. Am nevoie de numerar. Am vândut primul meu program, dar mi-au rămas destule polițe de plătit. În plus, voiam să știu dacă ești față de mine într-o dispoziție mai bună decât ultima dată când ne-am văzut.

– Și tu, cu incapacitatea ta de a-ți asuma responsabilități, ce faci?

– Ești dură. N-am fost prea rezonabil și-mi cer iertare. Dar recunoaște că, în acea seară, ai ajuns acasă prost dispusă de ceva ce te-a contrariat peste zi. O mică ceartă de îndrăgostiți nu poate distruge ceea ce simțim unul pentru celălalt.

– Adevărat?

Cu fața schimonosită de mânie, se grăbi spre coșul pentru hârtii și scoase fotografiile mototolite ale tăieturilor din ziare.

– Îți voi spune cu exactitate ce ne desparte, Adam. Mai întâi, Sandra.

Cu un gest furios, aruncă articolul pe birou în fața lui.

– Și Merrie Mae!

O altă fotografie i se alătură primei.

– Fără să mai vorbim de Ann și probabil de Sarah. Ah da, o uitam pe Buffy Bradshaw. De fapt, erai atât de ocupat să mângâi alte femei, încât în ceea ce mă privește, ești incapabil să-ți iei cea mai mică responsabilitate.

– Ascultă, Cassie. Recunosc că nu te-am informat întotdeauna despre plecările și venirile mele, dar nu te-am înșelat niciodată!

– Dorești poate să-ți reîmprospătez memoria? A fost Luanne și Clarisse și Brenda și Marie Sue și...

Când încheie lunga listă, un vraf de articole se îngrămădise pe birou, ca o barieră de netrecut.

– Apoi, a fost Cassie Ryan, alta dintre cuceririle tale. Faci oare mici cruci pe peretele din camera ta?

Ridicându-se, el păși până la ea, dominând-o cu înălțimea lui.

– Nu-ți dau nici o explicație, Cassie. Până acum mi-am petrecut viața justificându-mă. Mi-e de ajuns!

– Chiar dacă acceptai să-mi explici totul, Adam, nu te-aș fi crezut.

Neliniștea de a-l simți atât de aproape și de a nu-l putea atinge, o aducea în pragul nebuniei. N-ar fi putut suporta o altă minciună din partea sa. Nu mai voia să sufere.

– Te iubesc, zile el încet, articulând fiecare silabă. Cred că asta ar trebui să fie de-ajuns. Cea mai mare parte dintre femei nici nu mi-au cerut atât, Cassie.

O prinse cu brutalitate de încheieturile mâinilor și ea simți cum pulsul i se accelerează.

– Am urât fiecare clipă care ne separa. Nu voi renunța niciodată la ceea ce am trăit noi și la ceea ce trăim.

Strângând-o de încheieturi în mod dureros, se aplecă și cu brațul liber, mătură fotocopiile care acopereau biroul Cassiei. Ea deschise gura, dar înainte ca să poată protesta, el o copleși cu un torent de cuvinte.

– Nu sunt deosebit de mândru de trecutul meu, Cassie. Dar n-am cum să-l schimb. Am fost un play-boy, este adevărat. Sufletul, timpul și toată ființa mea aparțineau afacerilor părinților. Mă plictiseam. Aveam nevoie să-mi demonstrez că eram bărbat. N-ar fi trebuit să te întâlnesc niciodată.

Gâfâia și în ochi îi strălucea un fulger periculos.

– În cazul acesta, acum trebuie să fii fericit, Adam. Ai devenit simbolul masculin al Americii. Celebritatea ta îți oferă un sortiment nelimitat de femei.

Decurajat, Adam îi dădu drumul din strânsoare și prin teancul de cecuri, Cassie îl căută pe al său pe care își puse rapid semnătura.

– Pe viitor, aș prefera să aștepți să-l primești prin poștă. Prezența ta aici este în mod cert nedorită.

Era hotărâtă să nu cedeze un petec de teren, nici acum, nici altă dată.

În clipa în care se pregătea să-i ceară să plece, el îi înăbuși cuvintele într-un sărut, distrugând până și ultimul protest. Din instinct, se rezemă de el, impregnându-se de forța sa.

– Ți-ai organizat viața ca o bună mică gospodină, Cassie. Toate sentimentele sunt sortate și inventariate sub o mulțime de principii și clișee morale depășite. Și viața, Cassie? Nu te poți feri la infinit. Când vei accepta să-ți asumi niște riscuri, știi unde să mă găsești.

– Nu, nu știu nici măcar asta! De fiecare dată când ți-am cerut adresa, m-ai acuzat că te spionez.

El luă o carte de vizită din portofel și-și scrise în grabă adresa pe spate, înainte de a o arunca pe birou cu un gest furios.

– Acum, ești mulțumită? o întrebă apropiindu-se de ea.

– Dacă mă atingi, urlu.

– Știi bine că nu.

Avea dreptate și asta o înfuria. Dacă nu pleca imediat, va alerga spre el, îl va implora s-o ia de la început, chiar dacă trebuia să-l împartă cu alte femei. O copleși un val de dezgust față de ea însăși și se înfioră.

– Dacă vrei să știi ce s-a petrecut în Atlanta...

– Asta nu mă interesează.

Nu asta era ceea ce dorea să audă? Ochii lui Adam străluciră și, întorcându-i spatele, ieși cu pași mari.

* * *

Săptămâna următoare, ea își încărcă bagajele în mașină și luă drumul spre sud. Era ciudat să se întoarcă în orașul natal pentru căsătoria fratelui său. Cel puțin, în liniștea casei părinților săi, va putea plânge pe săturate fără să trezească bănuieli. Demonstrațiile de acest gen erau legate de ocazia acestor ceremonii.

Câmpurile care mărginueau micul drum șerpuitor până la ferma părinților săi abia fuseseră arate și emanau un miros de pământ reavăn, promisiunea primăverii.

– Cassie, iată-te în sfârșit.

Abia pusese piciorul pe pământ că se văzu înconjurată de familie. O conduseră în interiorul bătrânei ferme până la bucătărie. În mijlocul unei mese lungi tronau tarte cu mere, un enorm jambon și o tavă cu cartofi dulci. Lui Adam i-ar fi plăcut părinții săi, se gândi ea, incapabilă încă să și-l alunge din gânduri.

– Este târziu, dar cunoscându-te, mi-am spus că nu te-ai oprit în drum ca să cinezi, exclamă doamna Ryan, îngrămădind mâncarea pe farfuria Cassiei. Privește, ți-am făcut un buchet din ciuboțica-cucului. Știu că sunt florile tale preferate.

Cassie era mișcată de amabilitatea tuturor.

– Unde este Ken?

– Cu Helen, răspunse tatăl său, aprinzându-și pipa.

Parfumul ușor și dulceag al tutunului umplu încăperea.

– Am crezut întotdeana că tu te vei căsători prima, Cassie, declară pe neașteptate mama sa, turnând cafeaua în cești, înainte de a se așeza în balansoarul de lângă frigider. Când mi-ai vorbit depre acel tânăr mecanic...

– Nu este mecanic, mamă.

Fără să-i fie foame, Cassie ronțăi o jumătate de felie de jambon și o bucată de tartă cu mere, înainte de a se retrage, pretextând oboseala drumului.

În camera sa de copil, rămase multe ore trează, privind umbrele amenințătoare pe care luna le proiecta pe pereți. Dacă cel puțin ar fi fost Adam lângă ea, liniștind-o cu mângâieri și spunându-i iar dragostea sa! O voce interioară îi aminti minciunile, reproșându-i că le dăduse crezare, călăuzită de senzualitatea sa. Dacă, revenind în familie, sperase să-și potolească dorința de el, încercarea nu fusese încununată de succes. De fapt, corpul său, surd la protestele rațiunii, se perpeli de dorința brațelor lui și toată noaptea se răsuci în pat, fără să-și poată găsi somnul. Când, a doua zi dimineață, coborî în bucătărie, avea cearcăne adânci sub ochi.

– Nu pari în apele tale, comentă mama sa când intră.

Cassie nu răspunse, sesizând mâna de ajutor care i se întindea.

– Sper că nu acel mecanic este cel care te-a indispus.

– Ți-am mai spus că nu este mecanic, mamă, răspunse ea automat.

În acel moment, tatăl său apăru în ușă, venind de la grajduri unde mulsese vacile.

– Acest tânăr nu mi se pare destul de bun pentru tine, fiica mea, declară el, luând loc la masă.

– Haide, Mike, protestă doamna Ryan. Nici măcar nu-l cunoști...

Cassie se înroși puternic și lăsă capul în jos, prefăcându-se interesată de conținutul farfuriei sale.

În timpul zilelor care precedau căsătoria fratelui său, încercă în zadar să-l uite pe Adam. Și când ieșea, uneori, să se plimbe, bucurându-se de mlădițele proaspete, privirea îi întâlnea întotdeauna un panou publicitar imens ce etala cu mândrie picioarele lui Adam, mărite de o sută de ori, acoperite cu spumă de săpun. Atunci, o mulțime de amintiri îi veneau în memorie, întețindu-i durerea.

În consecință, în pofida timpului minunat, prefera să nu se îndepărteze de fermă și petrecea mult timp întinsă pe patul său de adolescentă, ascultând radioul. Când, într-o după-amiază, auzi pentru a șaptea oară crainicul repetând „Folosiți Savon Animal și nu veți mai fi niciodată singuri", închise radioul cu atâta furie, încât butonul îi rămase între degete.

În dimineața ceremoniei, soarele strălucea și câmpia era împodobită de un nimb auriu de lumină. În timp ce tatăl Cassiei și fiii săi spălau mașinile, ea i se alătură mamei, la bucătărie.

– Știi, Cassie, mult timp am crezut că Mike iubea mai mult ferma decât pe mine.

Alice Ryan își turna o ceașcă de cafea.

– Este un bărbat foarte interiorizat și nu vorbește prea mult.

Mirată că, după toți acești ani de despărțire, mama sa era totuși în stare să-i citească gândurile, Cassie își strânse degetele în jurul toartei de la ceașcă.

– Adam este asemănător. Sunt multe lucruri pe care nu le știu despre el și multe lucuri pe care refuză să mi le spună.

– Ți le va spune, dacă ai răbdare. Îmi amintesc ce deprimată eram când mă îndoiam de tatăl tău. Am spus,

atunci, lucruri detestabile și jignitoare. Și în loc să-l provoc să-mi vorbească, n-am făcut decât să înrăutățesc relațiile noastre. Devenise și mai tăcut.

Cassie își privi mama cu interes. La suprafață, Adam părea deschis și sociabil. Și totuși, își proteja grădina lui ascunsă.

– Eu nu cred că mutismul unor bărbați ca tatăl tău sau ca Adam este intenționat, draga mea. Când un bărbat a suferit, femeia care-l iubește trebuie să facă primul pas, să se arate înțelegătoare și prin atitudinea sa să-i arate că n-are de ce se teme de ea.

Oare lui Adam îi era teamă? Nu luase niciodată în considerare această eventualitate mai înainte. Orbită de propria sa suferință, uitase fără îndoială s-o vadă pe-a lui.

Încurajată de cuvintele mamei sale, Cassie urcă să se schimbe. Se duse la biserică în mașina părinților săi. Se hotărâse. Nu va mai rămâne mult timp departe de Chicago. Voia să-l vadă pe Adam.

Asistă la ceremonie cu ochii încețoșați de lacrimi. Lumina soarelui trecea în valuri prin vitraliile colorate ale capelei, împodobindu-i fratele și pe tânăra mireasă cu o aureolă imaterială. Își reținu respirația când preotul rosti cuvintele: „să stimezi, să cinstești și să iubești". Se gândi că se uita să se menționeze încrederea, sentimentul cel mai important, fără de care dragostea nu putea înflori.

Capitolul 10

Cu inima plină de speranță și optimism, Cassie îl aștepta pe Adam în fața Muzeului de Artă modernă din Chicago, locul de întâlnire pe care-l stabiliseră.

Când îl văzu sosind, de departe, inima îi sări în piept și agită mâna în direcția sa. Adam acceptase s-o întâlnească pe un teren neutru pentru a încerca o împăcare. Dacă reușeau să stabilească un dialog, să deschidă o portiță, cu ce bucurie va vedea enorma prăpastie care se săpase între ei, umplându-se! Singura ei speranță era să nu fie prea târziu.

Adam scruta cu privirea împrejurimile muzeului, căutând-o printre cei care se plimbau. Când o recunoscu, grăbi pasul. Ținându-și respirația, Cassie uită toate rezervele și alergă spre el. Se simțea în mod irezistibil atrasă spre acea siluetă în blugi și cămașă de bumbac în mai multe culori, ca de un magnet.

Regretându-și impulsivitatea, încetini și își controlă expresia chipului.

– Ești superbă. Ți-a priit mult la țară, Cassie.

Privirea îi întârzie asupra decolteului adânc, părând că pătrunde dincolo de bariera hainelor.

– M-am gândit că ne-am putea așeza lângă lac, îndrăzni Cassie, brusc stânjenită.

Mușchii maxilarului lui Adam erau contractați și mersul, deși și-l potrivise cu al său, încordat, ca și când era pregătit să fugă la primul semn de pericol.

– Ne vom simți la fel de bine și aici, spuse el arătând o bancă din piatră.

– Dacă preferi să lăsăm această discuție pentru mai târziu...

– Am spus eu asta? o întrebă el așezându-se și făcându-i semn să i se alăture.

– Nu, iartă-mă, spuse Cassie încet, punându-i mâna pe braț. Cum a decurs călătoria ta?

– Rău. Sperasem să-mi folosesc relațiile din Atlanta pentru a găsi un sponsor pentru programul meu. Însă am descoperit că fără sprijinul familiei nu interesam pe nimeni. Dar n-am venit aici să te necăjesc cu deziluziile mele.

– Dar, Adam, ceea ce ți se întâmplă este important pentru mine.

Îi aștepta cu îngrijorare reacția. Îi luă mâna, înfiorându-se la atingerea moale a degetelor sale în palma ei.

Privirea lui Adam rătăci o clipă peste vasele cu pânze din portul din Monroe Street, apoi mai departe, spre orizont, unde apa albastră-cenușie a lacului se contopea cu cerul.

Cassie ar fi vrut să-l ia în brațe, să-și pună capul pe umărul lui, să-l implore să răspundă la tandrețea sa. Dar se simțea, acum, despărțită de mângâierile sale și, de asemenea, de prietenia sa, acel giuvaier care brusc, i se păru pierdut.

– Vei avea oare timp să faci față și muncii tale și meseriei de manechin? Dacă vrei, te pot elibera de contract.

– Derric nu te-a anunțat?

– Nu. Ce este?

– Renunță la această campanie publicitară.

Pentru prima dată de la începutul acestei după-amieze, el schiță un zâmbet. Dar mai mult decât voioșie, Cassie citi în el o ironie îndreptată spre el însuși, cu o ușoară nuanță de regret.

– Și-a dat seama că, de fapt, spoturile publicitare mă vindeau pe mine și nu săpunul.

– Așadar, totul s-a terminat?

– Da. Dar vorbește-mi despre tine, Cassie. Ce mai faci?

– Mă simt singură fără tine, spuse ea cu sinceritate. Am cumpărat semințe ca să le plantez în grădină. Fără morcovi! Am putea oare s-o facem împreună?

Întoarse spre el o față dornică de un zâmbet. Dar Adam lăsă întrebarea fără răspuns. Brusc, ea își dădu seama că o conversație banală nu-i ducea nicăieri.

– Adam, aveai dreptate când îmi spuneai că trăiam în trecut, pansându-mi rănile. De când te cunosc, am tras multe concluzii prea pripite asupra celor mai mici acțiuni ale tale. Mi-ai cerut să-ți acord încredere și mi-ar plăcea să încerc. Iartă-mă că m-am lăsat dusă de mânie.

– N-am pentru ce să te iert, Cassie. Eu sunt responsabil de tot.

– Adam, eu...

– Nu, lasă-mă să termin. Ți-ai făcut griji pentru Buffy, nu-i așa? S-o revăd, făcea parte din obligațiile sociale cărora trebuia să le fac față. În ceea ce-o privește pe Ann, i-am respins

întotdeauna avansurile. N-am întâlnit-o niciodată în afara ședințelor de lucru. Celelalte? Sunt o fire afectuoasă și expansivă și cred că este ușor să se creadă că gesturile mele depășesc doar o simplă prietenie.

Ochii căprui o făcură să se înduioșeze și, dintr-o dată, el îi prinse delicat bărbia între degete și-i atinse ușor buzele. O înlănțui cu brațele lui puternice, masându-i ușor mijlocul prin pulover și trasmițându-i căldura sa. Cu pleoapele pe jumătate închise, Cassie se simțea contopită cu universul, gustând mângâierea soarelui pe piele. O iubea, era sigură de asta! O simțise în sărutul său, în același timp tandru și pasionat.

– Cassie, nu te mai pot trata astfel!

Se îndepărtă repede și se dădu înapoi până la cealaltă extremitate a băncii, privind-o insistent cu ochi triști. Vântul umflă pânzele vaselor din port și Cassie se învioră.

– Adam, oare cum să te conving?

Brusc, în mintea ei se făcu lumină și găsi cuvintele care până atunci îi lipsiseră.

– Derric m-a înșelat cu bârfele și fotocopiile articolelor din ziarele de scandal. Dar m-am gândit bine și acum înțeleg că totul era fals. Tu căutai să te întâlnești cu persoane care ar fi consimțit să-ți finanțeze proiectele și în acest scop, trebuia să ieși mult și să vezi oameni. Printre ei, erau și femei și nu mi-ai spus nimic, pentru că nu voiai să mă neliniștesc. Sunt sigură de asta. În adâncul ființei mele o știam, dar eram atât de înspăimântată, că n-am vrut să admit. Dacă o făceam, ar fi trebuit în același timp să recunosc că te iubeam!

– Oricum, m-am purtat ca un adolescent întârziat. Aveam nevoie de spațiu, de libertate și de aceea mi-am păstrat apartamentul. Chiar dacă nu lucram întotdeauna la calculator, acolo.

Cassie se încordă, așteptând o mărturisire pe care se temea s-o audă.

– Mi-ai lipsit neîncetat, te doream, continuă el, dar de fiecare dată când mă hotăram să-mi asum definitiv niște obligații față de tine, simțeam nevoia să fug. Apăreau fantomele trecutului. Nu eram pregătit.

Ea îl privi adânc în ochi, emoționată de sinceritatea sa.

– Anumite cupluri se căsătoresc, dar locuiesc separat. Dacă asta vrei, nu suntem obligați să locuim împreună, Adam. Pot învăța să accept acest lucru.

– Nu, nu poți și eu și mai puțin. Căsătoria nu este o simplă formalitate administrativă, ci două persoane care se hotărăsc să fie alături o viață, nu o jumătate.

– Încă mai simți nevoia să fugi, Adam? îl întrebă încet.

Ea își aminti de o pasăre sălbatică pe care fratele său o îmblânzise când erau copii. Treptat, reușiseră să se apropie de ea, până când căpătase încredere și acceptase să se lase hrănită din palmă. Într-o zi, din neatenție, scăpase și ei n-o mai văzuseră niciodată.

– Nu, Cassie, mă simt bine cu tine. Dar nu-ți pot promite că nu voi repeta vechile mele greșeli Mi-am iubit atât de mult libertatea, atât de mult timp, că uneori îmi părea un reflex involuntar.

– Ceva din trecut?

– Da, dar este problema mea, nu a ta.

– Te iubesc, Adam. Așadar, devine și a mea.

Adam se ridică și măsură peluza cu pași mari, pradă unei vii agitații.

– Ce vrei să știi?

– De ce te simți încolțit de mine? De ce îți este așa de greu să vorbești despre asta?

– Pentru că este dezgustător.

Își întrerupse brusc mersul și rămase pe loc, cu degetele trecute prin curea și umerii lăsați, gândindu-se intens.

Cassie nu-i tulbură tăcerea. Această călătorie pe care o întreprindea printre amintiri și speranțe, trebuia s-o facă singur.

Se hotărî subit și i se alătură pe bancă.

– Aici unde am ajuns, prefer să-ți spun totul. Părinții mei îmi puseseră cuțitul la gât. Am fost un copil model, un băiețel perfect pe care-l învățaseră să se comporte ca un adevărat moștenitor. Orice idee pe care o apăram de filozofia Bradshaw ajungea ridicolă. Până când m-am căsătorit, n-am purtat o haină care să nu fie cumpărată de mama mea. În privința acestui subiect, nu aveam voie să spun absolut nimic.

– În consecință, ca să scapi de familia ta te-ai căsătorit.

– Nu, m-am căsătorit pentru că n-aveam de ales. Îmi amintesc de vara în care aveam șaisprezece ani. Atunci au început părinții mei să-mi caute o partidă demnă de averea și de numele lor. În acea perioadă eram îndrăgostit de fiica unui șef de echipă din întreprinderea tatălui meu. Fugeam deseori

de acasă pentru a mă duce s-o întâlnesc. Credeam că acționam în secret, dar tata angajase un detectiv particular pentru a mă urmări.

De furie, lovi cu pumnul în palmă.

– Mi-au promis o mașină, un Mercedes, dacă puneam capăt acestei relații. Bineînțeles, am refuzat. Atunci, din motive inexplicabile, tatăl său, care lucra pentru uzinele Bradshaw de peste douăzeci de ani a fost concediat și familia a părăsit orașul. Apoi mi-au prezentat-o pe Buffy. Era în mod permanent invitată în casa noastră.

Lacrimi de mânie în fața nedreptăților pe care le suferise, încețoșară ochii Cassiei.

– Am reușit să le dejoc planurile încă șapte ani. Dar când dosarele tatălui meu despre prietenele mele au ajuns să umple un dulap întreg, am cedat.

– Ce dosare?

– Anchete despre trecutul și familia tinerelor pe care le frecventam.

Ochii Cassiei se măriră de surpriză și deveni palidă.

– Vrei să spui că au un dosar și pentru mine?

– Tata avea unul. Chiar mi l-a fluturat pe sub nas, condamnând meseria ta puțin repectabilă. I l-am smuls din mâini și l-am aruncat în șemineu.

– Dar de ce eu?

– De ce nu? Ne-am petrecut mult timp împreună. A făcut totul pentru a înceta să te văd.

Cassie îi luă mâna și i-o strânse agitată. Nu era nimic surprinzătot că fusese descurajat de curiozitatea sa. Toată viața și-o trăise sub supraveghere!

– Când te-am întâlnit, pentru prima dată în viața mea, am simțit o dragoste adevărată. Dar punându-mi prea multe întrebări, ai redeșteptat în mine instinctul de neîncredere.

– Adam, faptul că ai fost nevoit să duci această existență timp de câțiva ani pentru a-ți face curaj să trăiești cu adevărat, nu înseamnă că ești condamnat să trăiești astfel toată viața. Te iubesc, dragul meu.

El se îndepărtă ușor.

– Și eu. Din cauza aceasta nu vreau să risc să te fac să suferi. Credeam că dacă mă întorceam la tine după fiecare trăsnaie, vei învăța să-mi acorzi încredere, că nu te vei mai mira de absențele mele repetate. Dar tu aveai nevoie de mai mult, meritai mai mult de atât. Nu știu dacă sunt pregătit să-ți ofer asta. N-am dreptul să-ți cer să-ți asumi toate riscurile.

Pe neașteptate, Cassie fu conștientă de explozia de bucurie a naturii din jurul lor. În copaci, păsările cântau cât le țineu puterile și strigătele de copii, fericiți de prima lor plimbare de primăvară umpleau aerul liniștit. Niciodată. Adam și cu ea nu fuseseră atât de apropiați și totuși, acum, el o părăsea, și pentru totdeauna.

– Nu te voi uita niciodată, Cassie, și niciodată nu-mi voi ierta răul pe care ți l-am făcut.

* * *

Cu moartea în suflet, Cassie făcu inventarul lucrurilor lui Adam chiar în aceeași după-amiază. Când stivui pantalonii și cămășile sale pe comodă, își surprinse imaginea în oglindă.

Sub ochii înroșiți de lacrimi avea cearcăne albăstrui și albul de fildeș al tenului său căpătase nuanța gri a pergamentului. Privi cu ciudă cartea de vizită a lui Adam pusă pe noptieră și citi pentru a suta oară adresa sa, mirându-se că originea unui asemenea conflict se rezuma la două rânduri pe un atât de mic pătrat de carton.

Cu un oftat, deschise dulapul și mângâie automat haina sport a lui Adam, care alunecă de pe umeraș și căzu cu un zgomot surd. Imediat, Ralf Katz sări de pe fotoliul unde dormea leneș și alergă până la o curioasă cutiuță pe care cu o lovitură de labă o trimise rostogolindu-se sub pat. Intrigată, Cassie se aplecă și dând la o parte pisica jucăușă, căută obiectul pe dibuite. Era o cutie mică de bijuterii inscripționată cu adresa unui bijutier din Atlanta. Devenind curioasă, deschise cutia mică din catifea albastru închis și descoperi un superb solitar. Dacă Adam cumpărase acest inel pentru o altă femeie, de ce-l lăsase în dulap la ea? Cu cochetărie, își trecu bijuteria pe deget și contemplă o clipă reflexele sale magice în lumina soarelui ce apunea. Brusc vinovată că viola intimitatea unui bărbat care, de acum înainte, nu mai reprezenta nimic pentru ea, se hotărî să pună bijuteria în cutiuța sa. Dar inelul rămase fixat cu încăpățânare. Năpustindu-se în baie, își unse degetul cu săpun, dar fără succes. Disperată, încercă șamponul, dar degeaba; cuprinsă de panică, se gândi o clipă să taie inelul la un bijutier din apropiere, dar cum să înapoieze bijuteria distrusă proprietarului său?

Brusc se liniști. De ce se speria? Va merge să-l întâlnească pe Adam, cu inelul de logodnă pe deget și dacă orgoliul o va împiedica s-o facă, atunci merita să-l piardă pentru totdeauna.

„Îl iubesc și acest semn al destinului mi-o dovedește o dată în plus". Înviorată de această hotărâre nouă, fredonând pentru a-și face curaj, ridică bărbia cu mândrie și se hotărî să joace ultima carte.

Făcu rapid un duș, se masă cu apă de toaletă de iasomie, își perie energic buclele arămii și își puse rochia pe care Adam i-o oferise la aniversarea ei. O tentă de mov pe pleoape și, încrezătoare, se întoarse spre oglinda din perete. Satisfăcută de examen, își puse un șal pe umeri și telefonă la stația de taxiuri cea mai apropiată.

O jumătate de oră mai târziu, vehiculul o lăsa tremurând de emoție în fața zgârie-norului unde locuia Adam. Ascensorul o duse la etajul al douăzecilea unde, adunându-și tot curajul, întoarse mânerul de la ușă, care cedă. Pătrunse într-o încăpere foarte modernă ale cărei linii armonioase erau deranjate, ici și colo, de cutii și valize deschise, umplute pe jumătate. Din spatele apartamentului auzi zgomotul unui duș. Fără îndoială, Adam era pe punctul de a pleca din Chicago.

Cassie fu brusc cuprinsă de teamă și inima începu să-i bată mai repede. Și dacă acest inel era într-adevăr destinat unei alte femei? Se întoarse să plece, când o voce cu accente cunoscute o făcu să încremenească locului.

– Cassie! Ce faci aici?

Auzind zgomot, Adam își trecuse un prosop de baie în jurul taliei și pieptul bronzat șiroia de apă. Pe chip se reflectau emoțiile contradictorii care îl încercau. Ochii îi erau măriți de uimire, ca și când Cassie era o nălucă.

Ea era pregătită pentru un acces de mânie, dar nu pentru puternicul hohot de râs care urmă scurtului său moment de surpriză.

– Nu-mi vine să cred, Cassie!

– Trebuie să-ți vorbesc, Adam, murmură ea, brusc intimidată. Îmi poți acorda o clipă?

Cuprinse cu o privire valizele și cutiile deschise.

– Am venit să-ți spun că am găsit asta.

Fără nici o ezitare își scoase mâna stângă din buzunar și întinse spre el giuvaierul strălucitor.

– L-am pus pe deget și n-am reușit să-l mai scot. Dar este foarte bine așa, Adam.

– Sunt absolut de acord. Este făcut pentru degetul tău.

Fără să-l audă, Cassie continuă și un torent de cuvinte se revărsau de pe buzele sale.

– Pentru că te iubesc, ar fi stupid să neg acum... Dar ce-ai spus oare?

– Îl poți păstra, Cassie. Nu mă interesează decât dacă îmi revine împreună cu femeia care-l poartă.

Îi luă mâna și i-o sărută tandru.

– Nu înțeleg. De ce pleci din Chicago dacă totuși mă iubești?

Adam o trase spre el și-i mângâie încet părul.

– Cassie, când două persoane vor să se căsătorească, oare nu trăiesc împreună?

– Vrei să spui că te pregăteai să te muți la mine? Că vrei să te căsătorești?

– M-am gândit că atunci când mă vei vedea în fața ușii tale cu tot ceea ce îmi aparține pe lume, nu mă vei putea alunga.

Cu un strigăt de bucurie, Cassie se ghemui lângă el, mângâindu-și obrazul de părul de pe pieptul lui.

– Am încercat să ți-o spun, Cassie, dar cuvintele mi-au jucat mereu feste. Credeam că vei înțelege că ajutându-te să

redecorezi casa, pregăteam un cămin pentru amândoi. Voiam să fii soția mea, Cassie, dar curiozitatea ta m-a speriat, redeșteptând amintirea detestabilă a părinților mei. Mă simțeam încătușat. Dar în această după-amiază, am fost atât de aproape de a te pierde, încât am înțeles că singura capcană care mă amenința era doar teama mea.

– Adam... și eu care am crezut o clipă că acest inel de logodnă nu-mi era destinat!

– Cassie, te-am iubit din prima zi. Dar pur și simplu n-am avut destulă încredere unul în celălalt pentru a ne împărtăși gândurile și sentimentele.

– Sau visele, adăugă Cassie gânditoare. Poate viața nu va fi întotdeauna ușoară, Adam, dar vom avea tot timpul în față ca să reușim.

– Te voi iubi toată viața, Cassie, murmură Adam, și apăsarea blândă a buzelor lui peste ale ei era ea însăși o promisiune.

Sfârșit